

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCXC

Repair No. 891/05

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. ἌΛΛ' ἡ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς τι τὸ θεάμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 γπ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine factus, ac prae admiratione diriguerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θάττον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λίθοποιός αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπαξεῖ γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐβέβη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

1 Σίπυλον) *Ὁρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου ποιοῖνται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat; quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidibis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξῃ, παρὰ
τοσούτων ἀμείνων Φανείται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπὼν ἔχοιμι, Θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γε, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
Θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύμετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentosam pulchritudinem effin-
gere; sed dic mihi, quae sit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenfes*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur,

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΤΚ. Ὅρας ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἰ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ Φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφον ὀνόματα παλαιῶν καὶ σιμῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petiisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uii mulierem mihi effingant.

I M A G I N E S. 5

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρό-
τσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀπεκρίνεσθαι
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίαν; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ
κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἔρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυ-
νατὸν, ἀγάλματι· τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ
δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant ti-
bi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi re-
spondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe
Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuæ, clam cum relictus es-
set in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero,
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

κρίται, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους
εἰώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότα-
τος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσο-
μαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου
ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνιτῶν δεῆσῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Ve-
nerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus;
si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum
saepe escenderis in arcem, Calamidis Sofandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [Minervam], cui
etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazo-
nem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus
non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσαν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον ταυτὶ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς ἂν εὐρhythμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τασούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάζεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ᾧδὲ συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἠκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβῶν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁ Φρύων τε τὸ εὐγραμμον, εἴσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, fervata simul commiscendi proportionem & varietate.

Pol. Recte. Sumat fane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν' τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ στόματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλამις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίωμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτε ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, fervabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensii. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sofandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sofandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quanam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοῖται
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκάστῳ
πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκά δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθῆναι
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσ-
θεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἣ παρακαλέ-
σαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφεῖας, καὶ μάλιστα ὅπόσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐ-
καιρον ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime, si accuratissima ratione perficiatur?

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ
 ἐνερευθές, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς
 Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτό-
 τατον ἐξεργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρῆ, διη-
 νεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
 διξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευ-
 κόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ
 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἀριστον τῶν γραφέων
 Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμε-
 να. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος
 ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ,
 τοιοῦνδ' ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπι-
 λήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς
 ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος
 ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως
 τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ
 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis,
 qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem
 vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta
 sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum cor-
 pus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne ni-
 mis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia,
 qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum
 Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus.
 Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori
 ea comparans leniter *purpurascanti*, tale sit universum. Idem
 vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspi-
 cuam: adiuuabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui su-
 percilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus,
 & *candidis lucertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri simi-
 lem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισέας. Ταῦτα μὲν σὺν πλαστῶν καὶ γραφῶν καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανεῖ τούτοις,
ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅπως αἱ χάριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ᾧ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
δῦπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουνσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνελημέ-
νον· καὶ ἐώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνωκέναι. μετὰ δὲ προῖοῦσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ᾧ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξεφθνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοῦς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Iove revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
lurus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debarurque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mittantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam acquabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαιμὸς.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμῃ γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δὲ τινας ἔπесθαι αὐτῇ ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῶσαν, ὦ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τοῦνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκίνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *festili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iuncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissimam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

τη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεται, ὅποτε κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῳ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶν τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quamdam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis pulchritudine praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἶη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπότεν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγγαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενον τε καὶ αἰσχυμονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κακεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὺς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηθισμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζήτης τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἵβις, ἢ τράγος, ἢ αἰλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποιοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μῦθου 12
ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

3 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἵστέ δι' ἐπιεικειᾶς. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone declarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat! Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομῶδῃ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 νής, καὶ πρῶτος παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἔχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθοὺς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα
 γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν Φω-
 14 νὴν ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κήν λέγει ἡ φιλομήλην· εἴτουν ἀν-
 Πρίκην, ἥτοι τὴν ἀνδρόνα. V. Πρό- δόνα καὶ χειλιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pyllo illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum defuit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneat, circumsonetque aures velut echo quaedam, producat auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquit. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cynos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γέτατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκειαν σιωπῇ, ἀκροῶμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ἄσμα, καί συνωδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλήκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βοιωκολεῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὃ Λυκίῃ, καὶ αἰδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶσῃ, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεί. V. γει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.
10 Τῷ Κιθαιρῶνι) Ἀμφίονα λέ-

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestitiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaerone inter boum curam meditati citharam? Itaque si quando, Lycine, etiam canentem istam audieris, non iam illud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, Φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὤδης ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιούσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρώς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ὤδης εἰκὼν, ὡς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis audito est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
κάλλη τοσαύτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
χῆς ἀρεταί, καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπ-
αγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λῳίον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλ-
λο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
φέρει καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
πολύμορφον, ὡς μὴδ' ἐκ τούτου ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis com-
positam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, &
multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum
ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine
sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum
imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum pro-
mittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditu-
rus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me
gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium
principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim,
quae meditatione constant; age, hanc quoque iam consti-
tuamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac
parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστῃ ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμού καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξετηνόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῖς τισι Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακεῖσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτὴ γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 "Ἐν τι ἐκάστῃ) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλῃ ἄλλῃ φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὸν μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασὶ, Θάλειαν κωμῳδίας,

Εὐτίρην αὐλῶν, Μελπομένην τραγούδις, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἑρατώ κωμῶντων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecunque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videretur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δεῖσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μαμηλό-
 τατοι τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, αὐτὸν Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδόμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὸ πολιτικὰ, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσην, ταῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάβμῃ. πλὴν
 ὅσω ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακίῳ ἐχέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαῖο τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίне, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημι τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiā, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων
ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις.
ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε
ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ
ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλο-
μένη εἰς τὴν γραφὴν ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς
προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂ Σωκράτης ἐπήνεσεν
αὐτήν, εἰκυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνε-
σιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκῖνε,
ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα.
σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὥ ἐταῖρε,
καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου,
καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές.

8 Ἡ Σαπφὴ δὲ ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀνδρῶν, ἀμόρφοις τοῖς πτελέσιν
μα εἰδυχιστάτη Σαπφὴ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιελημένη.
καὶ μέλαινα ὁρμῇ. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope
quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesen-
ti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad simili-
tudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior,
tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium
exemplum, Theano illa, & Lesbia poetria, & super illas
Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum con-
ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Dioti-
mae vero non iis solum, propter quae Socrates illam lau-
davit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio.
Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, be-
nignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum inge-
nium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εικάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σῶφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπτης εἰκόνα ἐκείνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἥδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἀπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίωνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenoris uxorī, tum Aretae & eius filiae Nauficaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarī filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ef-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὅμως γεγόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὥς
ὅποσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ᾤφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίΦθονον διαΦύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν Φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἀτὴν
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι.

6 Οὐδὲν τραγικόν) Οὐ προσ-
ποιεῖν ἢ μετ' ὑποχρίσεως γινόμε-
νον, ἀλλὰ ἐνδιέθετον καὶ ἐξ ἀληθεὶς
γνώμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
praeftat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invidet, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχορήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὔτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλείον ἐπιρρεῖν τὰ γαβὰ.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, desluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὔσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅπσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦκαι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνούσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεὴ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖν αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, φησὶν Ὀμηρος, οὔτ' ἄρ' Ὀρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἐπλάσας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἱστομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' αὖν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποιήται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτῃ εἰκὼν
 γένοιτ' αὖν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Υ ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὥς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν Φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ἔταν τις ἐπαίνῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Υ ΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δι' Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκῆς ἐπιγράφει. V. (In Cod. M. additur: ἥς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero Vossiano in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schoi. Καλλοὺς γυναικὸς ἀπαρμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς Θεαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἥκουσι κακῶς ὡς ἀπαθὸν συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συμφέδους τολικαύτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὅτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μαλλον ἢ
 ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἐπαινέ- 2
 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον
 τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλό-
 τριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα,
 ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι
 πρσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονί-
 ζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
 Φάωνος περιθειή. οἰόνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλα-
 γήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν 3
 αὐθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤτεο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει
 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἐπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐ-
 τοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς.
 τῶν δὲ ὁμοίων μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ-
 τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμόρφον ἐπιβείη τις φέρων, ὁ
 δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res ir-
 risioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum
 enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui lauda-
 tur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra
 est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam
 multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus
 ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi cau-
 sa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedi-
 cet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
 cumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mu-
 tatum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut spera-
 bat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pre-
 tii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam il-
 lius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu
 illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini per-
 sonam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ νῆ Δί', εἴ τις ὑποδυσάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ 4 τοιούτου τινός. Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἤδοιτο ἐπαινομένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manuum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimium, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine*,

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶ 5
του γελοιότερον Στρατονίχην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οὐ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πτει μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξις τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρὸς τὴν ἐξου-
σίαν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῇ ποσῇ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βύστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδράν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσέμως ἀν ρη-
θεῖεν. V.

*quae so, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonice fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat execrabiles poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
derent cincinnorum, & apud eos, qui neque essent omni-
no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis*

ἀν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινες, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥι-
νός, ἢ μελάντερά γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν
ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λαμβάνειν αὐ-
τοὺς ἄλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
7 εἰκυίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἦρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
ὕπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρω-
πίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουν,
ταῖς ἡρώϊαις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὐ-
καὶ τότε πάντῃ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
καὶ φοφοδὲως ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πείαν εἶναι ὁόζω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσῃ ἐκεῖνη ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίτειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κασ-
σίως λίγι γαμντήν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & meticulose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae farum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

ἤτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἡ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεὰς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 πεται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπερίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μὴδὲ ἀξυνετατέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἰχίφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγήσάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶνέει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τούτου τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰὲ μεμνησομένων διανοίαις· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
 10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινέειν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγυς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὔσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαύει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιπτομίῃ με, Φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κεῖνο δὲ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς κωῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
βάλῃται τὴν ἀληθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρεῖψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ
γε αὐτὰ ἐδυσχέραине, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καί τοι εἰ χοῇ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' αὐτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερταῖσιν ἐξισύοντων φιλοῦσιν οἱ αὐχμαγίαι. V.

tutes lauda, neque pede maior fit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
sit, vos viri noftis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lycine, ut retrahes librum, & talia aufe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum faten-

τάληθες εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι τὰ ὅμοια γινγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγινγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

13 τα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάζουσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπῶμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίξιλος, εἴτα δεήσειεν ἀπιστῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliorum deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum processus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπεραναιτεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγείρη ἑαυτόν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανείσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνδρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάσῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδόν ἐπιμώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνωσι τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπὶ 14
Φθονον ἀΦαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ἂν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως φειδομένου ἄσματος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [in tali comparatione] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρυσμίεις τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτως ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπέδεικνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιάτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλειςάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ εἰός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidam nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἐτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποίησατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
διατήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θέοντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχνύβεντος, αὐτὴ ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράῳ; ἢ δώσετέ μοι ἐφ' ἐσιμὸν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἑτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιάρων, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στρεσίχρον λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῶ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σὺ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habē orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεΐρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως Φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὥς ὄρᾳς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὄρᾳν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· οὐ γὰρ οἶόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καί, ἡ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὥς ὄρᾳς, καὶ προσηγής· ὥστε Φαίρων λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλη, ὥς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὄρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξηγήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἴρηκα

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρι-
 στοὶ ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνε-
 ποίησέ σοι ὁ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxisssem. Itaque hac quidem parte adeo non exce-
 disse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας οἰγμᾶ ἐστὶ. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέλους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐρομένου τινος, ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, εἴη, καταφρονήσῃ. φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἐροῖτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογησασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, *id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est*. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

- αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινούντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρειντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τούτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὥπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδισῶμαι, μὴ καὶ σοὶ δό-
 19 ξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ ὄραν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρή τὸν ἐπαινούντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκασαί· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῆται τὴν παράβεισιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

κῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρά
 σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ
 μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω
 μέγας τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαινοῦ
 ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ
 μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη
 ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς
 ἔπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ
 Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινεῖσαι
 θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἑκάστον αὐτῶν γυναι-
 κὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἷε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαινοῦ; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀ-
 μείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαι-
 νον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον,
 οὐδὲ Παλυδεύκεος βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ
 ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος;
 ἢ ἄς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut felle;
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
 Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno
 opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est
 laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine
 & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum domi-*
tiorem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
 rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Ca-
 rysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, for-
 tiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum
 illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno il-
 lum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad
 laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Ne-*
que Pollucis vim, dicens, *protensuram adversarias illi manus*,
neque ferritum Alcmenae natum. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκεῖνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν ἅμῳ, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσφακτι. μὴ δὴ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθείς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διόμοσσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείῃ τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινεῖσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄχρον ἐπ' ἀνθρώπων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὁξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξυγκῶς. V.

dando cenfet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adfunt; sed quae natura illi bona insunt, etiamsi non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maiora. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confingat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equorum: &, si domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατανα-
λωμένων, ἐπῆναι ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶ-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἱ τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat;
si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaerhus
Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
bus confumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
neris character est, quod adulatores non dubitant mentiri
etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
extollere student, quae adsunt: verum etiam illa re non
parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur
hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
& intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis
sumo adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκάσιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφη τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἶαν πάντες ἴσασιν, οὐ πάντ' ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἥδη εἴ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 σθον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 πράττεται τάληθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἴ-
 καστα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἄσεβες, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his;
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοι καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὀμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι·
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιούσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραΐφωδημένων αὐτῶ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὅπῃ περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἱκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὥς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίευσσα γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic satur, inquit, lacrimans par sanctis femina Divis.

ἐπὶ οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστιῆσαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνάνμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκεῖνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ὡς μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλοισι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς 25
Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλήν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Δίῳ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστιῆσαι) Ὁμφομά- σας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὁμή-
στις ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελί- ρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barharam mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispenfarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balteum autem Marti, ac pedibus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῶν Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καί,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἡ καλῶν ἐξαληλίφθω, ἡ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια πολμᾶν ἐφείσθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ᾔκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei*. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipfos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunopis

ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δὲ τις ἰοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετρίωτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν. Διόνυσιοι, καὶ Ἥφαι-
 στῖνες, καὶ Ζήωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητὴ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασι εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέλῃται ἐς τὸ θεῖον, αὐτὸ μὲν ἀνεύθυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 ciliis violaceis Venetem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitioni-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad fatietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque num
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐδύνῃ
εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν
Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται, ἀλλ' οὐ-
δέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα
θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς
σέ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα
καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἐστι, ὦ Λυκινέ·
μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ
ἐγχνύμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν.
καὶ ὡς ὀράς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυστάμενος
τὰ ὦτα, ὡς μὴ τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν
αὐτῶν, εἴτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄρι-
στα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοὶ τὸ δρᾶμα πα-
ραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεν δὲ

4 Ἄριστοι τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα ὁμιλοῦσι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poe-
nam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Home-
rum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec opti-
mum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit
hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Poly-
strati huius causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim
a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Stu-
debo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam
abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud
ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut ex-
sibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego
vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

PRO IMAGINIBUS. 55

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum ; tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενεῖα θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε εὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **Α**ΙΝ' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

πῆς εἶεν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγοῦμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρέ- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐποίησασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς
τῇ Ἀρτέμιδι καταβύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσσετε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio eiektos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praefidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῶν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἵπερ τι ἄλλο, ᾧ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου πάλας οὐ θεοὺς εἶναι δικαιοῦσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δοξείε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλας.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ᾧ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Diij eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabit, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praefſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offerſtis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mnēſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας· τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπειράτον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργούς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum facta, quae enarraſti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum fuisse, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſſi* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum essent, viriliter adeo in ea re se geſſerunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mnes. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμποροὺς, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὐς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπηλούς καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἵ γε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίραις γε οὔσι καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectioremque, multos ego tibi diviniiores illis mercatores ostendem, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero aestumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos æquius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestæ aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξέ-
 ποιήσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ Φθονοῦ-
 μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
 δὲ ἅ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα.
 ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστήναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
 τοῦτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεύσαι. θάττον γοῦν τὸννομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invide-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis, visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lara lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 ut memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέικνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκῶς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννίμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Ζυὺς ἐκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδέν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οὐ μέχρη μὲν κατ' οὐρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τότε ὅπως εἰδῆς, οὐδέν Σκύθαι Φιλίας μεῖζον οἶονταί εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδέν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτιρος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo fervet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *illicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adverforum illius venire: quem-

ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐβέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρα Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. Ω Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθὸν ἦσαν Σκύβαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῶ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκβείασαντες. ἐλελήβεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστέϊῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὦήθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteio, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excerpere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ ἄξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθραι μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μὴδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναίρεισθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καίτεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς Θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθιδόνα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανεόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγνώμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμενον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diose coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescencia; amicitiam vero neque inter communissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores sumus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixerō, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτὴν· καὶ δεῖξαι ἡλικὸν ἀγαθὸν ἔστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅπταν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχουσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἢ τοῦ Φίλος δεηθεὶς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγωδῖαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἑοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχρηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον Φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς

10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιούς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡ

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, παλλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἑλληνος, Σκύθης αὐτὸς ἂν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annu-
re possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos
eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achilles & Pa-
trocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque so-
dalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed pau-
cos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythi-
ca, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores pro-
duxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam
ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine.
Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna
superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae
gentis poena est, quam deterior alio in amicitia ludicari,
idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Μνησ. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile,

ἀνδρὶ οἶω σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένω τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυσὶν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῶ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἑλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν. τοσούτῳ εὐπωρότερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαίνονται αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἵται τὸν ἀριθμὸν οὐσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum insit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: & si penetrabiliore tuae narrationes tanquam tela meis, æ-

τερα δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶτον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καὶ μοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμαύμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμῶμαι σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω ταῖνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθνάνομενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγωδῶν. καὶ πρῶτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur sufficere.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo iusiurandum.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοίδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων αἰὲ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

elis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lysionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ad amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτόν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπειθεται, ὡς
 ἐρῶν αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἵ τιν' ἀποδεδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρ' ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάντ' ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδει τις μόνον, εὐθὺς ἐπέ-

beret, quae multo labore parata pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 tis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae fe-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiamsi parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μὴ ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τάλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐταίρων ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβηλον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτείνειν, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκρηναμένη, καὶ οἴκους πολυτάλαντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12' Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνωθίᾳ παιζόμενοι ἐκδιδράσκει. V.

16' Ἐκ τῶν ὀνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄλλας ἐκράχων ἢ ἀπὸ τῶν μετῴρων τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc effret, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adfiscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium adtores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθύς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 πού συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεύθεν ἦδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπίντος ἦδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ πού καὶ ἄσαι, καὶ καθαρίσαι· οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus *cum ea* congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos fer-
 mones, & plorare opportune, & *inter* sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῃ· λέγουσα, πεπυσμένον τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέβ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἡνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὸννομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (εἰπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδото αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτις ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore molli-
 que esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
 nempe uterum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc
 etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec am-
 plius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui au-
 dierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse,
 quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adu-
 latores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuat
 (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tan-
 dem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furo-
 rem exit. Dona enim non pro portione malorum & co-
 rollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & ser-
 vae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid
 multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Io-
 niam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρυσῶν ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσίαν τῆς γυναικὸς, τὸν φητεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθύς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεὶν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὐθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔξαι παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημῶναξ ὁ τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μαχρὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τῆς πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημῶνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταρον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημῶνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκείται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & cōdicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulatōres etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud fenserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, consurgens velut ex insidiis claudi iuber ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpto vestī quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestī saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, iam comprehendere

ματες ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν,
 ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέ-
 φωνον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐρ-
 γασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ
 ἀέριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν
 μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἑωθεν δὲ οἱ
 στρατηγοὶ παῖσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο)
 καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα
 μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἀρμοστήν,
 ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀνα-
 πέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας
 εἰς Γύαρὸν νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς
 αἰ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18
 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν,
 καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ
 πρὸς οὐδέν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐ-
 σὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρὸν) *Aude aliquid bre-* vis esse aliquid. Iuvenal. G.
vis Gyaris & carcere dignum, Si ibid. Φεύγειν) *Exfulare.* G.

illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se sub-
 ducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad au-
 roram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt
 acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, con-
 siderant. Mane vero adsunt magistratus, (re iam rumoribus
 dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a
 se factam negaret, ad Praefidem, qui tum regebat Asiam,
 abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post
 deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum,
 exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles
 autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum
 illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, &
 nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque
 cum a sodali defuturus est, qui velut ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουσιν τῶν ἀναγκαίων, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνάμωτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀτάγουσιν, ὅτι τὸ πορφυρεῖν αἰτίας. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, &c, cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἅστις ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεύσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπεύρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ρόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τσοῦτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarensis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίτερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλίθεισης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὔδε γυμνὸν τὸν ἄβλιον, ὥς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς οὖν βοᾶν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὥς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβεῖντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, Φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὥς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἣν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπίδειξαιτο εὐνοίας
 βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωήσας τοῦ θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρόν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθύς,
 καὶ συνέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον
 φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-
 4 Κρί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπαισις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmitus benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero defilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός
 τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ τηχομένους,
 εἰς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι πονήρας· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἐγὼ γ' ἂν
 εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χεῖρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὐσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλαμένῳ. ἐγγέγραπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, exci-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perrimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριζείνω δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅπόσῃν ἂν πλείστην ἐπιδοῦ-
 και παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύ-
 τας, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δέ τι ἄτερος
 αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, ὦσιν,
 ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσιν τῶν διαθηκῶν,
 οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δέ,
 ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδίᾳ τὸ
 πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάτ-
 τετο, εἶον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον
 διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ
 ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
 ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον
 εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζεί-
 νος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβίους, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρε-
 ταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ
 τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα
 ὧς ἔστι τοσούτῳ) Ἀπὸ τοῦ, ἐν τῇ μεταξύ. V.

*Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem;
 Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam
 dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, &
 puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic per-
 git, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter
 habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Euda-
 midae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat,
 ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abi-
 re. Quantum, inquebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi,
 hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes
 ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista
 fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex ta-
 bulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus
 superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum
 illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &*

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίβημεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσου, ὃ εἶχε περὶ τοὺς Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi viderur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας· καὶ πλούσιος, ὡς ἑδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κορμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δειξας
 μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀΦηρέβη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποΦηνάμενος γνῶμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἔλυ-
 πεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλῆσιότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πλῆσιότητα.

flus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appro-
 pinquare nolles, terculamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis *senatoribus* ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἦδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, Bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sortisum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, Accipe,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν ἄξομαι
 γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην τὴν
 προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
 τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω
 μανεῖην, ὡς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾶ
 καὶ λελωβημένην συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξ-
 ῖόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆε ἐς τὸν θάλαμον
 καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὄρας περι-
 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά- 26
 μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς
 καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ
 πλούτου, καὶ δόξης, ἀφροῦ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Με-
 νεκράτην οὐδὲ αἰέται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου
 τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐ-
 τὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχη παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genere poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
 filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & vigin-
 ti. Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec*
uia ego infaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puel-
lae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
 ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
 virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
 la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
 lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
 matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur simi-
 lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpo-
 ris, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
 necratem, quem non putet deteriores ad amicitiam suf-
 fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
 ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶν γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον,
 θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς
 ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος
 ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χει-
 ρί· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίσι τῷ
 Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τη-
 λικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦ-
 τα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνάθεμιν εἰργάσθαι
 ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρά, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν
 ἀν' σκυθῶν γεόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβοῦς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ
 πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἔρεῖν, Δημητρίου τοῦ
 Σουινίως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταί-
 ρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεθήβῳ, συνῆν καὶ συνεπα-
 δεύετο, αὐτοὺς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκησιν ἀσκούμενος ὑπὲρ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum ma-
 nibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum,
 & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo
deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus de-
 dit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem re-
 misit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advoca-
 to tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta
 a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque
 a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pul-
 cherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quin-
 tus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensis Demetrio
 praetermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum Deme-
 trius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde sodali &
 æquali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα
 ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θῆαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὖσας, μὴ παρ-
 ἔχουσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θῆας μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντας
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορὰ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χου-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

sectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memnonem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non praeberere; Memnonem autem ad orientem solem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deteruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo, phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque, & canino capite sigilla Dei argentea, aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλῆντι καὶ ἐν σκοτεινῷ πεύραναι. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθείς· ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέζοντο ὡς τὸ Ἀνουβειδίον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάβησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ὥετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστῶς. εἰ δ' ἀπολογούτο

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpitium
 Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaf-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo computationem aut coenam obiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, convaſatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἶργασται, ἀναίσχυντος
 ἔδοκει, καὶ πολὺ πλεόν ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρ οὖν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθά-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἥρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεῖσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσσομία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαitan. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ
 τὸ δεσμοωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maiorque eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 dis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικώς τὴν θύραν ἐκάβευδε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδελον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγεννημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἢ δὴ ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνέβόησε, καὶ προσίοντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ θείᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vincitorum inspicit, ut solent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium, diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono-

ῥεῶ τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἤμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελδύμε- 31
νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμποροῖς, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
δοῶγον, εἰσιῶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφίλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab
opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
cum curandum sufficiebat. Ac interdum erat cum Antiphilo
eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
lenius ita ferens calamitatem, Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἔδοκει, Φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινωνηκῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεῖς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδένθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶεν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιούτῳ τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut purabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνσί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσιν κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, diffecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, insertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praefens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ira dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste victi subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ,
καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ
πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
λὰ χρή ἄνθρωπα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάθοις,
Ὅρεστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαίνε-
σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτῳ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesticus, quod etiam incitas me ad
orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ
 γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα
 ὑπερφέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοι-
 οὔτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελέλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις
 ἄπροικον ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον
 ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρός, δύο τάλαν-
 τα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον,
 ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ
 εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνι
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι Φόνους πολλούς, καὶ πο-
 λέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἢ εἰδῆς ὡς παι-
 διὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι.
 καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ
 μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσιν ὑμῖν ἀφορ-
 μαὶ ὑπερμεγέβεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
 θείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per Iovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χεიმῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν· παρ' ἡμῶν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπε-
 λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπίοντας, ἢ συμπε-
 σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ
 Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέ-
 μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρώτερον δὲ σοι εἰπεῖν βού- 37
 λομαι, ὃν τρόπον ποιοῦμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πύτων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων
 ᾗ· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἰδῶμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστεύομενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δοξῶμεν εἶναι. ἀπείδαν προκρι-
 θεῖς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὄρκος
 ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, &, quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis prae-
 larus *aliis*, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιούμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐθεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 38 λὰς εὐνοίας διααιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permixtum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἀνέχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὥς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδ καὶ Ἀμιζώκη, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἤκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δοῶν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηναὺς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec intersum tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

Tox. Quartus dies processerat amicitiae. Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transfuget, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

αμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλικομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλῶκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπερί-
 μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντή-
 σοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι
 φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἑτοίμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταπτε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plauftra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit,
ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβῶν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καὶ περὶ ἑξέκεκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι
 41 νοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γεγόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπῆγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βασκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

*vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocunque tibi col-
 libuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
 retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
 data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
 let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
 bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizoce rexit illo innixus; & simul
 transnataantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
 omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
 maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
 etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrituit,
 cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
 essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
 nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,*

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἡνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμειδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάβηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχριτε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόιη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομιψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἀκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετώγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπέξελεῖν πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνον ἡμιβήντα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακείς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γούν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας αὐτὸς ἡράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quoque a tergo irruir in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans: donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno amicorum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enarrabo, Mnepippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad eum esset tributii causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανὸν αὖτὲ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δεῖπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δὲ ἐστὶ ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δεῖπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἱ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δεῖπνῳ πολλοὶ μνηστήρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσ-
 αγγεῖλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπείσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερίμεροι) Ὑπερίμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum
 debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam
 & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger
 esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat:
 iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio il-
 lum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in
 coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in af-
 finitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coe-
 na proci adessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae prin-
 cept, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque,
 cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se causa venisse, coe-
 nare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis
 poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae
 profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμεως ἔχει. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πῶν δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιότερόν τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens fit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἰκαδὲ, μὴνύει 46 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δοῖσας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅπόσος ἐστὶ μοι, ὑμᾶς, ὦ Λουχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοϊαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιωτέραν τῆς Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βούς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετρίως μου καβίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδικῆ-

sturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benevolentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contemtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, & plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit. Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἂν οὐ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀνθρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὑβρίσται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελόμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνῶμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκανόρος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὄπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέξοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coïimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem polliceor Arsfacoma caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arsfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαβέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48^α τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἰδὼ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βῶν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὰ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκῶνων δεδεμένοι καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἰκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβῶν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχυεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁ πόσους ἀν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsfcomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem insidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀβροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡβροίσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφοῖ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί, 49 συναμφοτέροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχατῆς ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιούσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ ληστας, οὓς αἰτιάσθαι ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus quippe; cum pellem incendere sacramentum sit. In his ergo occupatus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, venire se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem manean: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse il-

εἶναι καλᾶζειν ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ἔς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ
 σέ, καί, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχαίτης, ἡ παρασκευὴ ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἤξω
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνούμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδεὴς γενόμενος· ἔγωγ γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expositam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem infidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arsfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiorē. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promisso, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arsfacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI.

λως ὑπέπτησεν αἰεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατίνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῆται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος τοῦτ' εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδωκα μὴ πρᾶβύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσίσωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι παρρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχῶν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμών τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ ταχείων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te patia, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicietur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me cadat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, &, statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καταλειοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δῖωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμῃ παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνωρος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γεινόμενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνωρος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μαστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. Atque ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te, Adymache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem præcepto itinere regnum occupa, turbatis rebus præfens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastiræ tibi fratri-

Μαστεΐρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακαλεῖ-
 μένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ
 περιῶδειν εἰς Εὐβόιον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελ-
 φὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύβαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν,
 Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης,
 ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γάρ
 ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύβαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶ-
 σιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύβαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ
 τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπό-
 σον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύβου· ὥστε
 ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστεΐρας καὶ Μα-
 52 ζαΐας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε,
 ἐλαύνειν ἑτοίμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐθέλεις,
 μένειν τε εἰ δεῖ, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ
 μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμι ἂν, ἀφ' αἵματος
 ὄντα σε Μαζαΐαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ
 τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

*bus venio, qui sunt in Alanis, hortantibus te, ut quam celerri-
 me venias in Bosporum, nec patiari transferri imperium in Eu-
 biotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus,
 infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lin-
 gua Alanorum similibus: communia enim ista Alanis & Scy-
 this, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt
 Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddi-
 derat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat
 minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fi-
 des illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus
 esse. Et iam, inquit, Adymache, paratus sum vel ire tecum in
 Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virgi-
 nem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adymachus, te,
 consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobis-
 cum in Bosporum, equite utro plures fuerimus: si vero uxorem*

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοια ταῦτα ἐγί-
 νητο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν
 τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ
 τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναθέ-
 μενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβηραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν
 ἱππέα ἐπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ
 τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν με-
 σόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων
 μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς
 Σχύβας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ
 δρόμου, μικρὸν ἐπιστάς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53
 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρτακόμα, Δέδεξο, εἶπε,
 καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον
 τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦν-
 τας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ.
 τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἐπραξά τούτοις, τοῖόν

mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt.
 Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam dedu-
 ceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plau-
 stro ipsam duxit. Cum vero. nox ingruisset, ea in suum
 equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem,
 qui se sequeretur) cum ipse quoque insilisset, non iam
 iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflebens,
 uni dextros haberet Mitræorum montes, recreata interpo-
 sita quiete puella, tertio. die iter ex Machlyum regione ad
 Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu pau-
 lum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens
 Mazaeam Arfacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promif-*
sum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso,
 & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te*
facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quas feci, agis,

δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τραυθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ ΦιλοΦρόνωνς ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστόν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putavimus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsfoma. Adyrmachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cunctaque generis vicies millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται.
 ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐ-
 τοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν)
 οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συν-
 αβροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ
 Ἀρσακόμας, καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀν-
 ἐπήγομεν, προεπαθέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπι-
 πολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ
 παρέρρηγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ
 Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς
 ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ
 Ἄλανοι ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν τὸ δὲ ἡμῶν, ὅπερ καὶ
 ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἄλανοι καὶ Μάχλυνες ἔκοπτον
 πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων,
 ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη
 προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum
 tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quo-
 que expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equi-
 tes meo stipendio militantes centum) triginta millibus non
 multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum
 eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes vi-
 deremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum
 diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrum-
 pi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa qui-
 dem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum ne-
 que Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero
 partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Ma-
 chlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorum-
 que vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita con-
 clusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἅπεισε καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ρόβιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάσας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ εἰ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ἤλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *salari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dis-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδῶντο φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες
δὲ ὁμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἄλανοι δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθημεν, δοῖαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῆ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὥμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, εὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δοῖευν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέφεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλας
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obsides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Loncha-
ti, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιδὼν, εἴτ' ἐπανιδὼν, πᾶν μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

57 ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
 ροστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σισίνης τούνομα, ὑπρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἰκοθεὶν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἐστὶ τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίνης, ἐταῖρος ἐκ παιδῶν ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασπευσάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλώπες τινες ἀνασπᾶσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

ufus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverso ad portum quaesito, farcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν· ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὔσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὥς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινάς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράττομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι μὲν ἐδόκει, ὥς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ
δίψῃ πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμβεῖτο, καὶ ἐκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσῃεν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτισάμενος. Ἐώθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομ-
πὴν τινα, ὥς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habuera-
mus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adactio in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιέσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἄμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐβρώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἔπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀΦιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίνης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & *Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio
 enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantibus, instante iam spectacu-
 lo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut
 ad incundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus assidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos
 quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progredieretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum
 defilisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ἔπλα ἦτε. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα· ἣν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχάρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτός, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετηνῆκεν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάρνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάβριζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δέω, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμβησάμην· ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νεκ-
 ρικῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero*, *Toxari, si-*
mul abimus, *habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepul-*
to ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non im-
 puit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succisus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussum illius pectus transadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χῶλός δέ ἐστιν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος, τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὥς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρ-
 61 εῖσιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίν-
 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἤκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἐτέ-
 τρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδ' ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν ἑνταῦθα
 δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια
 κλαυθμυρίζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀπο-
 σεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀρά-
 μενος τὸν ἑταῖρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼς
 μηδέπω τελέως ἀπεκέκαστο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ
 φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ
 τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς
 ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν
 αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπει-
 δὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ
 τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλ-
 λά παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαι μοι ράδιον,
 καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖ-
 ροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τιοῦτον, οἷος Γυνδάνης
 ἐστὶ, πεῖράν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχήμενος. Εἰ- 62

2 Διατεγρόμετος) Ἀπὸ τοῦ διατεγρόμετος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum
 undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis li-
 beris plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxore-
 rem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in hu-
 meros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua
 nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem
 infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa
 semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam
 transiit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quo-
 que mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret ali-
 quis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore expor-
 tassset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi
 facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem
 non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes,
 qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δεοί. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσχοπα
τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἵπωμεν Φίλους, εἴτα ὃς ἀν' ἥττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαὶ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γὰρ, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
sessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemius, pro lingua una & una
dextra nati unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὧ Τόξари, μήτε ἀκινάκου δεῶμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῶν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi viderur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Μνης. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ἈΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι ¹
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες καὶ ἄλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν
 ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα
 οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ
 οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναι τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμέτην μόναν.

³ Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus : erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum seque-
 batur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 sarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειρεν, ἤνός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ᾤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
 μενοὶ με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν,
 καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρ-
 χος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ;
 γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ
 Πατρώως σοφιστοῦ. Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν
 θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἰσω πάλιν· καὶ ποτε ἐξελ-
 θούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω
 ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
 δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ᾶν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
 δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέ-
 τυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρων πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
 essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
 ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
 ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
 sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
 go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
 a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
 saque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
 me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
 Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens le-
 ctulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa
 vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mi-
 hi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fi-

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνα-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαιότρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαιότρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐταῦ
παραβῆσω, καὶ πρῶτον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπῆμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἶσαι,
καὶ κατέβηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴ-
σω εὐθύς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχος με δεξιῶσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτὸν) Εὐτελής. V.

denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
forem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patien-
terque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcu-
nulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modi-
cam. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
cherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
posito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lorum abiimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἔδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῳ
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὑστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Απειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, εἴκοι δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφοδρὰ μέιναις ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ
 λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεάς ταύτης δούς ἐμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναικὰ τινα ὁρῶ προσιοῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦε με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκῆψις) Πρόφασις. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Ab eo*, inquam, *Larissam*: puto autem hic me mansurum
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volentem hominem, aut in lapidem mu-
 ratum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo *per urbem incessu*
licebat colligere. Vestes enim illi floridae, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroαα*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκεν αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδέν· ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατὰγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατὰγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τοῦτο εἶπες· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μεδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρῳ καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγχι ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accuset amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσχει γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκος παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὥς δὲ ποτε ἀφείθην, ἀπῆεν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῃς τῆς παραδοξοῦ θεᾶς, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὕρισκε σοφὴν, ἥ τεύξη τούτων, ὧν ἑρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαιίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ Φίλου πόρρω ἴστασο· καὶ πὶ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆεν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, εὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαιίστρα τῇ ἐστίᾳ παρηόρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαιίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo cures
 pigro opere. At ego, audito, domi mihi federe, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici
 longe te remove) atque in hac te volurans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde inirium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπι-
 κειῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβαίψατο. ἡ δὲ, σφό-
 δρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύ-
 γοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἵ γε νῦν ἔχαις, καὶ ζῆν ἐθέ-
 λεις, ὥς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐ-
 τοῦ μόνον αἴψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρ-
 εδρεύεις, Θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰα-
 τρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παρα-
 δοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ
 τῆς Θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λύ-
 θοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
 ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα
 φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦ-
 το καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγωγε καὶ σφάττειν,
 καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων
 αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἄπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς,
 εἶπεν, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγυς

3 Ἰταμὸν) Ἀναιδὺς, σκληρὸν, ὁμῶν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσθιν ὁρμῶν.
 τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναιδῆς. V.

*stra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis
 lubrica iuillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contige-
 rit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista
 fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut
 multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vul-
 nus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam
 te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae
 adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum,
 tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis
 te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? ve-
 ram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro,
 sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iu-
 gulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera,
 & cor adeo aggredior. Refle sane, inquam, istuc dicis, Nam me*

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τὰμὰ ρίψασα,
 φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴν, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις θεραπαίαις· καί με ἤδη ἀπικοιμήμενον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμὲ, καὶ καθευδήσῃ. Καίπειδ' ἄφικετό
 ποτε ὁ Ἱππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλούντων. εἴτα ὕπνου καταψευσάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ᾗκου. πάντα δὲ
 τὰ ἔνδον εὖ παρεσκευάστο. τῷ μὲν παιδί ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
surgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφηβοῖς γοργός, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὣν ἐθέλω, εὐροῦσα ἔρῳ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὰ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύό-

11 Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem invenissem, compotorem iam meum exspectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armasset, ait ad me Palaestra: Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephēbos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad ob-

μενον. Ἄλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχέ-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσασμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σταῖσα ὅλη γυμνὴ ἐν-
 βεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μεираκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἐνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ σαρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχυῷ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἥδη ἀπολέλυσαι. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιίστραν, ἅμα ἐπιγε-

*diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare
 hinc incepit, Adolescensule, exue te, & ubi de isto te unguento
 unxeris, adversarium complere. Femur stringens utrumque supi-
 nam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infi-
 stens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam
 undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extrahit
 telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percutit. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-*

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβης, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰπούσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δέ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, ἔτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. εἰάν δὲ χαλᾷται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετὰθες, καὶ κρούσας κρῦψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίας. V.

13 Ἄμμα) Δίσμα. V.

que ridens dico Palaestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus lustrator, lustrare scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, lustrator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer alius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κἀτίω αὐθις τὴν παρεμβολήν, συνέχευε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαιίσματα ὀλίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάσα, καὶ κἀθήσον, εἴτα δούσα κατὰ χειρὸς, πᾶραιψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καὶ με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, **11** περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἔστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλή μὲν ἐν τούτῳ τρυφή ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιτελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἤθλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτήν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θείας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι

γ Πάραιψαι) Γραι. παρακύψαι. G.

trahas: sed multum incurvans illum, subtrahere; ac infra rursus irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & affide, deinde manu praebeas, trahe ceterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus, & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαιόστρα,
 Παύσαι, Φησί, προσπαῖζων. τίς γὰρ ὡδὴ δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τὰ ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἶδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔΦην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἥ νῦν ἔχεις τὸν σαι-
τῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει,
ἔΦη· καὶ περὶ δὲ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν
θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει
με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκο-
πεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομέ-
νην, εἶτα γυμνῇ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους
δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχου
ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχου κατελάλησεν·
εἶτα κιβώτιον ἄδρον ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυ-
ξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἥ δὲ
εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως
αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦ-
σα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφέεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥῖν κερατίνη καὶ

II (Ἀδρὸν) Πολὺ, μέγα, θαφίλις, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo eslo; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώσασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκείνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐδ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐδ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπεΐσθην
 ὅτι μὴ καβεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας πτερῶ-
 sai καί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑᾶ-
 sai πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἴ με-
 ταμορφώθεις ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθ' ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocitrans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὅπλας, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιώ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα ἐργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἤμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ράων γὰρ ἡ τούτου Θεραπεία. ρόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύση μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὐθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ρόδα, καὶ Φαγὼν ιαθήσῃ. ταῦτα εἰ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-*

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νῦν ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἑμαυτὸν μέμιψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἁμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἑμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί μ' εἰσὼ παριόντα, δέισαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινῶς ἐπεισέρχομαί, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἑτοιμοὶ ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνεόουν πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 μεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαῖναι.
 ταῦτα ἐνοῶν ἡγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἤδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραῦνουςα. Γραι. καταψηλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, φοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθύς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῆει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἴππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπίσασαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατ-
 ἔδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύ-
 γειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῶν, πέ-
 τραις ὀξεῖαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

fomnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum,
 & equum, olitellis ornant: tum, quae exportaveram, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεισῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε αἰὲ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ω μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθῆναι. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προιέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παῖεσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυ-λιν συτήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ πα-ρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθί-

12 Ἐπαυλιν συτήθων ἐκείνοις ἀν- ὅν ἢ τὴν αὐλιν ποιοῦνται αὐλὴ δὲ
θρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλὶς ἢ οἰκία ἢ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cum-
que saepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam
rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exi-
ret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque
nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo,
me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, &
compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos
montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro
erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in
prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso
die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis ho-
minum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Ere-
nim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo
illos iuebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πάποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθισόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τάδ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄναι τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. **18** Φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiiiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere efurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων
τὸν ὀλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέ-
πτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευ-
ρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ'
ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβα-
λὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ
δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύ-
νας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι,
καὶ ἄρκτηις μάχεσθαι ἱκανοὶ· ἔγνων ὅτι δὴ διασπᾶσον-
ταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα
τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κα-
κῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἴσειμι αὐθις εἰς τὴν
ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέ-
ξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆ-
καν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν
ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύντα 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non
aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuisse
concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin &
aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non
ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno
in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret,
me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes.
Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugna-
re idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos es-
se: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in prover-
bio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igi-
tur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me
ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non de-
sierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gut-
turem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τὰ τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν καὶ
 κείμεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένους, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τούτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλευματος· ᾤηθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἑάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην ποιοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

effet, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 fueros inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἱππῷ· τὸν δὲ ἄβλιον κοινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίθει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ δὲ ὄρῳ ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἐνδὸν καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέθηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω κατέβη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄρι-
ς Σπαίροντα) Ἐκπύοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, farcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortemprehendentes, succisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intrus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intrus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρ-
 τοι πολλοὶ, οἶνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν
 τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαν-
 τες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος
 ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-
 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἶτα
 ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκευὴ
 πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ-
 μον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινῶσαν δὲ οὗτοι
 ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως
 ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δα-
 ψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφό-
 νων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριβας παρέθηκεν·
 ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριβας κατέπινε, δεδιώς,
 οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν
 γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὕστεραία
 καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ

*Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini
 veteris doſia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collau-
 data anu, exutis veſtibus, ad ignem ſe ungunt, & cum ahe-
 num calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extempo-
 rali iſto utuntur balneo. Deinde paulo poſt iuvenes veniunt
 multi, ſupelleſtilem afferentes plurimam auream, argen-
 team, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem orna-
 tum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
 depositis, lavant ipſi quoque. Ceterum poſt haec coena
 fuit copioſa, & fermo multus in homicidarum convivio.
 Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devora-
 re hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At
 ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus
 erant, edebam. Poſtridie, reliſta anu & uno iuvene, ad opus
 reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſto-*

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῇ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταΦρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσοῦτης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαιχοιτίων. V.

diae ingemiscebam : nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis : at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solum virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλούτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μετὰ
 τὸν ἵππον ἐπιστάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκη-
 ρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
 σειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοι ἐπέθηκαν· τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραι ὀξεῖαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
 χλωεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 τον, πάντα καταπίπτοντα; ρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians,
 peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
 ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me au-
 tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
 lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
 ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
 autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
 irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
 ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
 sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
 sti, acuto faxy impingo unguam, oriturque ab illa plaga
 vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
 incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquirunt,*
nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,

μυῦ οἰωνόν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ρίψωμεν αὐτόν, κα-
 θαρισμόν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο
 ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναί-
 σθητον τῆς οὐνύης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰςω, ἐνθα 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόν-
 τες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπесόντες ἐδείπνουν. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνα-
 σῶσαι· τὸν δὲ ἀήλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ-
 ἄγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν
 ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον
 ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα;
 γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις
 οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπε-
 σῶν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ αἰχονταὶ
 ἀπιδόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

*male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum
 piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coi-
 bant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vul-
 nus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi
 doloris adimente. Cum vero intrassemus in diverforium no-
 strum, farcinas de nostris demtas humeris bene collocant,
 ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reli-
 quas farcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit
 illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcina-
 rum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt.
 Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mi-
 selle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vultu-
 rum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt?
 visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna cla-
 ra: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.*

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὥς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπήειν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἑτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίης ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntisque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Infilit enim in me, infidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga fervarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς
 ἑμαυτοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
 πείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔβην τοῦ
 τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
 πλῆ ὁδός, οἱ πολέμοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
 φοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν
 τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
 βάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ γαθὴ σὺ παρ-
 θένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
 νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
 αἰκέοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί-
 μὲ ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
 δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ,
 Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας;
 ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιοι γελῶντες) Σαρδὼ
 οἷος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας,
 ἵθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελί-
 τοις, ὅν οἱ γενομένοι σπασμῷ κατ-
 εχέμενοι ἀκουσίως γελᾶσι, καὶ οὐ-
 τε τελευτᾶσι. Τιμῆος δὲ φασὶν,
 ἐκεί ὡς τοὺς ὑπὲρ ἱτα γεγονότας
 γυνεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρίτῳ, γε-

λῶντες καὶ τύποντες ξύλοις, καὶ
 πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταβύζοντες,
 ὅθεν Σαρδόνιος γέλωτος ἐκλήθη. Ἄλ-
 λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ διδρασκόν-
 τες γέροντες γελᾶσιν ἀκουσίως πρὸς
 τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφωρῶντες ἀπ-
 ἀνθρωπον τελευτῇ, ὅθεν ἡ παροι-
 μία. V.

*medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos
 ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cul-
 tus ex fervata a me puella sperans, curro oblitus vulne-
 ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,
 prehendunt nos hostes redeuntēs, & e longinquo statim
 ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, pre-
 hendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-
 tempestiva nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni
 ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio rifu dicebant:
 meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
 neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
 dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,*

καὶ πτηνὸς ἦσθ' αὖ. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθευόμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γάρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτήν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὥς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδείπνουں, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίην;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραιὶ ταύτῃ κάτω ἐπι-
ρίψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἔργα-
στήριον; εὐ ἴστε γάρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν
4 Καλωδίῳ) Σχοιτίῳ. V. 15 Ἐδράξατο) Ἐπαλάβετο. V.

sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa utuntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, *fugitiva?* *Quid vero aliud*,
inquit alius, *quam vetulae illam superiniiciamus*, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
peto relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato ir-

ἑάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπέσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολέμιαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ρα-
δίως ἀποθνήσκῃ, πεσούσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ
αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ
ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπο-
λεῖ. εἴτα ἐξήτουν θάνατον, καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαί-
νέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα, τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκη-
ρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν
καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπὸν ἡγήτην καὶ διά-
κορον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ
τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν,
τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν,
τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐ-
θὺς ἀποπνηγείῃ, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτό-
μενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες
ρίψωμεν ἔξω ἅμφω ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο
ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ Φίλοι, τῆς βασά-
νου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

*uentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimi-
cam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mor-
tem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam
tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quae-
rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos
esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero &
elaudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac mini-
strum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiectionis-
que intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino,
capite extra asinum uti prominere, ne mox suffocetur; reliquo
autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi pro-
be consueverimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum
nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatum illius
acritatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesta-*

Θέρους ὥρα θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῶ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένη, ἔῷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρeis-
 ῖόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπάσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἑξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μιᾶρους τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθὺς πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θῆκη) Τάφος. V.

16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

*eis tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper
 fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver-
 mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per as-
 num, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Cla-
 moribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, por-
 tentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemisce-
 bam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem ia-
 cendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem sus-
 cepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus.
 Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impu-
 ris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt,
 ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem
 cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui
 receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo*

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὕτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσηκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἤγον εἴσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλω ικανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνά τῃ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἰώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπεὶ δὴ χάριν μοι ἔΦη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχιῶν) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρετρόγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponсорum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle perfolovere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

φερὸν ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφόρησων. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγνυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρρὺς, καὶ κριθᾶς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστω ὧν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθᾶς, τοῦμόν ἄριστον φρύγουσα, καὶ μοὶ

*cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
 quam liber iucunde vivet, & equas infcendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
 set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
 rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gte-
 gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
 magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
 scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-*

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συναλάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεύς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἡδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμωρος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφρανόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὄρος ἀνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρῆν δεινῶς ὁδόν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαίε με καὶ τρέχοντα λίαν, αὐτὸ ξύλα

15 Καινῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* 'Εκάστοτε) 'Ασί. V.

Etasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero fursures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus lactarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus eram in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὃ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 φαντι ἐνεγχεῖν, καὶ ἀνωθεν ἢ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὃ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὰ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατήειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὃ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρᾶ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus *de summo* arduus; at ille hic etiam pulfabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adiace-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traiciebat. Si quando vero prae lassitu-
 tudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inii-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγεῖρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφε-
 λεῖν, ἂν ποτε καὶ θεοί· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα
 ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ
 τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπ-
 εγεῖρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς
 ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξύτατων
 φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὅπι-
 σθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπλέοντος τὴν ὁδόν,
 ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ
 ὅπισθε νύττουςαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύ-
 νατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεὶ μοι ἐπομένων, καί μοι ἥρτη-
 μένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν
 ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην·
 εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξὺ
 προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀπο-
 κτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus ef-
 fet, levaret; ille neque descendebat, neque manum prae-
 bebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me
 concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludix etiam aliud in
 me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissima-
 rum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mi-
 hi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, per-
 gente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo pun-
 ctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me
 ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulne-
 rant, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrede-
 rer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si ve-
 ro fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissi-
 mum ingruēbat. Et omnino id operam dabat agasfo meus,
 me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκών, κατέδησεν ἐπ' ἐμέ, καὶ δεσμῶ ἄργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεῖων. ἐπεὶ δὲ προΐεναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρῳ τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο εἶδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν εὐδὲν ἔΦερον ἄλλα, ἢ πῦρ ἀπλετοκμαθῶν αὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχών, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκείνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεῖων) Κατασκυζέων. V.

10 Ἀπλετοκ) Μίγα, ἀπείρον, ἐχέριτον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-

λῶν καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βάρβα· Ἰσάιος δὲ εἶπεν τὰ γεωργία σιμα χαρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via affandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

περον ἐβάδιζον τῆς οδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί δυνατὸν ἦν τοῦ στυππείου πηλῶ ὑγρῶ
πεφυρμέναι. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ καταψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεύσαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μηδὲ
ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῶ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος,
καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ἐπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῶ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἰκαδὲ, καταψεύδεταιί μου πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄναι
οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, θεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐν γυναῖ-
κα ἣ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἴδῃ, ἣ παῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἐπεταὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἰ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
πος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνεις

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρίχῃ, πλύνῃ, συγχύῃ, τερὰς-
3 Πιφυρμέναι) Φύρῃ, μολύνῃ, σῃ, μιγνύῃ. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido huto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebas, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuisse me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandī
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here, inquit, asi-
num, nescio cur alimus, supra modum piger qui fit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficar, &*

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζει βιάζεται, ὥς
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἄγρον ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῆν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλαθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μήτε Φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις Φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes fervate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν θυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἰστρῷ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρος τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν σὺν ἔνδον ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἑμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mihiorem illa sectione praeſtabo. Itaque familiares omnes laudare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens

κόρη, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δέιλῃν ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾶλῳ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τῷ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ με πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθράμην μὲν, φέ-
 ρων φορτίον ἄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκταμῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ιδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρά-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

στis ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωστος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐτῷ ἐπαγάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὕρισκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν· καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότη εἰπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, Ὡ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν,

nempe, instituta auclio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamatur. Accedentes autem *emtores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diverforium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δούλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δούλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὅναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πάλους
 37 τοιοῦτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐρσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαίνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινα προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἰστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλαῦταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμεν καὶ ταύτην ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 Ὅμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

Eum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus insistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnérant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sanguis

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἶνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς ὥδα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἤβλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicinis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdide-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντες, παρέρχονται εἰσὼ, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τῷ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναιίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς τὰυτὰ ἐληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς εὐθύς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφρωνος εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude- ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in- de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At- que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea enim ablata a me, & humi deposita, detrahisque omnibus meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant, iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
 βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
 βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
 ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχρυσα
 ὅπως οἰεῖτο. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
 τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
 λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔν-
 δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
 καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθαδὲ οἶδα μέγαν κίν-
 δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότη τῶν
 ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
 γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμῖα ἀπώλεσε, κυνῶν
 πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
 πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω
 κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
 κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μῆτε ἀπόδνησκε, εἶπεν, ὦ
 φίλτατε, μῆτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
 ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
 quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
 verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
 modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
 na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
 minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
 domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
 magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
 num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
 dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
 ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
 perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
 inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
 noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene
 Lucian. Vol. VI. M

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνσ
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κάπειτα σφάζας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμιζε δεῦρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που εἰς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖται γὰρ ἀποδράς
 οἷχεσθαι ποί, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμῷ πλη-
 40 σίῳ ἑστώς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ρήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν ἐνταῦθα
 εἰσδραμῶν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim ausugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adflans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exsultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, ὁρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότης κοιμηθήσεται ἐμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὀρθρὸς ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐτῆς ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἣ καὶ
 καινότερόν τι ἑτεραπεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 'Αγέρωχον) 'Ανδρείον, ἄνθρωπον, ὑπερήφανον. V. 11 'Αγύρταις)
 'Ἀλκίβοις, ἀπατίεισι. V. 13 'Ἑτεραπεύσαντο) 'Ἐψεύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
των. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
ήτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκείνο παρελ-
θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς
ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπέν ἀνάθημα·
καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὔρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
δήσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τὰ
τε σκεύη καὶ με πιπράσκην διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακίην. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perfe-
quuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis
illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
latum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus
in sinu Deae invenium. Vincitos ergo effeminatos hosce
reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
tatis Deae reddunt. Postridie cum supellestili illorum me
quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
 τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
 δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυ-
 τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
 τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
 νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσας τούτοις ἐστρέ-
 φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν αἰλεύρων. καὶ τότε
 μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀρά-
 μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφίγμενον, ἀναπαύεσθαι ἔν-
 δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδὸν τῷ ὄμμασιν ἐπιτε-
 τάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, ὅτε ἤ-
 λαυνον· ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρη αἰεῖν, πολλάκις
 μαθὼν προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
 σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
 στανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
 παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.
 V.

10 Ὀβέην . .) Γραι. ὀβέην τὰ
 ὄμματα μου σκιάτῃταις. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
 tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
 mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus,
 deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
 servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
 tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
 omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
 ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
 scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetenso ocu-
 lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
 bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
 didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra
 aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
 rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
 hil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis tre-

περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφεισθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
 ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
 ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
 σαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
 οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἵ-
 χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχα-
 να, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα
 πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος
 μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπῆγυν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰσθήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δε-
 νῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
 ἦν, καὶ κεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
 πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκλη-
 ρὸν, καὶ ὅξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
 44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
 ὄντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didi-
 ci, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
 expectare heri. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fie-
 rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
 qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
 tii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat
 in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
 hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
 plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
 menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
 quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi eme-
 ret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
 do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
 cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac duræ.
 Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιάτου στολὴν ἡμφοισμένους, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λῆ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μᾶστιγι τὸν κηπουρὸν καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ρίπτει
 πόρῳ, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθηκῶς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δέσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil responderet. Ille vero iratus, velut
 qui contemptui habitus esset, flagello pulsabat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι τὸν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, κακεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, κερηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἰσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καί με τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς (Υπερῶν) Ἀνάγειν. V. 8 Ἀπόνοιαν) Ὑβριτ. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas fursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultrati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσματήριον πέμ-
 πουσιν, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέζοντα· ἐμε δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κάκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 τὸν ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὕστεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότηι ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de-
 testis indice, & fui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachimis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κερνᾶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταῦτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἐῖστασαν ἐνθα κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἰσὼ ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἔμει μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ ταῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμεν ἄνθρωπέου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοῦς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe faburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειθὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πύονα ὀρώντες, καὶ τὰ κριθίδα μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδώς, ἡρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρώντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδόλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωσ

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύνψας εἰσῶ, ὁρᾷ με συνὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἰσῶ. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότη, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἰσῶ ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῃ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθύς, τοῦτο μὲν γάρῃ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμεδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coactionem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum saluti futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 δῶ καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενεχθὲν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν αὐτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νέειν πρὸς τὰς Φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαιῶν, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνὰς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Καταχῆ, προτρέτομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ ἤχῳ τῇ γυνικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
 Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
 ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
 deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
 ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
 cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
 ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia,
 Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
 cubere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
 Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
 pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
 quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
 bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
 tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δέ, ὅποτε θελήσαιμι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄφρωνον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζεин τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμεν ἄργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κώτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῶν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μενομαχεῖν εἰδότεων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῆκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἑωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-
 16 Ἡ πορεία.) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare disciebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Meneclis noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exercebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδοον εὗρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανῇ,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister redditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καπε-
 δὴ ἐσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὗρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν.
 ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώ-
 ματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχρον ἔνδον ἔκαie μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔσθη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει,
ἔθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἴλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρονμένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπόρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον· καὶ
γὰρ ἐξ οὗτου ἐγεγόνειν ὄνος, συβουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμεν
ἔτι καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖν; καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἐρωτικαῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥς-

integra, fusoque de alabaistro unguento se ungit, & me
quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Dein-
de osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, &
homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in
stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil in-
digens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore
stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinoi.
Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-
scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem
ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina
fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-
crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur,
& ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-
bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis of-
culis, iisque amatorijs, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴ-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ θεῖλος ἐδεδοόκειν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς εἵχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἔτι μοι καὶ προσθεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἄμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότη καυνότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δεϊζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καὶ ποτὲ ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 fus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volupta-
 tem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 insatiabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & offensurus
 in me novum quiddam domino, cum muliere me conclu-
 dit, quae gnauiter me abusa est. Aliquando magister do-

ἡμεῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἑκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δαίκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι τὰυτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένᾳ ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν κατα-
 δεικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέρκιστο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἴτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κἄν μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἴτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἷσω εἰς τὸ Θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδούμεν ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεόειν μή που ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παροδύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὁρῶ καὶ ρόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ρόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμάζοντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἢ τοῦ κτήνους οὔψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant, me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrens naribus florem, captas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumenti species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὃ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστίκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖση θεά πάν-
 τες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθούρυσαν, καὶ τὸ θεά-
 τρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρ-
 μακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον,
 ἡξίου ἐὺθυς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ
 τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνώ-
 ναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς
 τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρ-
 ὦν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με Θετταλὴ, γυναικὸς
 Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψα-
 σα, ὄνον ποιήσσει. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με
 ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδο-
 μαί οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο- 55
 μα τὸ σόν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινες
 Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
 Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tu-
 multum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est
 theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peri-
 tum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus
 igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam oratio-
 nem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam
 sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae,
 qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me
 Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum
 unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fi-
 dem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de
 illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, no-
 men tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te
 ais genere ubi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆς μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
Γαίος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεὺς· ὁ δὲ
ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαιῆας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφην, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
ᾧ. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
λα μοι πολλὰ κερίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ
πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ Φασεῖ-
σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ᾧ. ἡ δὲ μὲν ἀσμένῃ τε εἰς-

*michi est Lucius, fratri autem meo prænomen Caius, ambo reli-
quia nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praefes, Carissimo-
rum longe mihi hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
& domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
mentiri novi, horum qui sis filius: exsilensque de sella ample-
ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
niam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praefes me
publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
scendentes navim circumspicimus, sarcinaeque in eam im-
ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εἰδῆατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτε-
 πομένη, καὶ δειπνῆν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε,
 καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
 ἀγαπηθέντα, νῦν γινόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτροφᾶν, καὶ
 τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
 τοῦ μύρου ἀλείφουμαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
 καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ρόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
 βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ὅδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
 καὶ ὥσπερὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
 ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
 πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
 δρώπινᾳ ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ Φθείρῃ ἀπ'
 ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπ-
 ελθῶν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
 ταί μοι τοιούτων; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
 ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ
 σαί, συνεκάθευδον· καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

visum iri. Illa ludens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
 bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
 sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus es-
 set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
 despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
 ronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
 profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
 gnum quiddam bonum facturis, exuo me, ac nudus adsto,
 magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
 illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
 Non, inquit, in malam rem a me meaque domo faceffis, & lon-
 ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
 enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
 asini tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
 bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐθύς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἔστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτη συνεκάβευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνός ὢν, ἔειπον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῶν πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἐνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἑμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔειπον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam statim servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi, & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix tamen ita, salvus tandem redissem.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. ἘΓΩ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλούτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πᾶν ῥάδια παρασχέιν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε' οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τινὰ οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχειρος ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἂν ἐβέλῃς.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἱπικῆς. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres, praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἴδου ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνωνς γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἶπε οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψωδήκασιν, ἄφικτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἃ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὀμηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηται,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεῆμα. V. (Vid. seq. Scholi.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεῆμα. G.

ὁ θεός. ἰνδ. Z.

θεός. οὐ. Z.

Cyn. En ista rogo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique niverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῆγον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὀπό-
σα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ
ταῦτά ἐστιν. ὁπότεν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ'
αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναν-
τία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἀνθρω-
ποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως
παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κεί-
νό μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λά-
χεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρύλ- 3
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσιν, ἥ τί δύναται αὐτῶν
ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἥ τί ὑπὲρ ἐκεί-

ς Διεξέρχεται) Διεξίαισι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠγόρευον. εἴτ' ἄλλο τι δύ-
ναιτο εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. Ἰδὲ ὡς
μεγάλῃς οὐσίας τῆς ἀπορίας, ἐποίη-
σε τὸν Δία περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum
afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a
Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, &
contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscen-
dum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, dis-
cedente illo, quod, quamdiu praesens erat, per ipsos fun-
debat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi
responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista
quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum
aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν πάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἶδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνας δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κεῖνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσιν, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπέλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιτο ἐκπρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὁπότεν ἐβελήσης, ῥαδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰ-
πόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήμα-
τος ἡρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγίλασε. V.

13 Καθήσειν) Κριμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcibus?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobiscum etiam illae imperent, cogaminique vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἥδη
ὄρῳ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
μου τᾷληθῇ μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγίῃ τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς,
τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per *egā te* Parcas, & Fatum ob-
secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐφρασθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τιος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοῶν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὐθις δ' εἰ δοκίῃ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διανοῇ δὲ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt impune se auferre eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fūsum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολή τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῶν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶθειν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δέ γε θύοντες σὺ τῆς χρύας ἔνθα θύουσιν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσῃς) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσῃς. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' οὗ λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiamsi non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant; non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam aliquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινὶ τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώριστα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem afferit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπάν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνέσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρῃν δὲ Φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλων. ταῦτα δὲ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φριά-
ται ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούρ κέντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ κάδος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ἔρῃ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ
ἦμα αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπάρχει ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγίνα-
κός ὡς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπι-
δὲν ἔσχει υἱὸν, κατεσθίειν αὐτόν.
τούτῳ ἐποίησε δύο υἱοὺς, τῷ Ἀδμ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι, ὅτι δι' ἐγγινῆν ὁ
Ζεὺς, ἢ Ῥέα, ἢ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέ-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς
οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας εὐίαζε, καὶ δεσμοὺς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ὡς τοῦ Διὸς, μὴ φέρον βα-
σιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρίως ἄρ-
χειν αὐτόν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξει αὐτὸν. γινούς
δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίος υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδία τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χράμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπὸ θνη-
σκοντας ἡγείρειν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκτεράυνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατεσθίεν. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμῆτος ἦν βασιλεὺς Θισσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάντ' εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φεῖδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀνα-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μαδὶ κα-
λίγεται δι' ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμίναν. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΤΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου
 ἕνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύ-
 ματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10
 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἠδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε,
 τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ
 ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκεῖνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι
 πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τὶ ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας,
 οὐ παύη τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡ-
 μᾶς προνοούντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΤΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν
 ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐ-
 θις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας,
 παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

ἡ Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γυναικίαις μένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V.
 καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπέρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστην μο-
 σπ. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de
 causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disci-
 plina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, di-
 scam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae-
 nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam
 maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te
 omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu-
 rum dixeras, non desinis minutas mihi nugas eiusmodi ob-
 blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut
 ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas;
 Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te
 illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de
 cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεῖται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· αὐτῶς ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δεόν τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' αὖ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλκευς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρνα. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt,

δε τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες, ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξαζάντων περὶ ἐκάστου. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾷ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκας ἅπαντα συγχεῶ προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἂν.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρησταν, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάσσεσθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο Φῆς) Ἀττὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖστος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδήρεᾷ τετρήξεται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ προλαμίων ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρίματο σίδηρος, σὺς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανίπτος, πεισθεὶς ἵπεμψεν εἰς θάραν τὸν παῖδα, καὶ ἐν τῇ θηρύνειν Ἀδραστος εἰς τῶν θηριούκων, ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτον, ἀταρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est murare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censes, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcā, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura *illis*, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναϊτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 νατον καθεύξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γε-
 λοῖον, τό

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φῦς.
 περικτὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμόν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν
 ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθεύξας) Ἐγχευσάμενος. V.

ναῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αἰλακα, ὅ ἐστιν
 ἀρετρουβείσαν γῆν, λίγει δὲ τὴν γῆν

12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἴτεκεν. V.
 Τούτου ἴτεκεν. τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & feminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφύντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἅμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροῖσου, διότι ἐπειράτο ἐκεῖνος αὐτοῦ, ἄρνια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ εἶψαν.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκούσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ ἴσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφούντες) Φασιροῦντες.

V. 3 Ἄρνια κρέα) Ὁ Κροῖσος θύ-

λων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύ-

ται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνια κρέα

καὶ ἀπὸ χελώνης, ἔψει αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπιλθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν,

καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὃ δὲ

ἀπεκρίνατο· Ὁδμή μ' ἐς φρίνας ἤλ-

θε κραταιρῖνοιο χελώνης· Ἐφομένως

ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρίσοι. V.

6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus & testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καὶ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθῇ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰ-
μαρμένην. σὺ δὲ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους,
καὶ ἐπιόρκους, ὄρνῃ τινὰ πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεῶς ἰστόν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέ-
μις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκάς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰστοίῳ Διηγκυλόμπος) Ἀπὸ τοῦ ἐν μα-
ῶχαν. V. σχάλῃ κρατῶν ὑπὲρ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Quis tandem, ommissis sacrile-
gis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τούτῃ πενία καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονῶς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶ γαυροὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβανίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γῆμας δὲ τὴν Ἰπποκρίτου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπισπύγει ἑταίρας, τὴν δὲ Καλλίαν ἐπιπράττει διὰ τὰ χρήματα ἀνελπίην, καὶ συνθέμιτος τιτὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κίνδυνον τῷ Ἰπποκρίτῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζοντες εἰς τοὺς τῶν ἑραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἴδυσθε μετὰ τῶν ἑραστῶν. αὐτὴ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπιμήχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὐδὲτος οὐδ' Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

8 Παρέδθη τοῖς ἑνδεκα) Οἱ ἑνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλίπτας, ἢ ἀνδροποδιστὰς, ἢ λαποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτῳ ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὃ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκοποπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἰνάρητος ἀνεσκοποπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, qui tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιῶν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀποθανόν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὴν γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπέλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο καλάζεται

ται ἐν τῷ ἔδῳ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ εἰδάφει ἐξηλασμένου, παρακαθήμενος οἱ γύπες τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κατισοδίουσι. V.

dicam, percurrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί φής; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὀσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιοτο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ καὶ αἰνῶνι ἐρωτᾷς) Ἀντὶ τοῦ δὲ ἐκείνου. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιῶσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι παιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ὡμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία καὶ ἦν Φονεῦσθι τις, ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντί θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
ναι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὔσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσιν πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
ὡπάνου οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθεῖν, οὐκ ἂν ἀλλαξάμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ῥάδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-

ς Ἐφικνοῦνται) Ἐφάπτομαι, 15 Ἀγαπήσομαι) Ἀρκεσθῆσθαι
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
& ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi oprio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
sumus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

222 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

γίσσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἴ μιν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴστιν τύχη·

Εἴ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἴ μιν θεοὶ σθένουσιν, ἴστιν ἡ τύχη·

Εἴ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἴστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere,
magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mi-
hi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. **Ω** Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, κ.
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Γουνούμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαῦδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἤδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἴλε παρείας;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,

Ι ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπει
 οὖν ἡ συμφορὰ τῶν ὁ Ζεὺς ἴστιν,
 αἰχότως αὐτὸν ὡς τραγῳδοὶ ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἱάμβων
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἱάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

I U P P I T E R T R A G O E D U S.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. **Q**UID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. *Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodant praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?*

Iup. *Non est malū quidquam, brevi versu canam,*

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις Φροϊμίσις ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδεῖν ὥσπερ οὐ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
τάκτος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ἕως, καὶ τῶν ἱπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρ-
μενα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεσσι ἐναρμό-
των, ἅτε τοῖς ἡδὴ πεπραγμένοις
ἀφομοιοῦμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδεῖν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

ΜΙΝ. *Apollo! quanta ordire iam proecmia?*

ΙΥΠ. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi, malum!

ΜΙΝ. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

ΙΥΠ. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

ΜΙΝ. *Compesce imperum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

ΙΥΝ. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

ΙΥΠ. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὃν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολ-
λάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρόντα σε
ἀπιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦτον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρυῆναι διὰ τοῦ ὀρόθου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἐρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἰσχάτοισι, ὦ Ἥρα; τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἐστῆκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἐτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι) Ἡ παροιμία εἰς τὸν ἰσχατὸν ὄντων κινεῖται. δύναμις λεγόμενη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
μία ἐπὶ τῶν ἐν ἰσχατὸν ὄντων κινεῖται τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lusibus res nostras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἶρονται τὰ ὄπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεῖνόν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφνης.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθές, οὐκ εἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλιστα καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρθεν) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ πᾶν καταχθονίων. ἔκει γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἰδέοντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑπεκρίται. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικούς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑπεκρίται περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κομωδίαις καὶ θεοῖς. καὶ τοῦτο νῦν Ἡρα γυναικεία κρατουμένη ὀλιγορία, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισίχονται πρὸς σῶπα ὑποκνηζομένη περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τὰ ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς
 συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ
 λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς
 τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει
 λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ
 ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα; καὶ θναῖν θάτερον,
 ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶ-
 ναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς
 ὑπέροχον λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὥς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ὃ
 ἐπετραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
 ναί μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηναῖ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
 καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice,
 aut Scholii pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat mul-
 tus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim,
 condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi
 omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & verio-
 ra dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint
 omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque
 alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina
 tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles
 superaverit.

Iup. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae patas; nec fru-
 stra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid
 ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite &
 vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτω.

ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπεισιν ἐκ τῆς σπουδῆς.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαυερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἁπάντων.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἀήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἴδού δ' ἡ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ

9 Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς ἀγνοήσεται, ἀπὸ τοῦ ἀγνοήσεται. μόντοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iup. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *confero*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles; derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfunt omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πᾶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὰρ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερᾶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ἐπικρυπταύσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκὰ) Ἀπλούστατα, εὐτελῆ, V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ, V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitationem conciliandam aio praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica, ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poetica: itaque corrumpero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν Θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νάσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλιστον δὲ μακρὰ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πριάπον τινα θεὸν εἶναι Ἕλλητες μυθολογῶσιν, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι σφ' Διονύσου, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱόν, μητίος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασίας δὲ ὁ Παπαρῆς ἐμφαφύδιτον τὸν Πριάπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν

καὶ ἔριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μυθίων αἰδοῦν ἐχέμεν. εἶχε γὰρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖτον λελθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴν γλάσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξιας, ἀμειψται εἴη τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ τάνυμοι) Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νάνυμοι) Γράφεται τάνυμοι. τουτοῖστιν ἄνευ ὕμνων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii.ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviiis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adest
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui mediū, qui postremi, qui nomine nullo,

Νάυνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῇ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν
 προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοὺς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροὺς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοὺς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνητῶν, προτετιμῆσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδρῶνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδρῶνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοὺς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὅλην, οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συστάσει) Γράφεται συνθέου-
 σι. V.

7 (Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrufi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρὴν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοῖ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηγασθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προ- ἀντὶ τοῦ πλουσίως. V.
τιμητέαν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ 14 Ἐπιδρυγάζεσθαι) Ἠλύγη ἢ
τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iur. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis, atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, paucillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, regunt. At illa Ben-

τες, ἡ Βενδῖς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσαι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολῦτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαλεῖσθαι μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇ ἔχων προτιμήσεταιί σου.

1 Ἡ Βενδῖς δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βενδῖς Θεοκτίς θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνοπρόσωπον φασίν. Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρην, ὃ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν οἱ βάρβαροι πλούτω ἰκόμενοι, εἰκότως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατισχυάζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγιος σέβονταί, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Σηλυδρίαν ὑπὸ Ῥίαν τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπῆς πάντα μητρὸς ἰφ' ἧς ἐράμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐπειὶ δὲ καὶ γήσιον νῦν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν φασί. τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργούντες ἐκτεμενόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ πάντων εὐνοῶν, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτιμῶσαν ἀνακείσθαι, ἀρροδιόταροι δὲ, εἰ κιναιδιόουσιν, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄττις τριούτος ἐπαμφοτέρω τῷ μύσει ἐξεταζόμενος. V.

2 (Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσας ὁ ἥλιος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves, & multi revera pretii.

Νεπτ. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me federe Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim?

Μεrc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, καί με λαβὼν, ἐν τοῖς προε-
δρίοις που κάθιζε· χρυσῇ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτῃ, καί με ὄραν, ἀλλ'
εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι,
λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ
γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον
παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσῇ με τὴν
Ἀφροδίτῃν εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυ-
σον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καί κεῖνον ἐν
τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπιστεφανωμένον γε ὑπὸ
τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισσευ-

2 Χρυσῇ γάρ εἰμι) Χρυσῇν ἔλα-
γει Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλῆς. αὕτη δὲ ἡλθε προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῶ δὲ ἴσθιν ὁ
ἐν τοῖς ὀμμασι ρυτίς. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἴσθι λίθος παρ' Ἀθη-
ναίσις εἰς ἀγάλματα πεποιμένος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιὸς ἀριστὸς, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς καλλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- 11
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾷ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἡξίω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοὺς θεοὺς
ἐπεποίητο ἄν' ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἱππάδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅστις ἐκα-
λούτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
ται πεισισταί, ἀπὸ τοῦ θητιεύειν, ὅ-
στις μισθῷ δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πεισιχῷ τάγματι. V.

6 Ἰσου τελέσματος) Δαπανήμα-
τι. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διήρητο τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάν-
τες πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἥτοι πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἥτοι ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πίνκτας. εἰπὼν οὖν
διωτέρα τὴν Ἀφροδίτην ὡς πεισιχῶν

rae a sacrilegis spoliatum : itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant :
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque : si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est ; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προσδρεύοις, εἰ μὴ δέῃσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθεζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον πείσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφῶς τῷ συνεδρίῳ.

12. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος οὐτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλας δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχο-
σιομεδίμους ἔπι τοῦτον ὡς πλού-
σιον. V. "Εν τινι ὑπὲρ πενταχο-
σιομεδίμους τὴν ἱκπευσιν ἂν εἴη)
Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ
τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως
τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

ναι, τὸ πρῶτον ἕσα οἱ πενταχοσι-
μέδιμοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ
ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὴ
πεπυκνωσθαι τοὺς συτρυχομένους ἐν
αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turber? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant furgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solum difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

στιάσειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζοντων, ἔνθα ἂν ἑκα-
στος ἐβέλῃ, εἰσαυθὶς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἔνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνία-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

Ἡ Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰσέθειςαι οἱ
ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὅττις ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον.
ἡμέρῳ οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θεῶν ἐναχλούμε-
νον. V. 11 Ὡ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνία-
σιν) Ἀπὸ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego rum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes, ubi nectar &*
ambrosia defecit: ubi hecatombæ? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omisiss.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari pos-
sim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Cetae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 ERM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηται σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ εῖς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἷσθα ὅπως θαρράλεος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

ERM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅποτεν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σερᾶν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (παλυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλθωμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὥς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
προοίμιον ἀναρράψω δῆσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέλνυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε βέαιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἂν ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπροπής. V. 10 Πεπαρώνηται) Ὑβριστικῶς
4 Προῦσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προίσε- πέπραχται. V.
σθαι. V. 13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V. κε. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptisti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. *Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!*

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἄντι πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοουχὶ λέγει Φωνὴν ἀφιεῖς, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάτως ἔχον δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφ-

2 Ἀντί πολλῶν) Initium sum-
tum ex I Oratione Demosthe-
nis. G.

8 Ὀλιγάτως) Καταφρονητικῶς.
V.

13 Περὶ τὸν Καφρία) Ἀκρωτή-
ριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ
Εὐβοία ἐν τῇ ἕξω θαλάσσῃ Καφ-
ρία, Καφριεύς δὲ λέγεται τόπος θα-
λάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς,
καὶ τιναχόμενος, σκοπέλοις διειλημ-
μένος, καὶ ἔρμασι καὶ χοῖράσι, καὶ
τὰ εἰς ἀπέβασιν ἀπὸρώτατος, ἅτε

κρηνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἡ
τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ διπλοῦς
τοῖς ἀνέμοις καταπνεύμενος, ὡς ἰ
παρ' Ὀμήρῳ πρεβλὸς σκόπελος, τὸ
οὐποτε κύματα λείπει παντοῖαι ἀνέ-
μιν Καφριεύς ἂν καὶ αὐτός. καὶ
ἴσως εἴρηται Καφριεύς, ἀπὸ τοῦ κα-
ταπνεύσθαι ἀνερότως, κάφρος γὰρ
τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος
Λίαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δίδει ἀγυ-
κηκαφρότα νίκη, οἷον ἐπνευστοῖ-
τα, ἤτοι τῷ τοῦ πολέμαρχου ἀγῶνι
καμάτω, ἢ τῇ ἀγερῶχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem ali-
quando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeopta-
tuos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, pro-
pter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit pro-
penso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissa voce dicit, praesentibus fortiter admovendam
esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur.*
Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis di-
lucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc con-
vocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrifi-
cium offerente pro servata navi, quae tantum non circa

ρέα, εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησί-
θεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδάς,
ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πᾶν ὅψ' ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ,
ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἄ-
μα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐκκαίδεκα θεοὺς
ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσσε, γέροντα καὶ κείνων
ἦδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἄνδρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὅποτε ἡ ναῦς ἦδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστί-
κους πῆρους κατευρύνσας, καὶ πέρα
τοῦ συνηθούς ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
κατεπιγούσης, παρ' ὃ δὲ καὶ τινες
ἔλαβον τελείως ἐκπνευκότες, καὶ
ὕπνιστοι τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἐπι-
σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξηρκέσει
τῇ ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλη-
ρῶσαι. ἢ ὅτι συνεπέρχεται τῇ εὐδύ-
κτι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυ-
χιδὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινὸς παρα-
λόγως ἐκμαγίγτος στόματος ἀμεί-

τρως ἐκχέομενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κε-
ραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν
ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγουσι τέ-
πον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκεπτό-
τητα. V.

8 Ἡδὲ καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχέοντα, κορυzaί γὰρ
αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vesp̄ri in Ceramico, Mnesi-
thei simul fordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
venulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene fane mucida, ut statim exstinguerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas
promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλήθος ἀνθρώπων πάμπαν συνησθηκός· ἐπίους μὲν ἐνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἑώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃν στοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίοις, ἑκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γένε φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι αὐτοῦ προνοίας ἐλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιν τοῦ ἐπιτριβήναι, τουτίστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus assidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, ferio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δέ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδ' ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῆνουν
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινούντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν) Σαρδόνιος γίλας λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtulerat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 stem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὕστεραίαν συνδόμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἵκαδε παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δαμίδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἵρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνώκῃαι τῶν ἐναντίων,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι· καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἐρεῖ. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς ἡ νεκάλεσα, οὐ μικρά, ὦ θεοί, εἰ λογιόσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυστα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάστιγιν ἐν οὐρανῷ καθυδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιαῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-
 2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

serunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos questionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed exspectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων ὡς ἔγωγε οὐ πᾶν τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καὶ ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ὦ Ἐρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγυγμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένυσθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔκριμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάντ' ὁρῶν. δῆλος γὰρ εἰπέτι τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφυῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἔρατ' ὅτι καὶ ἔχει. V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκίλει παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἔξην δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἰννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, γυν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tace-tis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audaacter, Moine, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμηγηταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὅποταν ὀρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπσῶνδρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκοιοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φα-
σιν) Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀντικρύπτων,
καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μη-
δὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος,
ἀλλ' ὡς ἔστι τὸ πρᾶγμα, διεξιόν-
τος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἔλθειν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θίμης ἱστοία
ἡ δίκη, καλῶς δὲ τὴν δίκην ἀμωσπῆ
ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόν-
των, ὅτι αὐτοὶ ἡμαρτον. V.

15 Τυμπαυιζομένους) Ἱεροσού-
λους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exoritueros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοί-
 νη ταῦτα ὀρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὡ θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραιψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσω τῶ τῶν Λυ-
 οῦ βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλαν ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας πῶς ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπέλυσεν. V.

7 Ὡ θεῖη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τούτου τὸν χρησμόν. λί-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος τοῦσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμίνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πό-
 λιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προσηματίευστο θάνατον.
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non sumus. Praefertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dif-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ αἰόητοι, διελέγχουσι
ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παραβῶνται, δεόν ἀγα-
πᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδείς
ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους,
καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν
παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,
εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετά-
σαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἴ-
σιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς ἐκ Τροίζης-
νος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούρ-
γους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε
ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδιζόντων σφαγαῖς.

2 Δίοι ἀγαπᾶν) Ἀρκίῃσθαι, ἐν-
χαριστίῃν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων)
Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις
ἐν γραμματεῖᾳ ἐνέγραφοντο. εἰ τις
οὖν μὴ ἂν πολίτης ἐνέγραφη παρ'
ἀξίαν, παρεγγραπτός ἐκαλεῖτο. διὰ
τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνό-
μαστοι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) Ὁ Αἰ-
γεύς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροίζῃσι πέλει
τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδοντι
Αἰθήρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιττήεως. ἡ
δὲ Αἰθήρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ ταύ-
την Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὴν
πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς
εὐρὺν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ οὐδᾷ
πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt
ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere
debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata
sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim fumus, ne-
que est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Hercu-
lem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripti-
cios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum
ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres,
qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris.
Nisi enim Theseus, Troezenē Athenas pergens, obiter ex-
cidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam,
nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σχεῖρωνά, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπνυσθάνομενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἀνδραπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόρους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἀν τῆς Ὑδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροιτίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
λεβὴ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σχεῖρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν, καὶ ὁ μὴ Σχεῖραν ληστής ὢν νάγκαζε τοὺς παριόντας πλῦναι τοὺς ποδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔριπτεν, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ δεχομένη κατήσθην. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἔκαμπε πίτυν, καὶ νάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μεταωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος αὐτὸς ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξίνους, καὶ παλαίειν νάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τύπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ὤκει, πλεσίον Ἑλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θησίως, Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφίᾳ πλείον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρίθη Θησεὺς καὶ μεγίθει πρῶτον καὶ εὐμνι χράμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἑτέρος τις ὄνομα Διτυίρης, οὗτος σπείραν, νάγκαζε τοὺς παριόντας θηρίζειν τοῦ θέρους ἐνσταμένου, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufirin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iost. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrium reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ ἔχεται τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμαρπηχάτατος. (Vid. Odysf. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz,

4 Τουτενὶ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in StympHALO volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, fedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπει-
 δ' ἂν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσι,
 εὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὅφει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων.
 Μῶμω δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχάντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν εἰσώμεν, αἰὲ τρα-
 χὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μίμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπὸν ἐν τοῖς βω-
 μοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόναν ἰσχυμίναν. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεύσαι, τοῦτ' ἐμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γὰρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἤκειν,
ἥτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλειον ἐπιλέλησαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἔστιν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consiliarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noſtis, & in
fundo *maris* verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſu-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.)
Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui
talια contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ Φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶτον ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκεύραντας, ἐξ ἑνὸς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεΐδες ἂν ἐν Γεραιστῷ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαῖναν; ἄλλως τε, καὶ δοῶμεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, σὺ περιμεΐναντες ἀντιξέτασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοῶμεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς μοίρας Πιλοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἄγων ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμῶν ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἴχει δραχμὰς ρ', ὡς φησι ὁ Πολυδούκης. Εὐπολὶς Κύλαξι, δειπνόν θίς ρ' δραχμῶν, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον θίς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἴρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμῶν. ἡ μνᾶ εἴχειν ὀβολοὺς σι', ὅθεν καὶ ἐπαθεῖα τὸ ἔχον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῷ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγόμενη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Mominis Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκηιάζεσθαι) Ἀποτιθεῖναι ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀρισθεῖσιν περὶ τῆς δίκης ἡμίρας, ὁ εἷς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris deronderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tunc ipse neglecturus eras in Geræsto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigno ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec exspectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ἄμην ἐπινενο-
κῆναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναιρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀπὸ θάλας ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἰπὼν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΟΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλων, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ κατ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κείσθαι τὸν λόγον. χαρτέν γάρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννώδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύννοους
οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικάμεν,
ἐλλὰ τριαίναις ἀναιροῦμεν, εἰκότως
τὸ φοτεῦσαι τὸν Δάμιν θυννώδες
εἰκόμασσι. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσει-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοῖᾶδες, ἀνέ-
τον. V.

Nepi. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nepi. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas propofita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ ἑφῆβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένοις δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μεираκιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδέσθεις, εἰ ἀ-
γένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

ἡ Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἀρχὴν ἐτάχθησαν, δη-
λονέτι παυσιῆς τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ἑρ-
μῶν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῇ ἐνὶ ἐνεγράφεοντο ἅμα τῇ
γεννηθῆσαι, ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ, ἡνίκα τῆς
ἐννομο ἡλικίας ἐγένοντο. ταῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῇ κύριοι ἐγι-
νοντο τότε τῆς πατρῆας λήξεως,
τουτίστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῆα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φάντων καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους παρεπέμπτο τὰ πατρῆα, ὥς
ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθειροῖτο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπὶ δ' αὖ ἐκιδι-
εῖς οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν γέμων εἰς τὴν Ληξιαρχικὴν
ἐγγραφίαντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῆα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτις
τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς κληρονομία. τοῦ-
το οὖν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὥς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτίῃ, τὸ μὴ ἔξον εἶναι σοὶ
λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔστι. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὥς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξ-
εῖναι σοὶ λέγειν καὶ γνάμνη εἰσγι-
σθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγον
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν, ἀπὸ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληρουντῶν θεῶν. ἑκάτῃ γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὥς καὶ Ἡρόδι-
τῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσίδι. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὦν) Ὁ
Κρόνος, ὥς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διαχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τούτου ἄλ-
λῃ συνίστη βουλῇ τοῦ Διός. V.

extremis versemur periculis, de potestate legitima subtili-
ter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam le-
gitimus concionator es, qui ephēbis olim excefferis, & in
duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo
sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi
videntur, dicito, nihil verēcundatus, si imberbis concione-
re, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe
hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίε-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν αὐτὸς κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅποτεν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο·
ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώ-
της καὶ μίξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνεύρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίηται) Συγχαρεῖν, ἐπιτρέ-
πειν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρηστέϊ, ἀπὸ τοῦ γιλάται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

praesertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare;
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiae causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅποτεν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούλεται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξος ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φα-
σιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρ-
μηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχέει,
οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοι-
κότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, κατα-
γελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τού-
του μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλον, ἐπαίνε-
σας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦ-
το ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος
τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσα-
το, μουιλᾶλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου
καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μὴδὲ τραγῶ-
κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπι-
σευρμένους φθεγγομένους, καὶ πα-
ρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀπὸ τοῦ δι-
δάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ
Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεῖα
εἶναι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἀδύνα.
Γρίφον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον ὑπερ-
λοτον ζήτημα. γριφώδης οὖν εἶπεν,
ἀπὸ τοῦ ἀσαφούς. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam
venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi
enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant,
qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & ex-
plicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui
non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatibus similia
proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata
respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Opor-
tet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam ad-
hibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilu-
cide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oracu-
lis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴῃ τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse.

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πᾶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρας; ἀποδιδράσκεις τὸν ἑλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγου-
γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐ-
τῷ πλίνθους προσήγαγεν. V. σιν, ἱμαντεύτο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελ-
φοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut late-
res etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis no-
bis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum di-
cendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum
sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia,
cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, ne-
que fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obten-
tum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tanquam in
tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas,
arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὁμῶς δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται ἀνέξεσθε δέ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἐρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία ἔψεται· ἀλλὰ οἷσθα περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροῖα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφέρεις, κόμη ἀνασοβούμενη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατέχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖστος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Δειπρόπους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ρητὴν ἡμίραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπροσθισμόν, ἀνέρισθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελοῖ πρῶτον ὁ Κροῖστος; ἐποίει δὲ ταῦτα τινικάδε Κροῖστος. λήβητα εἰς λήβητα ἐπέμβαλλον, εἴτα χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λήβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἤψει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνέϊλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. εὐμὴ μ' ἐς Φρίνας ἦλθε κρατερήνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραττομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαιμονεῖς εἰσι περὶ τὴν Ῥία. Κατόχιμα δὲ, μανιῶδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non satis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum posseffī hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θεόφατον Ἀπόλ-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες εὐτήσαντο

Ὀξυβοαί, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινούσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεί κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπὶος γαμφώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λίσσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κορώναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύφει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν
οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαίμων, ἀποπνιγή-
σθ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ-
τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-

17 Θεμιστοκλῆους) Καὶ γὰρ μό- τος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτι περὶ
τος ὁ Θεμιστοκλῆς συνέχευε τοῦ δοθέν- Ἀθηνῶν ἐπὶ Εἰρήνου ἱμαντεύοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam capitis augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis croticibus aëra & inde;

Non sine lucentis fluviae terroribus, impleat.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam;

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, aſt aſinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Define, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possum desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δέησει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καὐθηλίου, νῆ Δία,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὸν καὐκ ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὅποτε γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγονται τηκεῖν αὐτά, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσώμεν προχωρεῖν τὴν συνευσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δὲ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὥς μὴ
κατάρματος ὦν ὑβρίζει ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἰ-

Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπῶν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνέλθῃ ἡ Πυθία τὰ,
Τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐ-
ρύππα Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖα Σαλαμίς,
ἀπολεῖς δι' οὗ τέχνη γυναικῶν. ὥς
οὖν μόνου Θεμιστοκλέους αἰετούργος
ἔ, τι καὶ λίγαι ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτοις ὄντας, τοῦτο καὶ οὖν
διασώρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφίστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἰκνύνου, ὥς μὴ
δοῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξυγνοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Καὐθηλίου) Μεγάρους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ὢν, ὥς λέγουσι, πρῶτον γί-
γοντι θεοί, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέκω-
σσιν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσάγειν
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἵστιν οὖν
ἐπιφθῆγμα ἐκκληκτικόν. ἐκπληκτικ-
μενος οὖν τοῦτο εἰς Ἡράκλειά. V.

Themistocle: adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναίγειρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατὸν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευσεν, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢν τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμαθίαν ἰσχυρότερον οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὅς. Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης γὰρ, ὀρμίστως πάντῃ ἐπισκοπῆται. τὸ μὲν γὰρ προφανές. . . . ἐπὶ . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασφύρει ὡς Βοιωτόν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ χοιρίλῃ τὰ περὶ Μαραθῶνα ἐγγράφητο. διὰ ταῦτα φασίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἰς τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συγχρότερον τούτων μεμνημένων οὐδὲν δέον ἐν ταῖς δημογραφίαις, ἀλλ' ἐκπληξίως χάρις τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥστε καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαίζειν ἐν τῇ Ῥητιῳ Διδάσκαλος. V.

didisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοί-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγρικός εἰμι, τὴν σκά-
Φην, σκάΦην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερῶν αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θνητῶν.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασὶν' ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσκὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὐγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐξ οἴ-
κου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν οὐκ
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δι' ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcís
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus* : *scapham* voco *simplex scapham*.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectorum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis ! compendifecisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, so-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέλθην.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπο

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχῃ.

Στραγὶδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο

Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων,

ἢ Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, ἴθις εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσση,

καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσι. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τούμενος V. (Περιπλαττούμενος C.)

15 Κεκραγώτας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κρίζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudentibus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophistatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ
πάσαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖται αἱ ὦ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
τανύτῳσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλήθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῶν
δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοτος εἰ-
πὶν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλῆα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα τοῦσας ἀνα-
κίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάσαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβο-
λισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὶν συμβάλλου-
σιν οἱ πόλεμοι ἀλλήλοις, ἐάλλουσι
τοῖς βίλαις καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium. C.)

Damīnque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, reduētisque nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ιεροσύλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναι μοι, ὥ τι νι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι.

ΔΑΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὥς τά γε ἄλλα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρινάμην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficias.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἴπε οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρτε, προνοεῖν οἱ θεοί;

DAM. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

DAM. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

DAM. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ;

DAM. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

DAM. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὗρον οὐ-
τως οἱ ἄνθρωποι, ἐν ᾧ σχετλιαστι-
κὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄν-
θρωπῳ. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
τε ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσεσιν. V.
C. G. sic habent: Ἰωάνθρωποι,
ἰὼ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελές, ἰὼ αἱ οἱ,
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμι-
μμένον τῷ ἄνθρωπῳ. Consueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσεσιν, ὅποῖον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δὴ-
πουσιν καθάρλιμον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἐν οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φέρεισθε ἄνθρωποι; ἵσθι γὰρ τὸ ἐν-
τελές οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἀν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλείψετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo execrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univerfo-
rum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν Θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτοῦντων; οἱ γε οὐδὲν δεῖν διатеθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

- 37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἢν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς αὐτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύνατο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημόντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὲ) *Ἡ μετέρχονται, ὃ ἴσθι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praeferunt Graeci legendi.

ἴσθι Πρόνοια καὶ καλῶς διεξάγει

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἱναβρύνῃ

πείθει τὸν ἰχθῆρα, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) *Ὁ ἴσθι τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπανέτους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universae, infinitas numero, administrant? Itaque necdum te ultri sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθες γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίστε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκούσαι σου, ὅπως ἐπέσθης οἷσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰετὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
κόμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

*res Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.*

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

*Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.*

*Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes
animalium, eaque ipsa animalia tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.*

*Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, pro
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-*

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συστήσθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴπα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐκαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τοῖς κωμικόν, Τοῦτ' ἐμὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δὲ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὅμηρος σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὧ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθόν· Ὁ-
9 (ὑπομόχθηρον) Ἀτόπτον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerufne videtur tibi optimus poëta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poëtam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλέησασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἔξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρᾳς; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδών,
 καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα
 Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπει. καλῶς
 δὲ πάντῃ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἔνεγκε μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπισπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρηνες τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἄτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούσιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σιπιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀμηρος πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἤλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σᾶχ:ς) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἷον ὁ Σωσίοικος. V.

ibid. Ἑριούσιος) Ὁφείλιμος. G. 12 Ἀνυπόστατος) Ἀφόρητος. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paulo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; Latonam at contra stetit utilium dator Hermes. Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore, cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

ἴω ἔοικε· δέδωκε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδύς ἀποδράσεται.

ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές,
ὅπταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις,
εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τᾶλλ', οἷς ἐκεῖνοι σε-
μύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Παρικύς) Παριξιλθάν. G.

5 Ἐπιβάτας) Γραι. ἀναβιβασά-
μπος τοὺς θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κρίται ἵσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότε-
ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μίχρι τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγό-
μενὰ μανίχια. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid viderur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si,
haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talaris togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεαν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, Θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ Θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξει-
 δι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλῃτι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
 προκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
 πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λοις κεφαλῇς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
 οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξειν εἰς
 τοῦμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγῶναι φακέ-
 λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
 ταῖς αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκῃν ιδρύσαι-
 τισι δροῦν, θυσιᾶς ἐπιτείουσιν προσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρειος τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πιτάκιον. G.

alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
 molxidi Thracas, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
 ges autem Menae, *id est*, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
 lenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
 Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
 est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
 phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis hu-
 merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
 nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
 tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγεσ, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 TIM. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

DAM. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὡς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποῦν τερρον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κραῦ

10 Ἀμφήκης) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἦχ' ἄν, τοῦτ' ἐστι βῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς εἰλεγειν, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήκης, ἐν' ᾗ ἀφ' ἑκατέρου ἔρι-
δα ποῖν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγανοί τινας κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς οὐδοὺς ἰδρυμένοι, ἀνω πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένοι τὸν λῖθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ὅτε

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνιττιτο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτοὺς τετράγαντος ἂν καὶ παρὰ τὰς οὐδοὺς. Ἑρμῆς τὸν λόγον βούλονται εἶπαι. ἐσημαίνει οὖν τὴν βίον, ὅτι διὰ τῆς οὐδοῦ παρεδύλου, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἄλλ' ὅς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγαντον ἀπὸ σαφὲς τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἰποισίτο, εἰς ἑμφασιν τοῦ χρεῖναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν οὐδὲν τοῦ βίου εἰσίουσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπουσίᾳ ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac stu-
debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones
futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque
providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te,
cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius,
quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat
ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices,
& utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem
convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίετο.

ΜΩΜ. Αὐτά παυ, ὦ θεαί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονου- 44
χ' τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀπατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντα ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμό-
κλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυ-
μαμάτων καὶ εὐωδίας ρεστοί εἰσις τοὺς δὲ ἐν Ταύροις
τῆς Ἀρτέμιδος ἠδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς γ'. Ὁ ἀπὸ Σάρ-
διαν, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἂν τὰ τοῦ
Κρίστου βασιλεία. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιον
λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς διεξάγει
χρῆματος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐν αὐτῷ) Ἐν τῷ ἀγάλμα-
τι λέγει, παρὰ τὸ ἰδρῶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυ-
θίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους. ἰθὺς
τῇ Ἀρτέμιδι. V.

sum imperium an-Cyri dissolvat? Atqui non paucis talen-
tis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego ma-
xime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoe-
dus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execrante Dami, tantum non se-
des ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque
altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim
mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed
illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in-

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εἰω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τουτὶ πόθεν ἡμῶν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῶν καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἀψε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
Θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμένος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἦγοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφου

3 Ἐπὶ χαλῇ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἱερῇ
τῶν Διουσιῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμετοι ἵσταντο
ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδροῦντο πολλά.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βρισητικῶς χρημάτων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφου τινὰ) Τάφος ἢ ἡ τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν αὐτῇ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ οἱ
αὐτὸν νῦν ἀποκρίνεται. V.

caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisā est.

Iup. Unde nobis iniectum istud malum insonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! sed tanquam e plauistro confidenter
maledicīt,

Et lacerat deinceps insones atque nocentes.

Mom. Verum paucos fane, Iuppiter, inveneris inter nos
insones. Et forte progressus homo tanget etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidnā tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τῆς κείῃ δέικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεισάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βροτῆσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐρῶντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρή,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ὄρας ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδυσάμενος τῶν ὠτῶν
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρῆν
χρυσεῖην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducatur illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

τῇ ὀθόνῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες; ἡκυβέρνηα δὲ εἰς τις ἐφεστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀπηγεμόνεντον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοῶντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προσταττόντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

ἢ Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῶν λεγόμενα κάρσια ἀκάτια φασίν, οἷς ἡ κίρσια ἐνίλκεται. λούσει ἱατρός. εἰς δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admodum, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praesse navi postulas, & focii illius nautae, nihil

ἄξιαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν
ἀμφοτέροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδούς· καὶ τὰ μὲν ὕδαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ράδιον, καὶ εἰδὸτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
αὐτλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δεσ-
μῶσι τὴν ἰστίαν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πύρας
μέρος οὗ ἀπάρτνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς πρόπιδος ἐστὶν ἀρχή. χη-
νίσκος δὲ ἐλέγεται, ὅτι χηνὶς κεφα-
λὴν μαρφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτί-
θουσι τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοισμῆ-
σιν χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ
ναὺς διατελοῖν, τρόπον χηνὶς ὑπερ-
κίνασα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὲν τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῶ μὲν εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειαι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακλυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὁνόματα τῶν
ἐν τῇ πλειᾷ σκυῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοτιέον. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te funis ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, chenisus autem plum-
beus; & pīta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaustire sentinum ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, su-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχρῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεινὰ τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σὺ Φώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὅς Κρατίνος φησὶν, Ἰπποκίου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελίτιος, πλούσιος καὶ πασχυτιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφωρούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματῖαι αὐτὸν Κρατίνος κομωδεῖ, ὥς ἵνα τῶν κατὰ χρεῶν. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπὲρτίθισαν, καὶ ἐπίγραφον αὐτάς εἰς τὸ

γινώσκεισθαι ὅτι ὑποθήκαι εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἀστικὸν χορίον εἰώθει λίγων τὸ ἀντιπιδάσκον. κομωδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φάκου γυναῖκα μοιχρῶσθαι καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλεῖ, καὶ ὡς ποτηρὸν δὲ καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύγιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσι. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακτιθαράζου τοῦ Μίδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐκδασκαῶν. διὰ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων καταλύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφροτῶς ἐώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χῶραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἀρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἀρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοίχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεύμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. Διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα, διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνα-
μος. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & confiteretur singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, pleniusque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

ΤΙΜ. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοὶ ἄλλα μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαι σοι.

ΤΙΜ. Ἄλλ' εἰκας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπεῖ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν) λαν τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρήμα-
 Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ ἡνὶ τῇ μεγίστῃ, ταν τὸ πάντων μέγιστον. V.
 ἢ καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέ- 10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysi-
 γας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία pri hoc, ut inquit Themistius ἐν
 βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ- τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniciis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἔξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπώμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπίων;

52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τιῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ μιὰρ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πᾶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μετράκια διαφθείρεις, λιχνοτά-

12 Ἐμὶ τυμβωρύχι) Καλῶς πάλιν τραπίντα. τοῦτο γὰρ ἴθος τοῖς ἡτοῦσι γὰρ τὸν Τιμοκλῆα εἰς ὕβριν τυμνόμενος. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his habere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἥδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν' καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιούμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὁρῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἀν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τὰναντία γινώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πᾶν καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φίρον κατατρυφῶντα) Πάνυ τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκρισμὸς ρείου πολιορκχοῦντος τὸν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμένον παραλαβεῖν αὐ-
τὸν, ὃ Ζόπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ἄτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγώσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
ἐννοήσαντες αὐτὸν ἀληθῶς λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προΐδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα,
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σεσσωμένον ἔχειν
τὸν Ζόπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

Ι ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφρονον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μὴδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρβρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπτος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμος ἢ Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in *Tyranno* (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύφρονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **A**T te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum *animal*, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθὺς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὥμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν δυναίμην, ὥς ἔχοις ὀρθρεύμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἣν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδοῦ ἴση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον) Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε ἰεῖμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων περιφύλαττεν αἰώνιος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσοῦμα λαὸν Φοῖβι δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ ὡς Κριὸς αἰνέμαστο δόρα. Φυβήτης δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαμέντας καὶ ἐπεί, ὡς ὁ μύθος, χρυσίμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλαῖς ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἴτα Μυδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, ὅς ἐπικίπτετο τὴν φυλακὴν τοῦ ἄιρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα δῖος μὲν τὸν πατέρα μεταλθοῦσης, Ἀφύρτου δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτείνουσης καὶ οὕτως συνεργασάσης Ἰάσωνα, αὐτὴ δὲ τὸ δέρος λαφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σπαθῆναι. V.

4 Πράγματα παρίεις) Ἐὰν δὲ λάσσω, Φοῖβι, κρατῆσαι σε νῦν δυσχεραῖα, σπῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ οὐδοῦ ἴση) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ προκόψαι ἴση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφῆν ἀνάσσειν πεπονηκώς ἑαυτοῦ. Τοῦτο δὲ πρὸ οὐδοῦ, παρομιᾶδες ἴση λεγόμενοι ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι πρὸτις λισιοὶ ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενοι μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς οὐδένειν πρόκειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνειργκεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ οὐδοῦ εἰρηται. ὃ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἴση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκώς, ὃ, σοι τυχὸν τὴν σταγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ. σὺν τε δὲ ἐρχομένῳ, πρὸ οὐδοῦ βουλευσόμεθα ὅτε ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamar: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facilleres exfiliendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

το εἰς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δὲ σοι καθεύδειν ἦδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμνότης ἀνεγρόμενος.

- 2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφρονος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ σὺ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν, εἰς δὲ δέχομενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιάκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὅς πολλαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iusso hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραΐφωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἔμαντεύετο ἐκείνους, καὶ τὰ μέλλοντα προεβέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰ δόξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξικάκον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἔμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίσητα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλίστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται αἰ. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὸν δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεῖν. τούτου οἱ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρίπις ἐλάλει. μαρτυροῦν δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρυς, εἰς ἣν ἱμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὓς οἱ ἱταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἔθυσον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούοντο τε καὶ ἐβίβαν, ὥσπερ ζῶντες ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐκμαθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos confuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, femiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσῃν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀλη-
θεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἑμοφωνίας, καὶ
ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἴ-
τιον. ὥς δὲ σιωπήσασμαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιμι διη-
γοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ
οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσί γὰρ ὁ ὦν σοι ἀλε-
κτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάσαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὁμῶν, ὥς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ
Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ Θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ

14 Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Δί-
χεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἑμοί-
χουν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὄνομα, ἐν ᾧ οὐ-

τω, καὶ ὡς συμπίνοι καὶ ὡς συγκα-
μάζοι, καὶ ὡς κοινοῦσάντων ἑρω-
τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigror ve-
riorem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse;
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-

κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσαν ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφειρώτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φουράν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἀπάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφελέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ἔπλοισι, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

8 Λαθόντα) Ἀγνοήντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisset etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non adversum adstitisse Veneri & quiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἡλίον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναί.

ΑΛΕΚ. Οἷσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γένεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πειθὼν τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα καὶ κείνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὁφελος) Τὸ ἐξῆς καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.

12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πίσης. V.

13 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἰς ἃν τῶν Τράων. ὅστις καὶ πρῶτος δέ-
ρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἔγω σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἑκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυὼν Φιλόσοφος. εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδιον, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τεττηρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι παραβά-

7 Ὡς Μνησάρχου παῖ) Μνησαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυῶνα ἐκάλεσιν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quanam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἡ ἐψεύσθαι σαι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανομηκέσαι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέσαι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή, ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἰ τις αἴρεσιν προθεῖη, πρότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγό- φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.
 ριστὸν ἔστι τοῦτο τὸ ὄγμα, ἴσοι τὸ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή)
 φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε- Οὐκ ἀπγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obiicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaeus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sum, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὄραν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάξῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
ᾧ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκεῖνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λούντα. V.
Καλῶς σὺ ποιῶν. ἅμφω γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάξῃ) Τὰ προθεωρη-
τάδε καὶ εἰς φάσμα φίλον ἀποτε- θέντα ἀναμιμνήσκῃ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paulo ante *mihī obtigit*, rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *sermōnes* visis iucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcumque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visis: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργῆς φαινόμενος· ἐβέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, οὕτω σοι τριπόθητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνειρώτων, καὶ ἀποψῆσθαι ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγα, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ) Φαυλὴ τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ πᾶσι πολλὰ. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτύντων ἢ πύδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοῦ ἢ πάνυ ἐπὶ πᾶσι ἐκράτησεν οὖν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὀρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ. V.

11 Ἀποψῆσθαι) Ἀπομάχθαι. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λεγεῖται ὁ μῆκος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδῆς ὄνειρους ἐρχισθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicit in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomniū; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transfilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare desisteris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolayerit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει,

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἴους ἐκείνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀΐκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐκταγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Πάυε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺν, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ 7
πῶς οἶει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἱστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλόν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρου· καλοῦνται
Δωρίων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μῖτοι τὸν Ὅμηρον γράφει βίον,
οὐκ ἀπὸ γενεῆς τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὴν ἀλάμενον γῆν ἱστορίας
χάρι, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ καὶ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Πάυε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὐχασθαι
πῶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἄλῃται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἣς ἤπιετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poëtam, somniorum
imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla fo-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρος Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰδόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦ μὲν ἐνὺπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὧ σοφώτατε ἀλεκτρυάν. ὅτι μὲν οὐκ εἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me reponere, si noster, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclitis munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τούτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρηγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαιφιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀβλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάθευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστὰς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὔθις σε δει-
 πνῆν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὁμῆν ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-
² (Υποβεβρηγμένος) Ἀπὸ τοῦ φανῶς καὶ ἐξακούστας. V.
¹ μύθων. V. 16 ὧν Πυθαγόρας) Περὶ πλουσίῳ
 3 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κείσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὲ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὲ ἀγαθῇ ἐντυχάνων χθὲς τῷ Εὐκράτει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτόν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχύναίμι αὐτόν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δέ, Μίκυλλε, Φησι, θυγατὺρ τήμερον ἐστὶ γένεθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα τῶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνῆν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἣν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπε ἀξίεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπιάλόν τινα, ἢ πλευριτίν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔσθ' ὁδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμεν, συνι-

4 Συντριβαῖον) Ἐν πενιχρῷ. V.
12 Ἠπιάλον) Ρίγος πρὸ πυρι-
τοῦ. V.
13 Οὗ ἰφιδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαιούσιν ἀθληταί, κάθηται τις

ἔλαθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῆτι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἰφιδρος, ἀπὸ τοῦ ἁτταμέου εἰσι-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasset, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasset Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebroy, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελευσθαι δέοι. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ-
 10 λούς, καὶ δὴ καὶ κείνους, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὦν ὅλος, καὶ διωδῆκώς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰς μεράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πῶγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη)
 Στοιχεῖον ἰταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιά. εἰώθασιν γὰρ ὀρίζεσθαι ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιά γίνηται πεντάπους, συνελέειν. οὕτως δὲ εἰώθισαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λι-

γόμενον, ὡς περ βραδύς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὁδοῦ μακρὸν καὶ ἀπείρατον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆται δέονται. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes coniicio, ab eo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur : & manifestum erat, illum male habere ; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter : dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀΦίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρίαί νοσοὶ ἐμποδῶν ἰστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὕμενον εἶπον ἐγώ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρημψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ Φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆι χειρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ

11 καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζομένην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπεριδομένη) Ἐπαταχλινομένη. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extuffiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum diffimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni factururus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebeens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χάραν ἔχης. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ κατὰ κλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέφεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύνατο. εἶτα μηδένος ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τούντεῦθεν ἐδείπνουμεν, ᾧ Πυθαγόρα, πολυούφον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατρυβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἐν με-

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγνόν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulciantes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διέξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα
ἐστὶ, νῦν οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμενετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum sors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὰ εἶκος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαινον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι
 τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίθονος. καὶ προέθειον πολλοὶ, καὶ πε-
 ριίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
 ἐξημμένος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομιζέτο, καὶ ὁ πέτος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με,
 καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
 στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλουτὸν
 ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρσκευά-

10 Πότος) Πότον παροξυνόντως μὲν
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυνόντως δὲ
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ.
 V.

πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιδὼν μί-
 ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλον, καὶ
 τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri*
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
 culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ἢς
 τρεῖσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ
 Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ
 ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίαν;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ
 καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄρ-
 γυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς
 Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μάλ-
 λον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους
 χρυσῷ διαδεδεμένους τὰς πλοκάμους ἔχων διακινδύ-
 νεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι
 ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ
 ἐσφῆκοντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώ-
 τεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ
 συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud
 viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle,
 & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse pu-
 tas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam
 ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cin-
 cinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas,
 in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-
 stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincin-
 nos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum
similes Gratiis vocasse comas tuas Homerus, quod argento
 constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur, & amabiliore, implexae auro & cum illo lu-
 centes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
βάλαι, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρίσιου τὴν Φρου-
ραν, ἀκούεις ἤδη πῶς ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ρυεῖς διὰ
τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρεῖας παρέχεται ὁ
χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
φοὺς, καὶ ἰσχυροὺς, ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
συνάπκων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέ-
πτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14
μοι τὸν ὁμότεχρον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, αἰ πρὸ πολλοῦ
δειπνήσαντα παρ' ἐμοῖ, ὅτε τὸ ἔθνος ἤλθουν τοῖς Κρο-
νίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλὼν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δαναΐς
τοῦ Ἀκρίσιου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασι-
λεὺς ἦν τοῦ Ἀργεοῦ, ἔλαβε χάρισμα,
ἔτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ Δαναΐς φονεύσει αὐτὴν· καὶ
διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐ-
τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ
ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
δάματος. V.

13 ἔθνος) Πισσάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἰορτῇ
ταῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλ-
λαντα ὁ σσηθεία λοκάρινα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
golicæ illius puellæ amore captus est, cum non haberet,
in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumpere, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
ctus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit.
Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
litates præstet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
& sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
cuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
ticolam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσοῦτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἀλουργῇ) Πορφυρᾶ. V.
ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Ὑσγιόν ἴσται ἄνθος ὀϊκλῆς

ὑακίνθος βαθύτερον, ὥς δὲ τὰ ἀπὸ χειρῶν αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novī, simum illum, brevem, qui fidiem, quam folam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur illē furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille cum pannis fordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus domo exigit, purpuras indutus & hysgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὃν ἅπαν-
των προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἑναγ-
χος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σί-
μων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ,
μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλ-
λὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρω-
σιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς
ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ
ἰλέως ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελού-
μεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ
μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται,
ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

Ὡ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας; ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, ado-
randus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper
enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At
ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero
illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has
quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias qui-
dem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut
mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quan-
torum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam
refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis
vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἷδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀβλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλαγῇς, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἕκαστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονιέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυόν; οὕτω σοι γένοιτο. πράγεις γάρ με λαιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνόμοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavissime & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδω ἐς ἀνθρώπου σώ-
μα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφῶρβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς σὺν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ. Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὥκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἔν' Ἰλίου, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθαι μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ἂν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίου πρότερόν μοι εἶπέ' τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανήμην, οἶκον ζητῶν, ὃ ἔστι σῶμα, ὡς ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τρυφίστιν ἔσσιρὶ με. V.

9 ὦ τᾶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: ὦ τᾶν)

ἦ τὰν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἦν, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασιγνητοὶ τε ἵται τε. ἔξ αὐτοῦ γίνεται ἵταται, ὡς μέγιστος μεγιστὰν, καὶ ἡ συγχοπὴ ἵτᾶν. καὶ ὁ κλητικὸς ὦ ἵτᾶν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τᾶν. V.

quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, experts & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένη αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἰόνται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τὰλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θητεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομῶν μειράκιον ὦν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

ἱ Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική. τὰ τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ
 V. παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα πε-
 3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ρὶ τῆς Τροίας ὅτι πρὶν ὑφ' Ἡρα-
 ὡς περισφύρει τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ κλείους σχίσθαι τὴν Τροία. G.
 ἢ σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἵνατι-

Camelus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθ' λέγειν. ἄλλως δέ οὐκ ἀπαιδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δέ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκέρχισας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δοξείας ἀναβεβηκέναι ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδίδυμῷ

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ὢν) Καθό-

λου σοφιστὴς ἐκάλουν τοὺς ἀπατητάς διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις περὶ τῶν ἀδύτων παρίδουσαι ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiecitum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim; puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audiui ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ Φίλον' δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἵποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγίης, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώραν ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θάυμα· ὅσω
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμῶν.

huc mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ira, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.

Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
consueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis,

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγελαῖς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπά-
 19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετμη-
 Φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἐξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἀν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελαῖς μου καὶ σὺ, ὅσον καταγελάσας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀσπασίαν λουομένην. καὶ κείνη ὄργι-

σθεῖσα μετίβαλεν αὐτὴν εἰς γυναι-
 κα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερος, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἤρασθαι ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ὁ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῇ ἢ μὴ ὁμῶς αὐτῇ πρότερον, ποίῳσι δ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & utrum ex eo gestasti, & lanas carpisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρα, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-
 βούλῃται. ὁμόσατος δὲ τοῦ Ποσειδῶντος, εἰπὼν, ὅτι ἄνδρα μὲ ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἰδυνήθη συγγινώσθαι. λέγεται δὲ τὴν Καϊνίαν ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γυναικίαν γινώσθαι ὑπὸ κατὰρῳ γε μὴν ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλούμενον. V.
) Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἄνθρωπος ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἑμπειροῦ ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐντιμωτέραις ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτὸς ἀνεΦάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ' ἦσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι
 σοῦ ποτινωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

ὁ ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀπαφινεῖ.
 τοὺς Διοσκόρους δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίων ναυάγειν ὑπο-
 σταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.
 15 Ποτινωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Sattapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios fer-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντας, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
εὐδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιῶις, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελές εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adfunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδία δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίναμι με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ
μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὥς οἱ πο-
λέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
μωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν,
ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀ-
κούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυ-
τὸν, οἱ τραπόμενον χρήσῃ θῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον δια-
φυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβούνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνῶν-
ται δὲ ὀρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ Φερόμε-
να ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη,
μόνοι καλῶνται· ἦν τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρα-
ηγούντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰοῦναι ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰοῦναι ἀσπίδα ἔχων)
Τὴν ἀπὸ τῆς οἰούσας. οἰοῦμαι δὲ ἴστιν
ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία. V. In altero vero Vof-
siano in Folio sic legitur: Οἰ-
οῦναι) Οἰοῦναι ἢ ἐκ λόγων ἀρχαιο-

τρίπας περιλεγμένην. ἰστοῖα ἴσθ' ὅτι
καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοστιοῖα
τοιαύτης ἐργασίας. ἀλλὰ τὴν ἀπὸ
τῆς οἰούσας. οἰοῦμαι δὲ ἴστιν
ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorum
me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi
belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
que sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur,
aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba
audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis,
quo te salutis causa convertas, & periculum effugas: at
illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus,
agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tribu-
tum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum,
primi fubeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
tatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστιᾶσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήν τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διάρκῃ ἅπαντα ἐκείνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
διδούς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, κατεχαλάξῃσας αὐτῶν
ἀθρόονους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδίας αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τισαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκεινάζουσι. V.

9 Κατεχαλάξῃσας) Κατέχῃσας.

V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀπὸ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακταίριον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μηδὲ εἰς αἶρα δίνειν τὴν πυγμὴν
πίμπλυντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas; & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum fatis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, furripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
 περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τι-
 νὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστη πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε παραδῆγοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κοῦντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν πο-
 τε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τίᾳ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεῖς σε· ψυχροῦ τε ὀρῶν

2 Σαπίρδην) Εὐτελὲς ῥῶμα ἀπὸ
 ἰχθύων μικρὰν τίταριχευμένον, οἷα
 νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἰγγραύ-
 λων ἢ τῶν σαύραν διειρημέτο καλὰ-
 μοις πτύχια. ἴνιοι δὲ σαπίρδην εἰρή-
 κασι τὸ ἰχθυὸς τέρικος, ὃ νῦν γόν-
 δη Παφλαγονίης φασὶ καὶ χρῶνται
 μαινίδας δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπίρδην)
 Εἰδὸς τι ἀλίστου. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκούντες τὸν καρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

λος δεσ. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπί-
 ρδην φασὶ τέμαχος τίταριχευμένον
 ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν
 σαπίρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. κορακῖνον legere iu-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Perfrus, Saperdam
 advehe Ponto. Solan.) Κορακῖνον
 igitur & illic scripsissem, non
 κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa seram vesperam furgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens fae-
 pe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo solitus ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inedia morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰα-
τρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κα-
κῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
μονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκεί-
νων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ
ὁ Ἰκαρὸς ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες
τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμυστο αὐτοῖς ἡ πτέ-
ρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφα-
λὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδα-
λον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ
πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς
τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπεικεῖς) Τὸ ἐπεικεῖς τρία
ὅλοι, τὸ τὴν τρόπον ἀγαθόν, ὡς
ὅταν λέγομεν ἐπεικεῖς ἀνθρώπους.
καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται
ἐπεικεῖς οὐδὲ ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρως. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμ-
πιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ'
ἐπεικεῖς τοῦδ' ὁ δυσμαχότατον
ἵσθιν, ἀντὶ τοῦ πᾶν δυσμαχότα-
τον ἴσθιν. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, &
plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per in-
temperantiam suam miseri quid malorum non habent, po-
dagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes?
haec enim fumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
alii illorum Icari instar cum multum se sustulere, & appro-
pinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud
alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, prae-
cipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar
non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae,
ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure
transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas,

ναυαγίας πάνυ αίσχρως ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχη Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλ-
καύτην ἀρχὴν παιδίᾳ συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὅποτε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀνίας συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδῃα γάρ, καὶ οὐ πάν-
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφοροῦ τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

ἢ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄν- ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλέσθαις ἴσασιν. V.
λείας, νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κύρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut extincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus confictarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλήθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοι με' οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγῃ ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἑφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἡλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἴους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπᾶ εἰσιν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν αὐτοῦ κόμπῳ ἐκάλειν. V.

11 Τὴν ἑφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἑσθὲν ἱμάτιον. V.
15 Ἡ Φειδίας) Ὅσοι ἀγάλματα ποιοῖσι ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelari plurimum, & aliud imperii chorgium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. II-

τός, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χροσσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπήν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὅφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐὼ λέγειν μυῶν πλήθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτίστιν, εὐπω ἡμῖν εἶπας τὴν οὔσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iuppiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑπόψιας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστά ὀνειράτα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωῶς ὦν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσὲν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ αὐτοῦ ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους
φὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπᾶσαι βου- στρατιώτας συνάγων, καὶ εἰς ἀνα-
λήμνους διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε κοινεύμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & mor-
fus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias;
ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum
& placidum, & plena terroris infomnia, & cogitationis mul-
tiplicis; & spes semper malas: an occupationem nimiam,
& agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & ex-
peditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a qui-
bus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit,
sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-
biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit
Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam per-
eegrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκῃ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακὶς ἄλλω χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυόν. ἐμεῖ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου γὰρ στρατηγὸς ἂν ὁ Παρμενίων, πάνυ πύδ·κίμει. V. (Immo Alexandrum ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνιδιώκει Ἀριδαίῳ τῷ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθπῆ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἰστορεῖ Διόδοτος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης) Nunquam fœtilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula sumas. (Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, & ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo multo securius est inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

πακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
εὐθῦ, ὀλίγον-τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
λοὺς ἰδεῖν ἐστί, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη
ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
χρυσόπαστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ράκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἁ-

2 Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
ἐξῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ τομῆς. V.

10 Κνημβατήσας) Κνημβατεῖν
εἰς κινὰ βαίνειν, κινὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
prum, & a recta incisione aberrer, cruentare vulnufculo
parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥφθη οὔσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερεις ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖαις ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἡθίοι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιθυμύματα ἡρμόσει. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτῖλῳ τῶν κολοίων καὶ θορυβῶδι τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνόπων, καὶ πατὸς οὔτινος οὐ προσεπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἐτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέποιθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τουνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νῦν ἔστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔτερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἔστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

Etus sum, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & infomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales,

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὅφει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιούτον τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὅτι τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἑξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλει. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo isprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evolve prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἥττον ἄμφορον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουں, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δυσλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίβες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἴδού δή. ὧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾶς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὀπόθεν, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecedere porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν αὐτὸς ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῳνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ αὐτῷ μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ Φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκίτου ὄνομα. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνά-
τιον τὸ ἐν τῇ λοβῇ, ὃ ἐστὶ τῷ τοῦ

αὐτοῦ ἀκροῦ, βαλλόμενον. V.

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπανᾶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam in aurem emisisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicis isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur, ne quis, perfoisso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσίν μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιάπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γεῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περίεμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὄρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρόην διέλαθεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ’
ἐμέ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἐπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἐπίωμεν δὲ καὶ παρ’ ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfossor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obfideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξε με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγναι τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δεκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστήν ἰδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροτίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλας κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐπέτελλεν ἄλλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζῴφιον οἰκὸς καθαρόν. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἔμπις δὲ ζῴφιον οἰκὸς κύνωπι,

γινόμενοι ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν τυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totis putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέσκηται καὶ αὐτὴ ἡ θύρα, ὥστε εἰσῴμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ εἰρέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγούνην τινὰ, καὶ πα-
σχισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγεύρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλεις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυὼν· λιμῷ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, ὅσοι ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγούνη) Καταπυγού- γνία. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνη εἶναι
τη καί. οὐ συνήδεταί γε τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthaec omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

340 LUCIANI SOMNIUM SEU GALLUS.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπὶ ὧμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκιλλε.

† Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἐμφανὲς, ἔτι μικρᾷ σκοτίᾳ οὖτος. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est;
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) *Περὶ εἰκόνος* Th. Magist. v. Γοργώ.
l. 3. Τεοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον) *τοιούτο τι ἔπαθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μέν) *Deest in S. Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίπυλον) *Artic. τὸν abest a S. l. 3. Κεχηνύτα*) *κεχηκότα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψεί σε) *Sic etiam habere l. Fl. B. 2. V. 2. & S. notat Solan.*
Sed & sic P. S. &c. Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων) *ἀναπλάττον*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε male l.
ead. Ἐκείνον) *Omissum in l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*
Male abest a Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) *οὕτως ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. Pag. 5. l. 6. Κνιδίων)
Leg. Κνίδω adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν male Fl. Σωσ. recte*
cett. l. 15. ΛΥΚ.) Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.
Δέση) *δεήσει legendum monebat marg. l. Sed in δέση con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτόν)
Sic edd. omn. Σεμνόν A. P. & marg. A. 1 W. ead. Καὶ λελη-
θὲς) *Καὶ deest in Fl. & λεληθὲς male habet eadem pro λελη-*
θὲς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὺ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γοῦν τ.*
μ. Pell. Vid. nort. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adeft in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφίας) *συγγραφίας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Δέσχη) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε) *ἀποίησε male l. l. 9. Ὅμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quae μῆρον. ead. Δεδέγμεθα) *δεδέγματα l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὁ-*
λος) *Bene sic P. aliaeque. Ὅλος l. l. 17. Τὴν*) *τῇ edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. ὁ πᾶσαι.*
l. 9. Συνειλημένον) *συνειλημένον uno μ l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῷ* enim ceterae, *l. 4. Οἷοι*) οἷα *P. l. 7. Καὶ θέαμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθεται*) Bene sic edd. & *P. Διατίθειμαι* Ex *Fl. l. 4. Ἐκείνῳ* πον) ἴσως ἐκείνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*) Sic edd. & Ex *Fl. Ἐχούσας* ἴσως *L. Pag. 15. l. 2. Ὅπόσοις ταῦτα*) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὅπως ταύτης. *Gr. Ὅποσα ταύτων. I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίων *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμία*) προθυμία editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσνήης*) Bene sic *P.* aliaeque. Προσινύς male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύόμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσα*) Ita dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excerpta. *ead. Σιωπᾶν*) σιωπᾶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) Constans lectio. Sed ταῖς corrigit Solan. *l. 15. Ἰδιώτης*) ἡδιώτης male *I. Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκροόμενοι*) ἀκρόοι male *I. l. 14. Εἶση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήτη*) Sic edd. excerpta *I.* quae πανεστήτη. *Palm.* emendat παρεξέστητη. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Addidit Solan. non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. Ἀναμιλλόμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P. al. ἀναμιμώμενον G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Constans lectio. *l. 6. Παρηνέκασι*) Nil mut. edd. & Ex *Fl. Παρηνέγκ.* *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι S.* aliaeque quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσῳ*) ὅσοι adscriptit Solan. *l. 8. Φαῦλον*) φαύλον *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. Προθέμενοι *Ienf. & Pell. l. 13. Αὐτῇ*) αὐτῇ edd. priores. *l. 14. Ἔστι*) ἔστιν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. constanter. ἴσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῷ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὐτῇ*) Ex emend. *Ienf. Edd. αὐτῇ. l. 14. Γράφε*) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. & pro γράφε* habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) Lege πτίλοις. *Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεσάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη*) περιελημμένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σώφρονα*) σαφφρονα *P.* Vulgatam servat *Fl.* cum *I. P. &c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl. ἡ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. Ὅσῳ*) Vulgatam hanc servat *P. Ὅσα* Ex *Fl. l. 6. Οὐδὲν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειν cett. omnes. Pag. 26. l. 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. ead. Ἐρασμιωτέραν) ἰσως —να L. l. 8. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ Fl. Sed vulgata praeferat. Pag. 27. l. 3. Αὐτὸ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνη Fl.

I N P R O I M A G I N I B U S.

Pag. 28. l. 3. Σοι) σου Ienf. Nil mut. Fl. nec M. l. 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo Mf. Sic & γ' οὖν pro γοῦν, teste Iensio. l. 14. col. 1. Σμυρναίαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. Solan. Pag. 30. l. 3. Κέκρυπτο) Nil mutant edd. nec M. l. 5. Καὶ) Deest in Fl. l. 11. Αὐξανόμενην) αὐξομένην Ex. Fl. Nil mut. P. nec edd. Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Ex emend. Solani. Προσθεῖναι edd. priores. l. 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο W. l. 8. Τακινθίνας) Nihil mutare Fl. l. Fr. & M. notat Solan. Sed & idem habent P. S. H. l. 20. col. 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως Exc. G. ead. Ῥηθεῖν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxuit Solanus. Pag. 32. l. 10. Δέ σε) Sic edd. & M. l. 14. Κασσιέπειαν) Sic Fl. Fr. I. P. H. &c. Sch. & M. l. 16. Ἀντεξείτ.) ἀντεξείτ. W. male. Pag. 33. l. 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι W. ead. Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς P. & marg. A. & W. Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) Sic esse in I. Fr. Fl. V. 2. & M. notarat Solan. Sed & sic P. H. S. &c. l. 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex W. Τοῦτο edd. priores. l. 15. Σοι) Forſan σου, adlevit Solan. Pag. 35. l. 2. Καὶ) Recte sic M. & edd. plurimae. Δὲ male P. l. 5. Τοῖς) Nihil mutat W. Fl. l. V. 2. P. male ταῖς S. l. 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι W. Pag. 36. l. 1. Τοιοῦτόν τι) Sic & Fl. cum I. & M. habere notat Solan. ead. Εἰπεῖν) παθεῖν L. l. 2. Ἐπλημέλῃσα) Sic bene quod ad orthographiam Fl. B. 2. S. P. & M. Ἐπλημέλ. male I. Pag. 37. l. 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & M. l. 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτεῖνοι W. Nil mut. Fl. nec I. P. &c. l. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ P. Pag. 38. l. 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο M. l. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει W. l. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' W. Pag. 39. l. 6. Ἐγχυθέντος) ἐγχυθέντος male edd. priores. l. 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male I. sola. l. 11. Τίνα) Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. Pag. 42. l. 1. Προσέγραψα) προέγραψα P. sola. Pag. 43. l. 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex B. 2. & M. Τυγχάνης Ald. Fl. I. P. S. H. ead. Τοσοῦτῃ ἀξιωτέραν) τοσοῦτον ἀξιώτεραν ἢ. ὃ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξίωτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐμμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgaram cett. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. *ead.* Ἦν τις) εἴ τις *W. Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W. ead.* Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W. l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. leet. faciunt *M. P. Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. *ead.* Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl. l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M. l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W. l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φᾶναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V. 2. Ἰονία* ceterae omnes male. *l.* 12. Ζώων) Sic etiam esse in *Fl.* norat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φᾶναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M. l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύδεσθαι *W. l.* 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W. Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W. l.* 7. Οὖν) *Ex L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκῶνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W. Ge* edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl. male.* Vulgatum tenent cett. & *M. Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W. l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz. l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρήι *Hom.* At prius edd. Luciani, & *M. ead.* Ἄλλω) ἄλλως *W. l.* 3. Θεοεῖκελον) καὶ Θεοεῖκελον *W. l.* 14. Ἐξαλληλίφω) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Ἐξαλληλίφω *W. Pag.* 53. *l.* 7. Ἐρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἐρμαῖ *W. l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M. l.* 10. Ἐγχευόμενον) Restitutum ab *Solano. Ἐχυν.* edd. priores. Ἐκχεόμενον *V. 2.*

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μώμενοι Iens. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποίησασθε) *ἐποίησατε* Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνετε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut Lucianoe textui congrueret. *Reiz.* Pag. 58. l. 7. Οὔσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύ-
 ζονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in I. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ὡ) Non ad-
 est in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυ-
 δῶν &c.) Nihil mutare I. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐ-
 τῷ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμέ-
 νος &c.) συνείλ—ους & παρσσκ—ους Marcil. Nil mut. edd.
 l. 12. Πλέοντος) πλέοντες Exc. Fl. male. Vulgatam asserit P.
 Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2.
 Ταῦτα) τοῦτο Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ
 I. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. prio-
 res ξένους. l. 3. Μὴ δὲ I. H. ut fere semper. *ead.* Ἐπαν-
 αϊσῶσαι) Et sic esse in Fl. aeque ac in I. notat Solan. Sed &
 est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam
 tuetur P. *ead.* Λόγον) ἄλλων marg. A. 1 IV. & Exc. Fl. Vulga-
 ta etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσω L. P. & marg. A. 1.
 Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed ad-
 sunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata
 abit Fl. l. 7. Δινησάμενοι) δινησώμεθα P. & marg. A. 1 IV.
 Pag. 68. l. 15. Τομώτεραι —σαι) τιμώτεραι male P. Sed pro
 σαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ)
 Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona ΤΟΞ. ante πέντε
 erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu
 ferius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in Fl.
ead. Ἐκατέρῳ) ἑκατέρως Fl. Nil mut. cett. nec P. l. 9. ΜΝΗΣ.)
 ΤΟΞ. edd. excepta Fl. quae ΜΝΗΣ. *ead.* Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd.
 demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus. Pag. 70.
 l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl.
 Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg.
 A. 1. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικά) πολεμι-
 κα P. & marg. A. 1. *ead.* Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg.
 A. 1. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S.
 &c. ἦν I. male. l. 6. Τῷ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο)
 συγκεκρότητο I. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte.
 l. 18. col. 1. Ἐκδεῖράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante edi-
 tum legeretur ἐκδεῖρασα. *ead.* col. 2. Λόγον) λόγον C. mendose.
 Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9. και) Abest a Fl. ead. Το έντεϋθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. 'Υπο τ') Sic P. 'Υπό τ' l. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. 'Εβελήσει) έβελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λυσανος) Ita iam edd. cum supra Λυσίανος haberent. [At in S. & Bas. 4 & h. l. legitur Λυσίανος.] l. 17. 'Εξεκένωτο) Sic L. & P. 'Εξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. 'Αλλον) άλλων male l. & Fl. ead. 'Υποχρύσων) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάν Fl. l. 8. Διηγείτο) διηγίτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) Ita P. & L. Γραμματία edd. l. 3. 'Επικαλαμσόμε.) Sic emend. Menag. & ita Fl. 'Επιπαλαμσόμενοι ceterae & P. 'Επιτεχασόμενοι marg. A. 1 W. l. 5. Τον) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. l. 8. Αύλιον) αύλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. 'Υπεξέρχεται) έξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. 'Αναλογιζόμενοι) άν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. 'Ετη) Sic restitui ex P. l. H. S. 'Ετι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τον) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς έπισυρ.) Nil mutare l. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4. Τον) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. 'Επίδειξιν) Non habet hoc nomen l. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. 'Επιπιδώντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. 'Η τις) ή τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14. 'Υπερ) περί Ex. Fl. Vulgaræ consentit P. Pag. 82. l. 2. 'Επιπιδώντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγούνται) Consentire Fl. Fr. & l. notat Solan. l. 6. Πονήρας) πονηρώς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgaræ adstipulatur P. l. 12. Χαρίζεινφ) Χαρίζηνφ P. Nil mut. Fl. ead. 'Εκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. 'Εκέχρητο male l. H. Fr. S. 'Εκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. και) Deest και in Fl. l. 6. 'Αναγνωσθεισών) ά—ησών male l. l. 8. 'Η) Recte sic Fl. P. H. &c. 'Η male l. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτουντες. ead. Χαρίζεινος) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. 'Εν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περι) ἐπὶ male L. P. 'Επὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. 'Εκκεκομένη) Recte P. S. B. 2. 'Εκκεκομένη male l. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτός Fl. l. 15. και) ἐπεὶ) και) abest a Fl. Pag. 86. l. 3. 'Οκτωκαιδέκ-

τις) ἔκτω καὶ δεκάτῃς *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἄγεν-
 τῶν) Restitut. ex *P.* *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf.* *Gr.* Εὐγενῶν
 male *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
 & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
 cett. & *P.* *ead.* Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦκεν edd.
 omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adesse in suo Cod. adlevit
 collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Eis) Restitui ex *I.* &
S. Nam omissum in *P.* *H.* & c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
 re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat Solan. Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
 Nil mut. *Fl.* *I.* *P.* & c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deferui
 scripturam ed. *P.* quae α—πωλοῦντες media longa: pro qua
 ο est in *I.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* Cod. cum
 cett. edd. *ead.* Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνσπασθεῖς) ἀναρπα-
 σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
 σμών) Et sic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat Solan. Sed & sic *P.*
H. & c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri Coll. *Fl.*
I. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
 Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I.* *H.* *P.*
S. *B.* 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. 1 *W.* Εἰώθεσαν male *I.* *P.* *H.* *S.* & c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
 sic *P.* *S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *I.* *Fl.* *H.* *Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
 γῶν) Rescriptum ex *L.* *P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
 marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
 nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τίς)
 οὐδὲ εἰς *P.* Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
 στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμ— *L.* Πρὸς τὴν ἀρμοστὴν marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
 sola, cum affecula *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
 Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διειρομένων)
 διειργομένων *P.* *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
 φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ
Fl. *H.* *P.* aliaeque. *ead.* Δισμυρίας) In Coll. adscriptum, alii
 διατριβάς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιεβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restitut. ex *P.* *G.* & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ' ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διιγνη-
 σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. Solan. Quid rum? habent
 & *I.* *P.* *H.* & c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P.* *G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. P. 3. Ἐσταλάζωμεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίομεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰστέναι) συνί-
ναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντος) ὁμνύντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ
τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Defunt in Fl. Adsunt in cett. & P. l. 11. Φο-
τεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 IV. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit
ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus
seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe
adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις
edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.
l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Τμῶν) Sic L. & Fl. Ἡμῶν
vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett. & P. l. 11. Δεήσειν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. no-
tat Solan. Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλας male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P.
Περιογαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non
aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὀρκωμοτούμεν)
Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλειπίσει) Consentire Fl. notat idem.
l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ)
Adeffe artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Λύτου)
Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ)
Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ
πολύ. In marg. A. 1 IV. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ)
Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐπ-
είσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειθρον) Ex
emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπι-
δας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα)
πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-
δον) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸ) πρὸς male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praeſtat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic eſſe in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl. P. H. B.* 2. *S.* Ἐπτέτις male *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦθα male *l.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. l. P.* &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην *Ex. Fl.* Vulgatae aſſentitur *P.* *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν *P.* ſola. *l.* 5. Διεκπαίſας) Sic *P.* & edd. plurimae. Διεκπαίſας *l. Fl.* Ἀν διεκπεράſας *l. Pell.* Διεκπεταſας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque eſſet διεκπαίſας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἰ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et ſic legi haec omnia in *C. Abb. Fl. & l.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἱκαθ.) Et haec ita haberi in iſdem, notat Solan. *l.* 8. Εἰπωμεν) εἰποιμεν *Ex. Fl.* Cum vulg. facit *P.* *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεώμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et ſic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ Ὑπατα) *Fl. Fr. B.* 2. *l.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W. L. P. l.* Γράμμα *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. Ald. S. l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic *L.* Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) *Pell.* delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρίως) Sic *Fl.* Παταρίως cett. male. *l.* 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπιδόκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτός) πότος *Ex. Fl.* Vulgatae adſtipulatur *P.* *l.* 2. Ποτῶ) Πότῳ *Ex. Fl.* Vulg. eſt in *P.* *l.* 4. Εἰ πάσαις) Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *Reitz.* *l.* 14. Ἀνδινά) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & ſic *l. P. H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφη) Deest in *Fl.* Adeſt in cett. & *P.* *l.* 11. Πορρωτέρω) *Al.* ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Sed vulgata etiam eſt in *P.* *l.* 15. Ὑπακούσαι) Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit Solan. Sed eſt etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & *Ex. Fl.* Vulgatam ſervat *P.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9. Ποθεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῇ *Gronov.* l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀνδρῶπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *l.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *l.* at *Pell.* ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπνηθρakisκας, notavit *Solan.* l. 10. Καθευδήσῃ) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς) συχνῶς marg. *A.* 1. ead. ὕπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπτῶτην) Sic *l. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπτῶτιν *Pell.* l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iunt. Ald. H. S.* &c. l. 17. Γίνου) γίνου marg. *A. i W.* & *P.* At prius edd. vet. *Pag.* 140. l. 7. Αἰώρει) ἐώρει *Ex. Fl.* male. *Vulgaræ* favet *P.* l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλω *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Ποιέσῃ) Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.* ead. Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* 1. & *l.* An πληξον *Pell.* Νύξον *Guyet.* l. 13. Ἀμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἄμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. i W.* l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* 1. Ἄκουε *L.* Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἀμμα) ὅσα μίμα *Ex. Fl.* *Vulgatam* tenet *P.* l. 18. Παρείας) παρίας ante editum, correxit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.* ead. Πάρα·λαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παρά·γρα·λαι *l.* *V.* 2. & *P.* Αἰ. παρακύν·λαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ μίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inveni. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *l.* *Fl. P.* &c. l. 17. Μέλλει) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *l.* ead. Πέτασθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἦ νῦν) ἂ νῦν marg. *A.* 1. l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *l.* *P. H. S. Ald. Fr. B.* 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶων) Sic *P. L. H. P. B.* 1. & 2. *Fr. S. Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Venera* utraque. ead. Μόνον) μόνα *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Κατα·λή·σασα) Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam κατα·λη·φῆ·σασα. l. 7. Παρίόντα) παριέντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισερχομαι) Et sic habere *Fl.* norat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P. G.* Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. *A. i W.* l. 14. Διαφθαρήνας) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.* *Pag.* 148. l. 7. Ἦδῃ) ἐτι male *Ex. Fl.* *Vulgatam* tuetur *P.* l. 9. Κατελείπεται) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπεται *l.*

& V. 2. *ead.* Me) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. Ἐπασχεν) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπηκολούθει) ἐπεκολούθει S. sola cum afflecla A. l. 7. Ἄλλω) Sic & Fl. cum l. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἐσθην) ἔσθην Graev. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adeft in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐταύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. *ead.* Ἐκείνοις) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10. Ἀρκτοῖς) ἀρκοῖς Ex. Fl. & Ald. Sed ἀρκτοῖς collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὖν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. *ead.* Ἡμῖόνω) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τὸναντίον περιήνεγκεν) τὸν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ξίφει) ξίφει l. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος) ἔχοντες male Fl. Vulgatam asserit P. l. 8. Πλεῖστα) πόλλα P. l. 11. Οὗτοι) αὗτοι P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μὲν) Deest in S. Adeft in l. P. &c. [At S. μὲν mox inferit inter ἄλλο & οὐδέν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum l. &c. l. 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβὰδ. vero Suid. ut Lucian. *Reitz.* Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vet. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) Dedi ex S. Φησι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. l. P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθήσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡὔχετο) Sic edd. & P. Εὔχετο Ex. Fl. l. 15. Τῇ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰθι) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθι male l. l. 11. Σαρδόνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Nihil mut. Fl. l. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφριγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφριγμένων P. Ἀφριγμένοι l. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte l. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσσηκισμένου) Restitut. ex Fl. Προσηκ. cett. l. 8. Τοῖς κερτημένοις) τῶν κερτημένων L. *ead.* Παρέκειτο) παρῆχετο Pell. l. 10. Κατηρόμην) κατηρόμην l. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας

melius C. *Pag.* 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαίαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε *Ald.* Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην *P.* male. ead. Νομὸν) νομὴν marg. *A.* 1 *W.* l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. *A.* 1. *Pag.* 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, ποῦ ἀνυπόδετος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ *L.* pro οὐ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* l. 15. Ἀποκεντεῖν) ἀποκεντεῖν *Ex. Fl.* Cum vulgata facit *P.* *Pag.* 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. *στυππίον* exhibet. l. 6. Τυρεύων) τορεύων *Pell.* l. 9. Στυππείον) *στυππίον* iterum *Fl.* ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαίος) Εἰσεύος *Exc. G.* Ἰσαίος *C.* *Pag.* 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον *Coll.* l. 2. Με) Deest in *Fl.* l. 4. Ὡς) Male omisit *Fl.* l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. *Pag.* 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἤμυναν *Ex. Fl.* Nil mutant edd. nec *P.* l. 14. Τοῦτο) τοῦτου *Ex. Fl.* Vulgatam servat *P.* *Pag.* 171. l. 9. Λέγοι) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. l. 9. Ἐπικατέδησε) ἐπεκατέδησε *Ex. Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *Pag.* 173. l. 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P.* Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη *Fl.* l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει *l. & V.* 2. Εὔρηκε cett. *Pag.* 174. l. 6. Τοῦτων) τοῦτου τῶν &c. male *Fl.* l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν *Fl.* l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος *P.* l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες *P.* l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. *Pag.* 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Γὰρ) Deest in *Fl.* *Pag.* 176. l. 5. Καὶ) Male deest in *Fl.* l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου *Pell.* *Pag.* 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl. Ald. l. H. P. &c.* Ῥαθυμία ταύτη *L. P. & marg. A. 1 W.* *Pag.* 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic *B.* 2. *P. S.* Ὁ ὐμὸς *l. Fl. Fr.* Οὐμὸς *Ald. H.* Ὁ ἐμὸς *V.* 2. l. 14. Καινίδος) κονίδος *P. & marg. A.* 1. cum *l.* Vulgatam vero retinent cett. *Pag.* 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex *P. L.* Κινδύνου edd. Κίνδυνου *l.* Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in *Fl.* Adest in aliis & *P.* l. 12. Κώμην) πῶλιν *Ex. Fl.* male. Vulgatam firmat *P.* l. 13. Καινότερον) καινότεατον *P.* *Pag.* 180. l. 1. Συνοικίσαντες) συνοικήσαντες *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* l. 4. Ἐπιχωρίου) ἐπιχωρείους *Fl.* l. 13. Τυταικίας) Sic *Fl. Fr.*

I. H. P. &c. Γυνίαις P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόνην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθὼν*) μαθὼν marg. *A. 1. IV. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωσγε* male *l. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cett. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδντος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent *ανυπόδντος* quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅποι *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P* cum *l. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae *ακινδυνότατον. l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) κάκειμε *l. l. 6. 'Εξαναστὰς*) ἔπαν — Ex. *Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειν*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset *ἀνώγειν*. Item mox male *ἀπόνειαν*, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἔπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἐμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl. Ταμεν πρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυντον*) ἀνέσχυντον male *l. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανόμενα l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προσελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cett. *l. 13. 'Οπῇ τινι τὰ ὅμ. τῆς Σύρας*) Vulgaram hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ Pell. *ead. Κατακειμένους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστων*) ἡρίστουν Ex. *Fl.* Vulgaram firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επιον*) ἔπιον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοῖς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελὲς) σκευή πολυτε- λῇ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρ- ἔξειν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσασθαι*) Sic *l. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκρίμιστο*) ἤκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non ha- bet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgaram servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P. l. 8. Τῷ χρωτῇ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) *Ira* edd. *Fl. Fr. I. P. H.* &c. Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl. Vulgaræ* suffragatur *P.* *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεῦγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l.* 14. Ἐν ἐμοὶ) Et sic *Fl. cum I. Ald.* &c. *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *l.* & *V.* 2. Ἐπιδειξάμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτω *P. Vulgaræ* est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Mou. L. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν infertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνέουσιν) ἀ—εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἐξ ἐνδὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunſae, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθος) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P.* *ead.* Ἐκείνου) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμδς) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ ὑ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἄσμ. τέ μ' marg. *A. 1.* *Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I. sola. l.* 9. Ὡς περὶ) Sic *l. H. P.* &c. & *P.* Ὡς περ εἰ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *l. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡ μάρτυται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτυται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθηκα) ἀνέθηκα *P. & marg. A. IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φῆς *I. & Cod. P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compareret autem in *Fl. H. P. S. &c. l.* 13. Εὐχὴ) αἰτησις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένης) Sic *I. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφουκτα) Sic marg. *A. 1 W.* Ἀφευκτα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἐτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Ἀἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Ἀἶδιος male *I. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνας εἰσὶν) τίνες ποτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορηθῆναι) ἀποριθῆναι erat in *Cod. V.* Sed retinui vulgatam, etsi suspicarer, *V. ἀποκριθῆναι* dare voluisse. *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *l. V. 2.* O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. *l. 9.* Ἐν οἷς) & O. *l. 11.* Ἀναρτησάμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενος edd. cett. *l. 12.* Ἐφης) ἐφῆσθα Fl. ead. Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. *l. 13.* Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. *l. 14.* Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. *l. 15.* Σὺ) σὲ male O. *l. 16.* Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. *A. 1.* Pag. 205. *l. 1.* Οὐν) δὴ O. *l. 2.* Νυνὶ) νῦν O. *l. 4.* Δ' οὐν) γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. *l. 6.* Αἰουρούσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωρούσα edd. priores. *l. 12.* Μου) ἐμοῦ Ex. Fl. Μου P. cum edd. *l. 14.* Ἐτι) Abest ab O. *l. 16.* Προσάγομεν) Restitut. ex O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. *l. 4.* Θεοσδότου) Et sic cum *l.* habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. *l. 15.* Ἡμῖν προῖον) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, sine sensu. ead. Εἰς τοῦτο) εἰς τούναντίον emendatum in Cod. O. *l. 17.* Δηλονότι) δηλόντε male edita. Pag. 207. *l. 6.* Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omitt. cett. & P. *l. 12.* Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. *l. 15.* Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. *l. 17. col. 1.* Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. *col. 2.* Πάρεχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *l. 18. col. 1.* Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solan. Pag. 208. *l. 1.* Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. *A. 1.* At prius est in edd. omnibus. *l. 3.* Ὅ, τι) Emendante lensio. Ὅτι vulg. *l. 8.* Θάνατός γε) κἀν ὁ θάνατος O. *l. 13.* Ἡμεῖς) Non compareret in O. *l. 16.* Ἐνεστι) ἔστι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. *l. 2.* Ὁ δὲ Ἡφαιστος) ὁ Ἡ. δὲ O. *l. 3.* Ποτὲ) Deest in O. *l. 5.* Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. *l. 6.* Παρὰ) Π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρά. Vid. Alberti Glossar. N. T. *l. 8.* Ἀπόλλω) Sic edd. omni praeter *l. & V. 2.* quae Ἀπόλλωνα. *l. 9. col. 1.* Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid. l. 10.* Δεσμεῖται) δεσμεύται Exc. G. Δεσμεῖται C. *l. 12. col. 2.* Βαλὼν) ἐμβάλλον legendum existimo, & ἐξεδίαξε. Reitz. *l. 14. col. 1.* Γοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. *l. 16. col. 2.* Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Διδος) Quinque illa verba in edd. omissa inseruit Solan. Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit. *l. 31. col. 1.* Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso recte mutatum. Solan. Pag. 210. *l. 1.* Εἶναι) Deest in O. *l. 5.* Χρόνου) Abest ab O. *l. 12.* Κολαζομένους) κολαζομένους ἀπαυγας O. *l. 15.* Ἀρ') παρ' O. Pag. 211. *l. 1.* Ὅτου ἔνεκα) ὅθεν

κα Ο. l. 2. Οἶε) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρά) Nota περί hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Εχ. Fl. & marg. A. 1. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μέ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. 1 IV. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεις) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. 1. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἶπας ἄρα Ο. l. 14. Μοιρᾶν· καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cert. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abeffe ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τὶ καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τὸναντίον τρέψις) τρέψ. τὸν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. insertui. ead. Ὡς ὑπ') ὅτι ὑπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτῶτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἥλθε) ἔλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἥψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγκυλημένος) διηγκωλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστία edd. ead. Ἀδίκουσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν Fl. ead. Δέ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

*H. l. 17. col. 1. Διηκυλλημένος) διηκυλλημένος ante editum prave. ead. col. 2. 'Εν μασχάλη) εὐμασχάλη V. Et sic editum ante. Iam ἐν μασχ. restituit. ex C. Pag. 217. l. 1. KTN.) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. certt. & marg. *A. 1. ead. Μηδὲ) μὴ δὲ I. ut semper. Οὐ δὲ O. ead. Σί τε) σε tantum O. l. 2. Φακίων) Deest in O. l. 8. Μέλιτος) Ex emend. Solani. Μέλιτος edd. priores. l. 14. col. 1. Σφηξί) Σφηγξί) antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. 'Επιμελούμενοι) Sic existat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. ἐπιμελούμενοι haberent. Solan. l. 16. col. 1. Καλλιίου) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. Θανάτῳ) θανάστῳ edd. Θαναῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. Solan. *ibid. l. 21. Αὐτῶν) αὐτὸν* legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid. l. 25. Πρὸς αὐτοῦ)* Ego coniiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. G. Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοῦς V. prave. Solan. Pag. 218. l. 1. Ὑμῖν) Deest in Fl. l. 2. Ἀγομένους) ἀγχομένους male *I. sola. l. 11. Διαβιάσας) διαβίους* Exc. Fl. Βιάσας P. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ *I. sola. l. 16. col. 2. 'Εδάφει) ἐδάφῃ* edit. male. Pag. 219. l. 7. Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κάκεινον Fl. Κάκσινον & κάκεινα Schol. l. 17. Δικαιοῖ) δίκαιον Fl. l. 18. Κάκεινον) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. Solan. Pag. 220. l. 12. Αὐτῶ) αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatum tuetur P. Pag. 221. l. 7. Ἀμοῖρον) Sic P. P. Εὐμοῖρον certt. cum Fl. l. 9. Αὐταί) Anne αὐταί; Pag. 222. l. 2. Μοι) Deest in Fl.**

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύννοος) σύννοος P. sola male. ead. Καταμόνας) καὶ κατὰ μόνας edd. Sed rectius καὶ abest in O. l. 4. Me) Et hoc omisit O. l. 8. Εἶδομεν) εἶδωμεν male. l. V. 2. Fr. At prius recte Fl. B. 1. P. S. l. 10. Τέ) δέ G. ead. Σε) σου *I. & marg. A. 1 W. l. 13. col. 2. Τραγικός)* Sic dedit Solan. pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obscundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. Reitz. ead. Διαλέγονται) Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. Reitz. l. 15. col. 1. Τραγωδὸν) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur τραγικόν. Pag. 224. v. 2. Ἦς οὐκ &c.) ἦν οὐκ ἱαμβείοισι ὑπερπαίδεα inferit O. ante

illum versum. *ead.* ἄραιτ') ἄραιτ' Eurip. & Gr. *l.* 3. λόγον) λόγου O. *l.* 5. Προμηθεῦ) Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμηθεῦ male *I. l.* 6. Οἰκείον) Sic *I. H. &c.* Οἰκείον *P. Gr. O. & marg. A. 1. l.* 9. Καμφδεῖν ὥσπερ οὔτοι δυνάμεθα) Καμφδίας ὁ *l.* δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ραψδεῖν ὥσπερ οὔτοι O. *l.* 11. Τραδραμπούργειν) ὑποτραγωδεῖν *Coll. & P. & marg. A. 1 IV. l.* 13. Σοι) Deficit in *Fl. l.* 15. *col.* 1. Μεγαλοσμαράγου) με—σμαράγου *edd. Correx. Solanus. ibid. l.* 2. Του Διὸς) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ *Solan. l.* 19. *col.* 2. Αὐτὰ αὐτοῦ *Exc. G. l.* 20. *col.* 1. Διαφέρεται) Διαφέρει *Exc. G. Pag. 225. l.* 11. Παιδιαῖς) Sic & *Fl.* cum cett. *ead.* ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. *l.* 18. *col.* 2. Τὸν ξυρὸν) Sic *V.* abfurde. *Solan. Pag. 226. l.* 1. Αὐθις) Inferui ex O. Deerat in *edd. l.* 5. Τί οὖν) τί γοῦν O. *ead.* Γένοιτο) γίνοιτο O. *l.* 8. Ὡς ἤρα) Ἄρα male *Fl. l.* 11. Καὶ ἦν.) καὶ omisit *Fl. l.* 16. *col.* 1. Ἐκεί) ἐκείσε *edd.* syllabam postremam sustulit *Solan. l.* 21. *col.* 2. Τποκνιζομένη) Sic restituit idem ex *V.* cum ὑποκρινομένη legeretur in *edits. Pag. 227. l.* 2. Συνοουσίας) ξυνοουσίας O. & μοχ ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. *l.* 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. *l.* 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. *l.* 8. Δόξαντα) δέξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡς περ) ὥς O. *l.* 9. Τπέροχη) ἡπερέχη O. *l.* 10. Δειντάτα) δεινὰ ταῦτα O. *l.* 14. Συνευρίσκετο) ξυνεύρ. O. *Pag. 228. l.* 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανενυγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi iubet. *l.* 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. *l.* 6. Ἰδίᾳ) Omisum in O. *l.* 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. *l.* 8. Ἀπίοι) ἄπεισιν O. & *Fl. & marg. A. 1. l.* 11. Τυραννικὸς) κοίραυνικὸς O. *l.* 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod *edd.* male ante ὀρθῶς collocabant. *Pag. 229. l.* 6. Ἀποσεμύναι φημί δεῖν) ἀποσέμνυνε φημί O. omisso δεῖν. *l.* 14. Ἀσαφείας) Sic dedi ex *L. O. P. P.* Ἀσαφείας *edd.* cett. omnes. μάντικῆς quoque omittunt *I. H. &c.* cum *Codd.* nonnullis: id vero est in *P. ed. & Cod. O. l.* 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῇ pro *V.* ἀτελῇ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in *Exc. G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτόν potest. Hic tamen in *C.* hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum *αι* supra. *Solan.* At hoc in *Mss.* imperativ. γραφαι notat. *Reitz. Pag. 230. l.* 8. Τόγῃ) Ex Homero supplevi, quod omisum in *edd.* καὶ *ed. P.* sola pro eo substituit. *l.* 10. Τε) γε O. *l.* 11. Ὅσσοι) ὁ σοι *edd.* male & O.

l. 12. Ὅσοι) Sic iam recte *P. & B.* 2. Cett. ὅσοι. *l. 13. col. 2.* καὶ ἔριψεν) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἡ. Solan. *ibid.*
l. 14. Μηδέων) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz.* Pag. 231. *l. 1.* Νώνυμοι) Restitui ex *Fl.* & Homer. Νώνυμοι enim vulgo edd. & O. Νώνυμοι Schol. *ead.* κρίσσει) κρίσσοισι O. *l. 3.* Συνθέουσι) Sic dedi ex O. *P.* & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνίασι. *l. 7.* Τούς) Non agnoscit articulum O. *l. 10.* Καθιδούνται) Deest in O. *l. 11.* Ἀναπλ—ες) ἀν—ων O. *l. 12.* Προσῆκει) Restitui ex O. Προῆκεν edd. *l. 13.* Πρόχειρον) χεῖρον O. *l. 14.* Ἡ) Omittit O. Pag. 232. *l. 1.* Τῶν χαλκ.) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S.* Γὰρ χαλκ. male *l. ead.* Τῶν Μύρωνος) τοῦ Μυρ. O. *l. 2.* Προτιμή—τέαν) προτιμωτέραν marg. *A. 1.* & O. qui mox εἶναι omittit. *l. 6.* Ὅτι) Non compareret in *Fl.* *l. 13.* Ἐπιστίλβον) ἀποστίλβον O. manu recentiore. *l. 14.* Ἐπηνυγάζεσθαι) ἐπιπυγάζεσθαι male O. Ἐπηνυγάζεσθαι Coll. *l. 15.* Μυῶν) Sic O. Μυῖων edd. Μηῶν male *l. Pag.* 233. *l. 2.* Ὁ Μῆν) Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μῆν edd. cett. male. Μῆν ὁ ὅλ. *P. ead.* Ὅλοι) ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & *P.* *l. 13.* Πολύτιμοι) Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4.* ΠΟΣ.) Vid. not. *ead.* Καὶ ποῦ) Haec deesse in O. & *P.* notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. *l. 8.* Πτωχὸν) πένητα O. *l. 11.* Προτιμήσεται) προτετίμηται O. *l. 15. col. 2.* Τοῦτω ἱερατικῶς) τοῦτο δι' αὐτοῦ C. *l. 16. col. 1.* Ὁ Μιθρῆν) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxerit Solan. adscriptitque: Exc. G. ὁ Μιθρῆν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρῆν ultimo loco habet. *ibid. l. 20.* Ἐκόμων) ἐκόμουν ante editum male. *l. 21. col. 2.* Εἰ κιναιδ.) Sic C. pro quo εἶναι λέγουντο erat in editis. In V. autem εἶναι δένοιντο. Solan. *ibid. l. 23.* Μύσαι) Sic etiam C. Pag. 234. *l. 10.* Καὶ τὸν) καὶ abest a *Fl.* *ead.* Ἀπῆλλω) Nihil mut. edd. & O. *l. 11.* Ἐν τοῖς ζυγαίου καθ.) Quinque haec verba omissa in *Fl.* *l. 13.* Κόλλοπας) Sic edd. excerpta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. *ead.* Περσευλημένον) ἀποσεσ. O. *l. 15. col. 1.* Ἀντί) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz.* *l. 19. col. 2.* Κόλλοπας) κόλλοπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque entendavit Solan. Pag. 235. *l. 3.* Τολμήσειεν) τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae suffragatur *P. l. 4.* Δ' οὖν) γοῦν O. *l. 7.* Ἄν' ὥστε) ἀν' inserui ex O.

Deerat in edd. l. 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. O. l. 13. Τούς) Sine articulo O. *ead.* καὶ τὴν ἰππάδα) Non habet *Fl.* nec O. l. 16. col. 2. Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. *Pag.* 236. l. 1. Ἐλέγχο-
τα) ἐλέγχοντα *Fl.* l. 2. Μικρότητα) σμικρότητα O. l. 11. Ἀ-
τε δὴ παῖδες ὄντες Δίδς) Δίδς παῖδες omiffis ceteris O. l. 12.
Προκαθεδεῖται) προκαθίζοι *Fl.* item marg. A. 1. Vulgatae fa-
vet P. l. 20. col. 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus*.
Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) καθιζέτωσαν *Fl.* l. 2. Εἰσαυθίς)
ἑσαυθίς O. P. *ead.* Δέ) Abest a *Fl.* adest in aliis & P. l. 3. Χρη)
Deest in O. l. 6. Διανομᾶς) Bis O. *ead.* Ποῦ τὸ νέκταρ) Et
haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male
πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. l. 9. Κατασιώπησον) κα-
τασίγησον O. P. l. 11. Συνῖασιν) φωνὴν ξυν. O. l. 12. Πολύ-
γλωσσος) πολύγλωττος O. *Pag.* 238. l. 1. EPM. Εὐγῆ) εὐγῆ
EPM. *Fl.* l. 8. Ὅπόταν) ὅτε O. P. Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἡπείλεις)
ἀπειλοῖς O. P. Ἡπείλεις *Fl.* Ἡπείλεις edd. cett. l. 15. Πεπε-
δημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat
Solan. At non invenio. l. 16. Ἀπαντων) τῶν ὅλων *Fl.* *ead.*
Λόγων) Deesse in *Fl.* & O. notat Solan. Sed credo articulum
tantum deesse in O. *Pag.* 239. l. 4. Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulga-
tam non mutat P. *ead.* Ἀκουσεσθαι) προύσεσθαι O. l. 6. Ὡ-
Ἐρμῇ — πρὸς) Ὅστω haec verba omiffa in O. ab alia manu in
marg. reposita vix leguntur. l. 9. Μεν) Sic O. & *Fl.* recte.
Μου edd. vulgo. *ead.* Τε θεῶ) τε male abest a *Fl.* & O. l. 10.
Πεπαρώδηται) Ex emendatione Solani. Πεπαρόνηται edd.
prioris, cum O. & C. l. 13. Ἐθέλοις) ἐθέλης O. & marg. A. 1.
Ἐθέλεις *Fl.* l. 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητοροῦνσι O. l. 15. Σύν-
τομον) ἐπίτομον O. & marg. A. 1. *Pag.* 240. l. 1. Εὐκαιρον)
εὐπορον O. P. & marg. A. 1. *ead.* Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὐ
ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀγτὶ *Fl.* Rectius utramque perfon. omittit P. &
Fr. Cet. EPM. ἀρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, pessime. Ἀξομαι
pro ἀρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. A. 1. l. 3. Ὑμᾶς) Restitu-
tum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. l. 7. Ἀφίεις) ἀφίεις marg.
A. 1. l. 8. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* *ead.* Πάνυ) παντ' O. *ead.* Ἐχειν δο-
κούμεν) ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι I. H. *Fl.* S.
l. 9. Δέ) γὰρ marg. A. 1. *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με O.
l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη *Fl.* *ead.* Περί) Sic I. *Fl.* H. S.
& c. Παρὰ P. l. 21. col. 2. Κάφος) κάπος Ex. G. & C. & V.
l. 22. col. 1. Καφηρεύς) Καφαρεύς editum ante. Mutavit Solan.
Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L.
VIII, pag. m. 566 f. Reitz. *ibid.* col. 2. Ὀμηρος Αἴαντ') Il. H,
312. Sed ibi hodie legitur κεχαρήτοα. *Solan.* l. 24. col. 1. Τε-

ναχώδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγώδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιώντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐτισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐτισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὁσφραίνεσθαι) ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὁσφρᾶσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένος) Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. &c.* Ὑποσχομένων *l.* Ὑποσχομένου *V. 2.* Ὑπισχνουμένος Ox. *l. 17. col. 2.* Τόπον) τοτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπεί) ἐπὶ male *l.* Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abest ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θάκων edd. priores. *ead.* Καθημένους) καθημένων *Fl. male.* Καθημένον marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in *S. & B. 4.* legitur ἐξεκόπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l. 3.* Ἄρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscript. Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead.* Μηδέ) Sic *P. Μη—δὲ* cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat *P. l. 11. Tθ*) Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοῦς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat *P. l. 7.* Εἰ λογίσεσθε) ἐκλογισθῆναι O. Omisso, (ut ex signo a Solano appposito suspicor) συνεκάλεσα. λογίζ. *P. l. 9.* Πεισθεῖεν) Ita *P. V. 2. B. 2. & S.* recte. Πισθεῖεν *l. Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὅλος) ὅλος male *l.* *ead.* Σφῶν) Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονόητος. *l. 11.* Ἀτιμα) ἀτίμητα *P. & marg. A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερρόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων *P. l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte *B. 1. Fl. l. S.* Ἡμεῖς male *H. P. l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic *L. O.* Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *l. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρον τι *B. 1. Fr. ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος *B. 2.* Vulgatam servat *B. 1.* cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθώς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασθω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοῦς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσσεισαι) ἀναφύσσει Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογματῶν) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὅπότε) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμομ. l. l. 14. Μὲν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἥμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούσσι) ἀκούσσωσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλυν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσσωσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Insertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praepositioni. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Τοῦν μὴ ὁ Θεοῦς) οὐν P. οὐν ὁ Θε. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῳ βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδοπῶν O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & ποχ παρεγγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρανα) Σκίρανα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μητ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἐφροντίζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακίων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὦν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης & c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerles fuerit. Lityersas Midiae fil. Hesychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutassét, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσθιε) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωρίζομεν) ἴα ex C. dedimus,

cum ἀναγινώσκοντες efflet in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταρσιζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡγάγκασε*) ἡγάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. Add. *Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει*) θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περὶ*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι*) τυχη O. *ead. Παρασυρμένα*) π—εγον G. O. l. 4. Εὐρίσκουσιν) εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. ὦν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. Σπονδας edd. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. Ἀποσφαττομένους edd. priores. l. 9. Ὑμέτερον) Hoc dedi ex I. G. L. Ἡμέτερον edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. l. 12. Τιμωμένον) Sic dedi ex O. & S. Τιμουμ. male I. Fl. H. P. *Ald. ead. Ἐτ'*) ἔτι δὲ O. l. 13. Καρπουμένων) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἐστιωμένων marg. A. 1. l. 14. Ἐάσωμεν) ἐάσωμεν Fl. l. 15. Ἔστι μὲν γὰρ ὥς) ἔστι γὰρ καδὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ Ξ. Fl. l. 17. col. 1. Κνισσᾶ) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γέννηται*) γενήσεται O. l. 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. l. 9. Μέλει) μέλλει male O. l. 11. Ἡ ἄλλη τινὶ) Restitui ex G. nam edd. τινὶ, ἡ ἄλλη. Ox. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλη. l. 16. Ὡς) Interitum ex O. Non aderat in edd. *Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἴ γε*) ἐπεὶ τοι γε O. l. 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. Ἐξ μῆνός) μῆνᾶν Fl. omisso ἔξ. *ead. Ἐλκοντα*) ἐλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. Γεραιστῶ) Γεραιστῶ I. Vulgatam cert. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὁρεοῦ*) Ὁρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὁρ. σου tantum discrete. l. 9. Ἀποσκειάζεσθαι) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Κρατεῖν οὕτω) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. Ἡς) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. Ἐξ) Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολούς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὅ*) οἱ male ed. Cler. *ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. Εἰς) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihil minus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis ioracismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον*) ἐπίτομον O. l. 4. Προαναίρειν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναίρήσειν edd. Προαναίρήσιν Fl. l. 5. Ἀποθάνη) ἀποθάνοι O. l. 7. Ἐπιννοεῖτε ἄλλο) Invertit O. l. 9. Ἐτι) Ο. mittit O. l. 11. Εἰς) Non adesse notat Solan. non addens ubi.

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τους θύνους) τὰς θύννας edita. Correxuit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδη) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν Const. Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ μὴδ' ἐν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingrens. *ead.* Εἰ) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. Cler. quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δέ) Quum habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{πρω.} *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* XI habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιειτὲς) Pro his omnibus quum tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐμφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύσῃ) κελεύσῃ *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρυστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρυστὸς καὶ εὐσεβὴς *O.* εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A.* *l.* 1. *l.* 9. Ἠκρίνωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* *l.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρρήμ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιεῖσθαι πολλὴν) πολλὴν ποιεῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζον) Sic *C.* quod securus sum. *Βερβορίζον* *V.* male. *Βερβερίζον* edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Erymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπίσεσυρμένως φθγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στρεβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφον — ζητήματα *Hesych.* *Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inseruntur: vel quod oblique incedat. *Leg. in Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτο) τοῦτο male *Fl.* *Vulgatae* assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσαμεν) ἐπινοήσαμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* *l.* 1. *l.* 14. Ὡστ' εἰ μὴ ἔχοις) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* *l.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσθες) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* *l.* 2. Ἀναδέξασθες edd. cett. Ἀναδέξασθες *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ—

μηνέως) καὶ ἔριμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *I.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* *V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* Ἐφέται) ξυνέφεται marg. *A.* 1 *W.* Item *O.* & *P.* *I.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *I.* 12. Φρυκάδῃ) Recte sic *P.* *V.* 2. *S.* & *O.* Φρυκάδῃ male *Ald.* *I.* &c. *I.* 15. col. 2. Ἡφεῖ) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit Ἡφεῖ. *ibid.* *I.* 18. Ἥλθε) ἥλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad *Iov.* Conf. ubi κρατερήνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *I.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *I.* 24. Ἀρνίου) ἀρνείου edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο & fecerat ἀρνίου, ego ἀρνίου. *Reitz.* *Pag.* 260. *I.* 5. Ἐτεραλκεί) εἶτον ἀκλεικλόξω κλογμῶ *O.* *I.* 6. Ἀκρά κούρμβα) ἀκροκούρμβα *O.* *I.* 7. Αἰγυπτίος) Αἰγύπτιος male *O.* *I.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O.* *I.* 9. Κορύφει) Adscriptum κρατίσει *O.* *I.* 15. Ἑρμηνεύοις) ἐ—οἱ marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *I.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *I.* 8. Ἐάσωμεν) ἑάσωμεν *Fl.* *ead.* Ὑπὲρ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *I.* 9. Ἐτεροῖον) ἕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *I.* 12. Ἰδ) ὦ *O.* *I.* 13. col. 1. Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίνειν *C.* prave. *ibid.* *I.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic comparer. *I.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V.* *Pag.* 262. *I.* 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. *I.* 6. Ἰσως) Inserui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο) πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. *I.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *I.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδάσκαλῳ. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* *Pag.* 263. *I.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *I.* 12. Γοῦν) γ' ἂν οὖν *P.* Nihil mut. *Fl.* *I.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἐτίμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *I.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. *Pag.* 264. *I.* 1. Ὁ) De

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὅτι) *Ex* emendat. Iensii. Ὑποπιπτούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A.* 1 IV. l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλονσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum produnt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat: Verum adscripserat Solan. Diverſa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφρονότερον) Forſan εὐτονώτερον. *Solan.* ead. Ἐπίχσει) Restituit. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπήχσει edd. l. 13. Πρότερον) Sic *I. Fl.* & c. Πρότερος *P.* Πρότεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν constatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν servarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡ) Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.* l. 15. Μετίωσι) Lege μετῖασι. Sed sic erat in Cod. *Mf. Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοὺς) αὐταῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλταις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. l. 7. Ὅ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφειν) τρέφειν *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 IV. *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δέ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* Μέλει *I.* &

V. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχοῦσι) κατέχουσι male Fl. l. 6. Ὑπὲρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπασαντο marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. *ead.* Ἀρρένες) οἱ ἀρρένες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκότα) προπεπονηκότα O. l. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοιροῦσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ) κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγῶδοι) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγῶδοποιὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. l. 13. Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita. Correxerit Solan. l. 21. col. 1. Τραγῶδῶν) In ed. & C. τραγῶδῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μηδὲν) Hoc traiectum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. l. 4. Ἀπείρον) ἀπείρον edd. Ἀκουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γὰρ &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) θερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θραῖκες) Deest in O. l. 3. Μνήν) Sic edd. omnes. Μνή ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρόμμον) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* Ἰβίς) Hoc & cett. ad πύθκος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius cett. recte. l. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήκης O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀληθῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxerit Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) eis ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgarum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνὴρ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττετε) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O. Lucian. Vol. VI.

ead. Μεστοί εισι) εισὶ μεστοὶ O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Συθη-
 Δεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptus, in V. esse Σκυθία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniiicere licebat. Reitz. Pag. 278. l. 3.
 Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπὶ γῆ
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Τίς O. l. 8. Ἐν) παρ Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἀν ἄμεινον)
 ἄμ. ἂν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. I. Περὶ habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῇ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὺς πάλαι) πάλαι τεθνεὺς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. ead. Ὁ) In Fl. est ἱ.
 Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. ead. Ὁ Τι-
 μόκλῃς) ὃ Τιμόκλεις P. Ξυνετῶς, ὃ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. ead. Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἄει)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τί O. ead. Ὁ μὴ χρήσιμον &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. δ μὴ χρεῖσδες ἢν αὐτοῖς,
 omisissis reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἢ
 esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forſan οὐδὲ ἢν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασι, ὡς καὶ Πολυδεύκης. ead.
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἀν) Infert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδούς) μολίβδου O. l. 5. Νεὼς) νηὶς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀσκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ὡ) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Ἀπύρηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπύρηνται ante edere-
 tur. Solan. ibid. l. 17. Ἔστιν ἀρχὴ) Post haec in C. inseritur:
 εἰς δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. Solan. ibid. l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιονίστου Exc. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιονισμοῦ. Reitz. l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro αἰμίν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνεούσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερνεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. ead. Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῦς P. Ὑπὲρ αὐτοῦς edd. priores. l. 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl. l. 16. col. 2. Φώκου*) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan. ibid. l. 18. Ὀρτυγόκοπος*) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγόκοπου ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεί. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ & λέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan. l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.*) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan. ibid. l. 21. Κρατῖνος φησὶν*) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead. col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.*) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan. l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιος*) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥραις, πλούσιος C. *l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου*) Ἀνακυνδαράξου G. Ἀνακινδαράξου C. *ibid. l. 25. Πεπραμένος*) Sic Codd. Mss. *Solan. Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν*) ἐποίησατ' O. *l. 8. Ἀπεδέδεικτ'*) ἀποδ. O. *l. 10. Ἐπαίετ'*) ἐπαύετ' male O. *ead. Τὴν*) ἐς τὴν O. *l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.*) Omissa in O. *l. 13. Τετυχηκός*) τετυχηκότες O. *l. 14. Ῥουν*) Recte sic Schol. *Fl. Ald. P. &c. Νουν l. V. 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν*) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan. Pag. 284. l. 5. Ἐπεῖ*) ἐπεὶ δὴ O. *l. 6. Εἶναι*) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead. Δὴ*) ἥδη O. *l. 9. Ἰδοίς*) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 1. P. S. Ἰδε l. P. & marg. A. 1 W. l. 10. Σοί σε* male *Fl. l. 11. Καὶ*) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. *l. 16. Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.*) ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. *A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου σοι* O. *l. 4. Οἶει*) Recte edd. & P. Εἶν male *Fl. l. 10. Τε*) γε O. *l. 12. Ἐμὲ*) μὲ O. *ead. Τυμβωρύχε*) Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. *l. 15. Καὶ ὡς*) Sic dedi ex O. & *Fl. ὡς καὶ* cett. Ὅς καὶ *B. 2. ead. Ἀπέκτεινας*) ἀπέπνιξας O. *l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν*) πρὸς ὕβρεις C. *Pag. 286. l. 1. Ἔως*) ὡς O. P. & marg. *A. 1. ead. Παρ' ἐμοῦ πληγὰς*) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. *l. 2. Τοῦτω*) τουτῶι O. *l. 3. Αποθραύσω*) Sic edd. omnes. Ἀ—τρ. *V. 2. Ἀποσφάξω* G. O. P. *l. 4. Ἀπεισιν*) ἀποτρέχει O. *l. 11. Εἰσὶν*) Non est in *Fl. l. 13. Πάντες*) ἀπαντές O. *Pag. 287. l. 1. Τοιούτον*) τοῦτον male *Fl. ead. Οἶον*) Omissum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὁρρεύω. *l. 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ*) Par. inscripsit: Interlocutores Micyllus & Gallus. *Baf. 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρώ*) ὀνειράτι marg. *A. 1 W. l. 6. Γεγω*

νός) γεγωνόν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Γάρ) δὲ Fl. l. 5. Μᾶταπιδῶν) Ex L. & P. Ἀναπιδῶν edd. l. 7. Ἐχοῖς) ἔχεις minus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὀρβρευόμενος) ἐπορβρευόμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8. Ἀνατέλλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προοδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἢ ἐσθίης τὰ ἀλφ. Fl. omisso etiam προοδοῦ. l. 16. col. 1. Παιδαγωγού) παιδογογοῦ legabatur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato ὁ Φρίξον etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικώς) Ita dedi ex G. Editā enim habebant πεπορικώς. C. πεπορικώς. Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Correxīt Solan. ibid. l. 27. Ἔση) ἔσει male edita & hic & supra habuisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν) ὑμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ ὁ τοῦ) Ex P. illud καὶ additum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός) Ita restituit Solan. cum legeretur editum φυγός. Pag. 292. l. 8. Εἰ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. A. 1. l. 10. Δύγον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκωμάζοι) ξυγκύμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινονοὶ tamen in κοινανοῖν commutavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε Fl. l. 5. Ἀεῖ) Abest in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 13. Μεμηχάρητο) Sic edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποίητο etiam adscript. l. 14. Ἄρη) Sic edd. & P. Ἄρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π. MN— Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omitunt Mn. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον ἀποφαίνον) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνον edd. excepta Fl. quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κάκεινον) ἐκείνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατῶδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum P. & cert. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post ὁ Μίκυλλος in edd. addebatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepsert, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Forfan ἦκα, adscript. Solan. l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. A. 1. & P. Ἄλλο edd. cert. omn. l. 5. Ἐδιδόκεις) ἐβεβρόκεις marg. A. 1. l. 14. Πότερον) πότερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἡ

Πυθαγόρῃ ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxīt Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omīssa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλῃς l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρίου Gronov. l. 6. Σοί) Non habet Fl. ead. Τριπύθῃτος) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπύθῃτος S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. i. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι solemnī ioracismo. Κεκοιμῆσαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat ἡύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 1. 8. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. i. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abest a Fl. l. 15. Τὸ) Abest a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. i. IV. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. i. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. i. l. 10. Ἐνεχρέμπετο) ἐγγχερέμπετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε l. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡ περ) εἴ περ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσῆι χειρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερείδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιάθῃναι) ἐστιάσθαι marg. A. i. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. i. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgarum est in edd. omn. l. 13. Δεῖπνον) Deest in Fl. l. 16. Τis ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδῃ G. P. l. 14. Ὁ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in l. & P. Et praestat adeste. l. 17. Ἀέναον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deest artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἄν ἐξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deest in Fl. l. 12. Εἰσχομιζομένου) Sic recte S. Ἐσχομιζομένου cett. quod Gefn. servat. Ἐσχομιζ. etiam marg. A. i. l. 15. Παρεσκεύασας) παρασκ. male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl.* sola. Omissum si in cett. *l. 8. 'Εξήεις) ἥεις Fl. Οὐτὸν ἐξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν)* Deest in L. In *Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε) καὶ* abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους) ἀναδ. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν) διαγωνίζεσθαι L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν) Ex Hom. Χαρίτεσσιν edd. priores. *l. 14. 'Εσφόνοντο) Restit. ex l. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. 'Εσφόνοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι) συναναπεπλεγμένοι Fl. male. Pag. 309. l. 1. 'Ο δέ) Nil mut. Fl. l. 2. 'Ως ποτε) ὅς ποτε edd. hac priores. 'Οπίτε P. & marg. A. 1. l. 5. 'Ηδη που) δῆπου marg. A. 1. melius. *l. 7. 'Ετι λέγοιμι) ἐπιλέγοιμι Fl. l. 13. 'Ηλουν) ἡψα G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους) Nil mut. edd. Τεμάχην Graev. & sic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα) Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave λακονική. At Λυκανικὸν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν) Sic recte H. Fl. P. S. Σίμωνα l. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμεύων) Sic I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμεῦν S. & *Amst. l. 11. Μὲν) Omisit Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων) καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. καὶ νῦν ἐκείνος etiam marg. A. 1. ead. Πινάρᾳ) Sic V. 2. S. A. recte. Πινναρὰ Fl. l. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Τακίνθου) ὑακίνθου C. Pag. 311. l. 3. Προσιόντα) Nil mut. edd. Προϊόντα Gronov. l. 9. 'Ανελεῖν) ἀνηρτήσιν G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς) Sic P. aliaque quaedam. Αὐτὰς l. l. 11. 'Αμύρφους) Ex Cod. P. 'Αμφοτέρους edd. priores. *l. 14. Κτήρας) Sic Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδὸς) προειπὼν Pell. l. 11. Προάγεις) προάγει marg. A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι) Constans lectio. Pag. 313. l. 4. Οὔτε ὅσιον) Sic H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex. Fl. l. 7. 'Ηλάγην) ἡλλάγμην marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.) Sic Coll. & Fl. cum cett. edd. habere notat Solan. l. 14. 'Ολίγον) ὀλίγων B. 1. l. 15. 'Ηκειν) ἦκων Fl. Pag. 314. l. 1. 'Απάγχομαι) ἀπάγχομαι Fl. l. 5. 'Εν) Sic edd. οἶτο. 'Επ' l. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. 'Αοικος) αἰοικτος P. ead. 'Εξεργάσεται) ἐξεργάσεται Fl. male. l. 12. 'Εν) Nihil iam variet. invenio. l. 17. col. 1. Οἶκον) Ante editum erat corrupte οἶς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *Solanus. ibid. l. 18. 'Οτι) ὅτι edita. Correxist Solan. ibid. l. 21. 'Ω τὰν) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. Τὰν vero edd. Luciani & Aristoph. Sed Τὰν rursus in Lucian. Icarom. non longe a pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν) Lege E. ὦ τὰν. Solan. Pag. 315.******

L. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* L. 2. Μὴδὲν) Restitut. ex marg. *A. 1. L.* P. Μὴδὲ edd. priores. Μὴ δὲ *I. L. 4. Εἶδον) οἶδον* male *I. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S. Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ) τάληθές* P. *l. 8. Ἀμελέτητος)* Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *I.* not. Solan. *l. 13. Ἦγον)* Restitut. ex Mf. Graev. & P. & marg. *A. 1. ἦδον* edd. anteriores. Ἰδὼν Palm. nescio unde. [Ἰδὼν *B. 4.*] *l. 15. Ἐπιδείξαι)* Et sic *Fl.* cum cett. *l. 16. col. 1. Πολέμιος ὢν)* Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum. *Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα* *Fl. l. 6. Τπῆρ)* Sic edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A. 1. l. 7. Ἐχεν) χρῆ* *Fl. l. 9. Οὐδὲ) καὶ* *Fl. Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν) κἄν* solum *Fl.* κἄν ἐν Schol. Vulgatum tuetur P. *l. 5. Ἀποδυσάμενος)* Sic recte *P. S. Ἀποδυσάμενος* cett. male. *l. 8. Ἐν) σὺν* *Fl. l. 17. col. 1. Καταγελᾶς μου)* Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, καταγέλασα σου, & μοκ καταγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β.* *Fl.* Vulgatum servat P. *l. 4. Ὡπνεν)* Restitut. ex *Fl.* nam ὥπνεν cett. *l. 5. Ὁρᾶς)* Ex. P. & L. sic dedi. *Οἶδας* edd. omnes. *l. 6. Συνενεγκούσαν) συνεγκοῦσαν* *H.* Ceterae quod edidi. *l. 20. col. 1. Κενταύρῳ)* Cum in V. esset κεν ταύρων, edita inde fecerant μὲν ταύρων, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in C. esse: Perit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz. Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν* P. *l. 6. Διοσκόρῳ)* Sic edd. omn. Διοσκούρῳ Coll. *l. 10. Δ')* Non habet *Fl.* ead. Καταριθμήσασθαι) καταριθμῆσθαι G. Nil mut. edd. *l. 15. Σοῦ)* Deest in *Fl. l. 16. col. 2. Ὑποσταίν)* Ita pro vulgato ὑποσταῖν dedi Solan. *ibid. l. 17. Πρὸς)* eis legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν)* Abest a *Fl. l. 5. Ὅ, τι) εἴ τι* P. Ὅτι *Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν* marg. *A. 1. ead. Τὸν) τὸ* male *I. l. 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ* male *Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ)* Rectius Codices σὺ δέ. Editi ex V. οὐδέ. *Solan. ibid. l. 16. Τὴν) τοῖς* edita. Correxit Solan. *l. 17. col. 2. Ἄλλην τὴν &c.)* Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a *Fl.* l. 6. Ὡς ἔχουσιν) Neque hoc habet *Fl.* l. 9. Κατεχάλασσας) κατεχάλασσε male *Fl.* l. 11. Οὔτε δὲ συκοφάντη) οὐδὲ συκ. *Fl.* l. 12. Διορύξας) Sic *P.* Ὀρύξας cett. l. 15. Τσαύτας) Sic *P.* cum *P.* & *L.* Τὰς edd. cett. & *G.* ead. Μοριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in *G.* *L.* *P.* & marg. *A.* 1 *W.* l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα *C.* Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν *Δ.* *Solanus.* Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομύων *Fl.* l. 7. Παραβήγοντες) καταβήγοντες *Fl.* & marg. *A.* 1. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει *P.* & marg. *A.* 1 *W.* quae ἀμέλει in locum ὅστε collocat. l. 12. Ἀσιτίξ) τὴν ἄσιν male *P.* l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην *V.* Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic *P.* Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. *A.* 1. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν, *Solan.* l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th.* Magist. l. 3. Καταλυβείς) καταδυβείς *P.* Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει *G.* Καταδύσης tantum marg. *A.* 1. Γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων *P.* in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων *G.* & marg. *A.* 1. l. 7. Τινός) πότε *P.* l. 10. Μὴ δὲ) μὴδὲ *P.* l. 13. Πάνυ) πάντα *P.* & marg. *A.* 1 *W.* l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προτομπεύοντας *G.* ead. Ἐπομένους) ἐπομένους *I.* male. l. 13. Ἐκείνοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἶους ἦ) οἶους ὁ *Fl.* Οὓς ἦ *I.* Vulgatum exhibent *P.* *H.* *B.* *S.* &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσῷ) ἐκ χρυσῷ *G.* *P.* *P.* Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male *P.* ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον *P.* *P.* *G.* unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὕτως) οὗτος marg. *A.* 1. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae Κολοσσαίῳ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae δείγματα. In Cod. *P.* δήματα. Marg. *A.* 1. δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων *Fl.* l. 17. col. 1. Πέρσων) Et hoc emendavit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* l. 19. Πολὺν) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. *A.* 1. l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ *Fl.* l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον *Fl.* l. 10. Ἄλλον) ἄλλος *Fl.* & *L.* Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ) Nil mut. edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὅλ. τι *G.* l. 10. Προσκραύ.

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excerpta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. ὧς) Omisit Fl. l. 16. Ἐμβάδον) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρων P. Pag. 332. l. 2. Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. i. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τούτου) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) ξυμμεμ — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐννοείτε marg. A. i. l. 14. Ὅγε) δ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. Καὶ μῶν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. i. l. 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινούν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτεινῶν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς οἰρᾶς μέρος) θατέρου — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Recte cert. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cert. Ἰπὶ S. l. 10. Κλειθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεπέτασται) ἀνατέταπται marg. A. i. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. P. S. Τε l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. i W. Pag. 336. l. 2. Ἀ) δ Fl. l. 6. Ὅλως) ἄλλος non male Fl. ead. Εἰδε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. i. Οἶμαι abest in edd. l. 7. Ὅλως) δε Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et minuscula. Cert. l. unciali, ac si nomen viri esset, & sine accentu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. illud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὁφώνηκεν ἐχθ.) ὠφονήκιναι χθές ἐλέγετο marg. A. i. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso ἄπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περιέιμι) περιελεύσομαι marg. A. i. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non legitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. i. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9. Τούτου) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd. omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλιπόντα l. sola. l. 12. Κυνέμνιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cert. edd. l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζῳδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζοῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὁνειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. i W. l. 5. Τούν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9. Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὁ Μίκυλλας) Et hoc abest a Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσομαι Fl. In P. desunt haec quatuor, & τοιούτῳ τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, leſta deſtruunt; quin haud dubie & ſine ambagibus oſtendet, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiaſtes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneſa, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut ſuſpicor, amica; de qua tamen apud ſcriptores illius aetatis altum ſilentium; niſi forte eo ſpectet Celeris declamatio, (quae Dionyſio a quibusdam tribuebatur) qua Araſpam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud Philoſtr. § 24 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer eſt, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΤΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Perſonarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inſcripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita ſunt in *Par.* idque ab Hemſterh. quoque factum animadverto, eas ſupraſcribi curabo, niſi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχεον) Aliter in ſuis Codd. legiſſe videtur Thomas Magiſter, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem eſſe, legasne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus ad Hermot. c. 29, aliisſque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mſſ. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, abſque *τό*.

ead. l. 6. Περὶ γὰρ) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus, cum concreſcant, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὴν Σίτυλον μετακινήσει) Iac. Elſner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ὑψήτι, καὶ βληθῇ εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύνοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύνων, ὥσπερ εἶωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantalī filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιουπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, uti etiam Belgae. Mallem ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpres, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur fane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. δῆγμα δεινῶς βίαιον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κακείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pisid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλων οἶα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, φύσει γὰρ αὐτὸς ἐλκτικώτερος ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravam fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου ποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιπούσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ καὶ Διὶ εὖξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν. ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοτία εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶσι) Attice pro οἷν, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁλομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πείσει, audies. Et v. 60, ἐκπυνθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μηνωδία ἐπὶ Σμύρῃ, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπει) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. Λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter verisatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de semina intelligi velis, ut supra c. 2, & Ἐν Δ. VI. SOLAN. Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμφας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro reposito, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fueris*. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. αὐτὸς) Lege οὗτος, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam maream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris simulacro effigendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πράξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Eik. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μύθον) Historiam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθηνῆσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

¶ *ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν*) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteposit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δεήσει) In omnibus legebatur *δεήσει*. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. *Δεήσει*) Solan. *δεήσει* corripbat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure *δεήσειν* coniicere. Quamvis autem *δεήσει* bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἷν, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, *εὐγε — οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων*, & alibi non semel. Epiet. Sent. 28, p. 104, *οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσι, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσει* ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum *δεήσει* non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a *δέομαι*, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi *οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a *δεῖ*, *nihil opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim *δέομαι* pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, *ἢ δέη* & c. 47, *καὶ πολέμου δεήσειν ὑμᾶς*. Pro Imag. c. 16, *ἴδει μοι μακρῶν τῶν λόγων*. Supra Amor. c. 3, *Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεήσει*. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. *οὐδὲν δεῖ*

σι, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέσεις. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δ' ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἦδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, f. oculorum mobilitatem. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἰβολὰ τακερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Λεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἀνδρὰ τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturae. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, aetatis modum. Obsopoeus, aetatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an praeuntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admittentis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δουεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. π. αὐ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Iunt. vero Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἐτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνης) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandrae illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωνίδα ἐστὶν οἶκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅπῃσα μυθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. κατὰ τὴν Πακάτην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. Plin. 35, 10, l. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Πωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in Ἠροδ. c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀρίστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius: Vult Noster, Homerum ita res descri-

here, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸν ζωγράφον comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀρίστον τῶν γραφῶν vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα καλαινός ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τίς ἐλεφάντα γυνὴ φοῖνικι μίπη — Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάσθην αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θεβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eik. c. 26. Apud Pindarum certe παιδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλῆκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obflare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρήδεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀπ' οἶον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 111. 3. Ἀπασαί) Omnes edd. ante S. hic prave ὁπᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὀπᾶσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῃ τραχὴλῃ Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἵποις ἄν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὁμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum Lucian. Vol. VI.

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur diffusum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ. omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic FL. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba νῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΑΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνούσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σάφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνούσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. ΠΑΝΘΕΑ ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII) Nisi forsā a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ἀμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus supersit locus. Consule Dion. Cass. 57. Ex Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpretes, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. ΣΟΛΑΝ. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀρτινῆος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. *Ἐνοφώντος*) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. *Εὐήκουσας*) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniatur, *εὐγένους ἥκων*, *εὐδὲ καὶ πλούτου*. V. H. IV, 26 &c. mallet *εὐέχουσας*, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice *ἐχούσας*, *ισως*, adscripsit. Vide not. ad Ένυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. *Μορφῆς μὲν εὐήκουσας*) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, *εὐήκουσαν σαρκῶν*. II, *ῥάμης καὶ ἀλλῆς εὐήκοντας*. V, *Ἀνδρείας εὐήκουσι*. XIV, 26, *εὐήκει βάθους ὁ κόλπος*. In V. H. IV, 15, *εὐγὰρ γένους ἥκων*, *εὐδὲ καὶ πλούτου*. In genitivis illis subintellige *ἐνεκα*. Emenda igitur Hesych. apud quem, *εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐπράττων*. Lege *εὐήκων*. L. Bos. Recte hanc phrasin *ἠκούσας* pro *ἐχούσας* adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. *Εὐήκουσας μορφῆς* etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονούν*) Qui attente hanc *ῥῆσιν* inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, *ἀσχημονούν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνόν*, κ. τ. λ. Cum semel *ἀσχημονούν* post *ἐλεγχόμενον* statet, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. *Ὅποσοις ταῦτα ὅρος*) Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπισεικείᾳ, καὶ φιλάνθρωπῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπρὸς ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπρὸς ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sunt pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπρὸς ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μῦθου ἄμοιβαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοιτῶν, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Siculoιων μοίτῳ, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῶϊον, ἐὰν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἴκε δύναι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μῦθον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almelooveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῶ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἶνε δύνῃαι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφῶν μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἀν εἰρηκῇ. Sic Ms. Vulgo καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, inque autem blande se insinuans. Est enim παραδύσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὶ ἐπιφράξει τὰ ὄτια, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραβύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. II. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύμενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύσθαι dici potest, clanculum irrepere per alienam occasionem, sed παραβύσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύσσει supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύς violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἀν μὴ παραβύσης αὐτό πον. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgaram ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damna-
παράδ. si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attu-
 lerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδουα.* restitui
 placet. REITZ. *Παραδύμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W.
 etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non du-
 bitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28,
 Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm.
 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi
 causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepis-
 set, monuissetque, *ἄττα* esse *quaedam*, *ἄττα* vero pro *ἅττα*,
 quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in
 Chrestomath. p. m. 10 f. ersi distinctionem significationis non
 addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scri-
 bit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen
 dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporis-
 que dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quo-
 que in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅποτε
 δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ἔδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί
 ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς
 κύκνοις. ἀμουσα γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer il-
 lud τί ποτε turbat. Suspicio *εἰ ποτε*. *Tunc certe, si unquam alius,*
silere oportet Halcyones &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fe-
 re legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut me-
 dicinam faceret Iensius, *εἰ ποτε* legere iubebat, sed de ταῦτα
 nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ
 τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c. Certe in L. & B. 2. recte le-
 gitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo
 illud τί, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec
 illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum
 viderur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil au-
 sim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut
 alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile re-
 cepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repentinio
ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin.
 § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan.
 Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114,
 οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Re-
 cte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἰ ποτε non ab-
 surde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

verus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus
 dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhi-
 bui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam
 Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad
 fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus
 Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN.
 In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀρίει bene ha-
 bet. Sic δάκρυα ἀφίεναι Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster
 infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίει. Achill. Tat. I, p.
 3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum an-
 tea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art.
 poet. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI,
 cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχρονεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξη) In addendis T. II ed. Graev. legas,
 παρεστήξη γὰρ, (*adstabis enim.*) Sic interpretis vertit. Quomo-
 do legerit, nescio. Forte legendum est παρεξέστηση, ἀπαρξί-
 σταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu feras*
τάσι. PALM.

ead. l. 15. εὖ οἶδ' ὅτι,) Comma, quod ante ὅτι erat, post il-
 lud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine
 commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν
 ὑμῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciph. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν
 ἐκείνης ἡμῶν εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex De-
 mosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Ari-
 stoph. Plut. 182 - 3: Μονότατος γὰρ εἶ σὺ πάντων ἀκτίος καὶ
 τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξη τὰ ὄντα) Conf. infra Πητ. c. 22. SOLAN.
in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio
 ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile vi-
 detur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia
 sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scri-
 bentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi
 Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe
 hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam,
 sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidī, quā haec traſſarit. SOLAN.

Pag. 19. L. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & insulſa eſt verſio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere. Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat, (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) ex multis perficere, ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥς περ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξεις διέγνακα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθῆν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt pingere. Plin. in ep. imagines exſcribendas pingendasque. Martialis: ſcriptum teſtudinē ſigma, hoc eſt, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. Ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obſopoeo adoptat Benedictus, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proximo ſequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archotypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui cum promiſiſſet ἐπιδείξει οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσθαι, pro defenſione huius ſuae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine conſectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans, vel cuius multi:

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simularae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

cad. l. 8. Δωϊόν) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

cad. l. 8. Δευσσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint δευσσοποιδὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ū, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quint. XII, 10, 75. GESN.

cad. l. 10. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πῆρι μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrum scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. Ὅ, τι) Bene Iens. vel per se, vel ex Par. ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολόλακε. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνέμειζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

cad. l. 11. Παιδίας πῆρι) Corrige παιδίας. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut Fl. non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud παιδίας, patet ex Bened. versione,

quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst. ed.* recte etiam *παιδείας* exhibere, quae alioquin *eiusmodi* mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce *Musam* oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa *Musarum* inventa, nec praestantissimi poetae divisionem hanc artium inter *Musas* agnoscant, attamen quod hic dicitur de *Euterpes* & *Terpsichores* inventis, satis consentit cum *Epigram. CXXXVIII Aufonii*, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αισχυρῆς) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48*, & *Noster Παρασ. c. 32*. Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B. Harpocratio etiam v. Ασπασία*, a Menagio emendatus ad *Diog. l. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, *Dialogos* a *Socrate* scriptos propriis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60*, & alios a *Fabricio* in *B. Gr.* indicatos p. 783. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle. SOLAN.*

ead. l. 6. Ὅσω) Vide *Φωλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere *ὅσοι*. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, *in quantum*. Sic aperte fin. huius *Dial. καὶ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσω μὴ ἔχουσιν — πεποιήται*. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.*

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὀνομάσθη Ὀλύμπιος*. *Plin. XXXV, 8, Olympique ab eo pŕŕitum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10, non sine causa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post *Ἀττικωτέρως* legitur in *Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων*.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρόμα. Οὐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illam accedit, longis parafangis ab illa distat.* Unitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam.* Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαύλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικού κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producat testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Δαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινάκῳ ἐγγράφητο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστὶ) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis.* Legendum itaque ἐστω. Posset & ἐσται legi, ut statim, τῇ Διοσίμα δὲ, οὐχ ὁ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἐσται. Nisi & illic ἐστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ὃ Λυκίῳ, ἀνακείσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τοῦτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἐστὶν cufum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praetermisi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἐστὶ mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὸν) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus *Philosophis* scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphy. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyenum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eύν. c. 7, & Plat. Σμπτ. 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitemur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὸς δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Λυκίη, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὕτη. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακείμαι vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per dedicari veri, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diogenoph. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. IENS. Ἀνακείσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praeda*

Deas, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit*. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur*. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμπροσθε τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum Iensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Esti reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. *πίλοις*.

Pag. 23. l. 1. Θεαιοῖ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad Il. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεαῖν' Ἰσα φίλοις τεύεσσι, χαριζομένη πύσσει φ. Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περιφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσω) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, οὐργασία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphro. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epiet. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποΐων αὐτοῦ λαβόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτην) Il. I, 500. SOLAN.

ibid. ἈΤΗΝ) *Ate* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de asse. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. Ἰσως, καλλιόνα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, translata ὦ litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilius, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλιόν — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, literam ὦ, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulissem : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea* : neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuefcit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait : Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεὴ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia ; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389 : Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, οὐδ' εἰ χρυσεὴν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atridae

non uicorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesariaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτῆμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaeipiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesauro. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀνίσσωτος. Bis Accus. c. 2 post med.

Ἀποχειρισμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph. Ἀποχειρισμός.

Ἀπωμώδης. 1. Ver. Hist. cap. 2.

Ἀμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

Ἀμφιβόσκομαι. Tragopod. 2 fin. v. 31.

Ἀναρραψάδω. Ion. Trag. c. 14 p. med.

Ἀνιξέραςτος. Fugit. § 21.

Ἀνίχυντος. Amor. c. 35 m.

Ἀντιμαίνω. Dialog. Mer. XII m.

Ἀντισυμποσιάω. Lexiph. c. 1.

Ἀντιφιλοσοφώ. Bis Accus. c. 21 vers. fin.

Ἀπανδρώ. Amor. c. 26.

Ἀπομυκτίζω. Dial. Meretr. VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hesychius agnoscit μυκθίζω, & exponit μυκτηρίζω· χλευάζω idque loco Luciani apprime conuenit.

Ἀπονεκρόμαι. 2. Ver. Hist. c. 1.

Ἀπροσιμάστος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.

Ἀσυγγύμναστος. De Parasit. § 6.

Ἀχλόητος. Ibidem c. 11: (Sic scriptum inveni in Lect. Luciani p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀδύλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. & c.)

Δ.

Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5: (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. Tragopod. non longe a fin.

Διελλαμβάνω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δαδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de vitibus, singulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαμψιδάλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Mf. Wittiano
 diserte legitur Ἐγκαμψική-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Εἰράμαγμα. *Philopat.* § 20.
 Ἐκείω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch. Arr. Epist. &
 Chrysoft.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.
 Ἐμμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus,*
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane,*
 § 13.

Ἐμφθέγγομαι. *Eupacho,*
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
reg. c. 24 p. m.

Ἐνασχημένω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργοβατέω. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοιοφλύειν. *Lexiphane,* §
 14 pr.

Ἐντερχίδιος. *De Paras.* c.
 42 p. m.

Ἐξάβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικαταδέω. *Asino,* c. 16
 m. & 34 p. m.

Ἐπιράθυμω. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis,* c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιαρχος, οἰκουρς,
 οἰκοναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιοῦχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in Sup-
 plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλακία. *Hippias,* c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem.*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσία habet Hesychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κοῤῥαφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.
 Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.*
 XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho,* c.
 1 post med.

Κλεψίχολος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

λίχολος quod recte vidit
Guyetus) *Tragopod.* (In O-
cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*,
c. 6 pr.

Κρυψιμέταπος. *Lexiph.* c.
7 pr.

Λ.

Λαλυσδιγάνη. *Lexiphan.* c.
14 m.

Λεκαλός. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτούρης. *Amor.* c. 41 pr.

M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI
pr. & VII haud ita longé a
fine. Μαννάκιον ex Theocri-
ti Scholiaste profert H. Ste-
phanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.*
non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Salti-
atione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.*
XIII fin.

Μονοχιτιά. *Chronosolone*,
c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin.
bis. Sed puto fictum id verbi
ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*,
§ 34.

Ευμμεαστιγών. *Advers. In-
doct.* c. 9 f.

O.

Ὁξύστραχος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεΐν. *De Salt.* c.
ult. Et hoc crediderim ab Lu-
ciano fictum.

Ὁφθαλμοσοφος. *Lexiphan.*
cap. 4.

Lucian. Vol. VI,

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*,
c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accus.* c.
31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδώρας. *Tragopoda-
gra*, v. 267.

Περλανδρος. *Lexiph.* c. 1 p.
m. pro aurium sordibus.

Πολυάσχος. *Philopat.* c.
25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v.
118.

Πολυμάχητος. *Cynic.* c. 8
ad fin.

Πολυστένεκτος. *Tragopod.*
v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.*
c. 37 p. m. Sed in Excerptis
Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Ion. Trag.* cap.
52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum
Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accus.*
c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*,
c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Pa-
rasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c.
16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog.* cap.
4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem-
cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεται. *Ibid.*

Προεπιζενόω. *Bis Accusa-
to*, c. 7 f.

Cc

Προθρυλλέω. *Patr. Encom.*

ε. 1 pr.

Προκενέω. *Pseudomani*, ε.

13 a. m.

Προπειθόμεαι. *Ibid.* c. 17 f.

Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.

Προσαταγράφω. *Macrobius*,

c. 9 m.

Προσανάκλisis. *Amoribus*,

c. 31 a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseud.*

c. 11 p. m.

Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*
regriui, c. 43 pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnal.*

c. 7 p. m.

Προσωρεύω. *De Gymn.* cap.

25 f. vel 26 pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*,

cap. 61 f.

Πυκνέομαι. *Amoribus*, c.

12 a. m.

P.

ῥησιμευτρέϊν. *Lexiph.* § 9 f.

ῥικνέω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic

quidem Bourdelotius legit pro ῥικνέω eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo Luciani (sive Lexiphani) sunt, ἐρ-
ρικνούτο συν γέλωτι τὴν ὁσ-
φύν. Prorsus ita ῥικνούσθαι
exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
ὁσφὺν φορτικῶς περιάγειν
quemadmodum id notat So-
pingius ad Hefychium, ubi
ῥικνούσθαι exponitur διέλ-
κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
φέρεσθαι κατ' εἶδος.

ῥιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexiph.*
ne, c. 2 p. m.

Συμπαροξύνω. *De non tem.*
cred. Cal. § 27 p. m.

Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.

Συναναγρέμπομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.

Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.

Συνδιαλύω. *Demothen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
pr. iterum *ibid.* p. m.

Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.

Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.
4 pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
ro, c. 11 f.

Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
c. 13 m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.

Συνναύται. *Pseudom.* c. 56
f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-
ναυλούμαι, διαπαραιτούμαι,
ap. Hefych. quo & ipso caret
H. Stephan. Mendose tamen
vel sic apud Hefychium. Le-
γε συναυσδλούμαι, διαπ. est
ab ναυσδλόω, idque ab ναῦ-
σδλον, paulum. Hefych. ipse,
ναῦσθλον, ναῦλδον. Ναυσθλόν,
ναυτολογεῖν. Ναυσδλωσάμε-
νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-
rum emendatius legas, quam
in vulgatis hodie exemplarib.

Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.

Συντυμβωρρχέω. *Lexiph.* c.
2 p. m.

Συντυραννεκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρήνκόςτος. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαίδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

T.

Τδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Τδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Τπεραναιτέινω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Τπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Τπερεμφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Τπερευδαμοτέω. *Gallo*, c. 20 m.

Τπερευφραίνομαι. *Icarom.* c. 2 pr.

Τπερηλούμαι. *Amor.* cap. 1 m.

Υπερφρίττω. *Iove Confusato*, c. 4 f.

Υποδαιπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Υπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Υποκράζειν. *Dial. Mort.* VI Terps. & Plut. vers. fin.

Υποπρίω. *Dial. Mort.* VI post m.

Υποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Υποσυγχύω. *Soloeicista*, c. 10 f.

Υποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Υποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII vers. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

Χ.

Χλοπτόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήτως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλαξίς, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λακκος, Ἀκροκυμάτω, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένος, Τεθαρήνκόςτος, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένος, Μεμετρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Iensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσή &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. "Οσφ) Infra 'Υπ. Εἰκ. c. 23, 'Αλεκτ. c. 24 ε & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. 'Εγώ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. 'Εγώ σοι, ὦ Δυκίη, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὰν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἐπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλὴν μοι παρίδων, οὔτε ἀδυμνήν & c. 38, οὔτε δειλὴν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παρίδων τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπομπῆναι σοι. Sic idem in Τοxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς 'Ορίστη καὶ Πυλάδην ἐνεῖδόντες. GESN. Concederem Iensio, σοι pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνεῖδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendar: etsi enim Obsop. vertit, *nam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Latine

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripvissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ:

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, *ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά*. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo diremptum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: *Πρὸς τοὺς Θεανῶς ἀντισυγκρίνας τύπους*) Haec verba quasi iectus Lucianus in prior editione praemittebantur, & pro *Θεαινῶν*, legebatur *Θεανῶς*. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius *Apollogiae*, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fecit Scholiastes in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργω. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus imprefsis, & ipso M. *κέκρυπτο* legebatur. SOLAN. *Κέκρυπτο*) Non obsecundavi Solano, *ἐκέκρυπτο* scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel *παρασκευασμένος*, in *παρεσκευ* — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique *παρεσκευασμένος* ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex prosae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi *τετάχατο* quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, *τῆθησάυριστο*. VIII, 7, *κεκδμήνητο*. XIII, 3, *πεπλήρωτο*. Ibid. I, *πεφοίνικτο*, ac vel decies alibi. Conf. Peziz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. *ἐπὶ πλελείπει* no. 8 etiam *πυθμιστο* ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrum Tox. c. 13 f. ubi *συγκεκρότητο* pro *συνεκεκρ*. Adde & Zeux. § 10, *κροτάλιζον* pro *ἐκροτάλιζον* (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, *εὐδοκίμουν*, non *νῦδ*. Adde Herodian. II, 8, 16, *συνευφραίνετο* in 3, quas consului, edd. Sed ibi

dem § 12 tamen *νῦφραίνεται* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perpetram in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant *προθεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Τακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοία. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) An καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est sere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commodè potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eiicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCII. Adscriperat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντας legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μετατείσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesi habere. At lenius fuit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χερσῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταῖν χερσῶν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταῖν χερσῶν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἢ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. τοῖν χερσῶν. Volunt utique Grammatici femininum χεῖρ fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χερσῶν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τῶ χεῖρ, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τῶ τέχνη) credidere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverse tribuerunt id substantivo χεῖρ, quod articulo esttribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῶ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πάλαι &c. quia similiter τῶ τέχνη, τῶ πόλει, τῶ ἡμέρᾳ invenitur; ut vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non tolet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus *'s werelts loop, 's moeders lichaam*, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholia. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χερσῶν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, siame hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσῶν non esse poëticum; pro χερσῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο.) Lege τοῦτο. GUYET: Sed post inventum τοῦτο iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τούτου) Sic W. In omnibus impress. *τούτο*, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνέστ.) Αὐτῶν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτου legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπριπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulantem os obtura.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, *in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ;* infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, *ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.*) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo unitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίσῃ, quod viriosum omnino est, posuerit ὑποσχολίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὄση emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἀνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anima. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. l. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξῆναι ταῖς πλεῖστοις μείζους τῶν σωματῶν ἀνιστάσθαι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεις) Ἐγκρίτω iudicio meo comprobatum admitto ; adopro. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκαι) Conf. infra Περγ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλανοδίκαι uno λ exaratum ; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis : sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖόν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37 : *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari : ego quidem initio sic putabam ; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἰδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἰδοξε, scriptum est παθεῖν ἰδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλῃσα ἐνορῶν) Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illud videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod verus interpres, Obsopeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνέωρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum : & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet ; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἐνορῶν τι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gesner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) Inflexum. GUYET. Sed Bened. iam dederat reflexum ; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obsopeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἰκτον σώφρονα λαβόντας, Et IV, 37, εἴ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *incli-*

pari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπιπλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἰκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαινους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatius; ut Long. Past. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίας, (scil. δραχμαί) a me feres has ter mille drachmas; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliofque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένον. Sic σπυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' αἰκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐχχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στρεσίχορον GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὴν ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forsan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περιγρ. § 26. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι παιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Τοχ. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐπιποιῶντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσφ) Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐκμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, anne praestet ἀμετρα pro ἔκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἔκμετρώς adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρώς λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεόν, ἔκμετρώς &c. Ipsum vero ἔκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἔμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil muramus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιντὰς) Horat. — *Pistoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.* SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpres; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Mæcenas, melius. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare*, de quo quidquid detrahas, *neceesse est aut infirmitati aut invidiæ assignetur*. Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκείνο δέ [σε] φημί [ταυτάς — λόγων] An sic legendum? ἐκείνο δέ φημί ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκείνο δέ σε φημί ταυτάς ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιόσσει προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat*. Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχέναι. Cogitabam ego pro ἐκείνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo opere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus defumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare*. Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκείνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκείνο δέ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκούσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκούσας ὃν λέγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

audivisti, quam incolae de ea narrant. Similes σύγχυσις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ἐπὶ
στον ἀνθρώποιον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκή-
ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός. Nempe διευκρινηθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi
verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiectio quiddam
humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro διευκρινηθὲν legere διευκρινηθείς. IENS. Illud se vel pro σοι
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, vide-
tur induxisse aliquem, ut παρεσχηκέναι illud, de quo est in
nota Marcilii, infereret: cum praeferim non cogitaret, ἀφορ-
μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hypothefi. GESN.

ibid. Σὺ φημι) Vide Ρητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βαλ.
529 B. C. "Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λόγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχη-
κέναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὴ λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων. Et in Cal. non tem. cred. i m. τοιγάρτοι μυρίας ἡδὴ τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιαῦτον παρ-
έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableger, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendar, etiam hic
verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
videtur, quia sic σύγχυσις, ἄλλοις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gellnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ml. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημί εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellensius, quoad fieri poteris, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπέρχον ὥς οἶόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos *provehens*. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζω) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose εἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητὴς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητὴς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non existat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρᾱς) Ὅρᾱς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, *vides, qualibus Diis ipsum assimilari? quin potius ipsis imaginibus expressit*. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden'*, quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? *quin & illis ipsis declaravit*. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiozem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων· plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἑλισσὼν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quin potius ipsis imagi-*

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex sensu Lecti. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum *maiorem* in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐπειὼν ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαυκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡὺδοκίμων) Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. Εὐδοκίμων) Quantumvis Solanus iubeat ἡὺδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae nota-
vi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκί-
μων etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἡὺφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum aug-
mento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis At-
ticum est ἡὺδ. Estο. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάσαι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπω-
δος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων. Vide-
tur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memo-
ria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ
δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὢν. Neque dixeris hoc Lu-
ciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim compara-
tio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lu-
cianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imagi-
nibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere,
cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed
ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse
quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae?
Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vo-
cum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare : de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, & mustitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλεξτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. τοῦ Μελάμποδος) Cui Draco-nes lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum de-derint. Vid. Plin. X, 49, f. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praesertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ἐξύττερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro Φινέα, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ἐξύττερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse Φινέα: nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (Φινέα omnino legendum videtur. Guyet.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid.* Φινέα) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἀν) Sic lege fortasse: ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἀν' εὐσαιτό τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶν) Ὡς ἴσμεν ζῶν. GUYET. ἱππὸν ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κουφὸν ὡς ἴσμεν ζῶν &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animalia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὡν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit lensius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illa vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀερόποδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὄχεϊτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηνός σου) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναϊθος) Lege ὡς σου. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4 Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum ed. *Iunt.* paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γο occur-
rere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυ. legere, aut Guyeto assentiri ὡς σου legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουβίων καὶ Κύναϊθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ) Non ab re fueris addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: « intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam
Lucian. Vol. VI. D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρῆν ἑαυτὸν οἰκίῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρῆν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀλλαχῆ; Non ipse te remeieris hinc abiens alio? Μετρῆν τὴν ἑαυτοῦ σκιδά dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . . Horat. Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tuo te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρῆν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναιτῆνεται, ἀκροποδίτῃ ἐπεγείρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae fit; extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρῆν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ &c. n REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δέ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινέιν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεαῖς γε, ὡς βελτίστη, εἰκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα. Et hic σε requiritur, sive εἰκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίας Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

gō, de qua supra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ἰ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σς) W. In impressis omnibus prave legebatur γσ ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἄρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστιξαῖ) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiae hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Iστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὖ πάλιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, Λ, 295, Γ, 16, Α, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαληλίσθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ροδοδάκτυλον) Hom. Il. Α, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἔξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακίους διὰ τὴν δόξαν ἀπῆλθαι
 πατῆσθαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΤΞ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
 κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα
 προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΤΣΟΣ ἐκδ-
 λεῖτο· καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΤΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐξου-
 λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμότος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ περὶ
 φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν
 ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὔτι γε βασιλεῖς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται δέαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
 Deinde recenset Menecratem Iovis, Alexarchum Solis, Nica-
 goram Mercurii, nomina & partes affumentes, & quos gen-
 tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
 trium Deum. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστίν ἑμψυ-
 χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστῖωνες) Pendebam animi ali-
 quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
 que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
 tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
 num, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
 sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
 tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
 vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
 quisiitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
 nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖος) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
 riatur, nescio. *Hermias* quidem multos, *Hermaeum* nullum
 legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
 nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
 tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖος
 legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
 multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
 tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστεν τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
 Π, p. 46 E. quamquam ibi quidem non disertè dicitur *imago*;
 & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
 150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
 esse in Minoë ed. Basf. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
 geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
 vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
 sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεωρεῖς τε καὶ θεωρεῖσθαι, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τους ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλογε εἰκόνας εἶναι· τὸν ἄρτα, σχο- λαζόντων ἀσχολίαι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχοῦμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstrat, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & αεσοβημένως καὶ θαρράλειως ἀπέρχομαι. Adde Nostrium infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἀστὺ. De περισσοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Thes. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἔτοιμος ἐνθάδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYET. Et sic Stephanus in Thes. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφασθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκποδῶν cum Guyero ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est,

& Toxar. cap. 9 ξ αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ἐνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκποδὼν ἀπιθε scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκποδὼν χωρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse pater, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Τμείς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forsan ne confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum. GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Bened. itaque versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oresti sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretes verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; editio professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἰσαὶ (φιλίαι) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαί, καιριώτερα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ δῆττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretes, ut si tuae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera iustigant, quarum ictibus memet ocuis dabo. Inscita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi insurgent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpretes, quid sit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus sermo est. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. π. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεβήγγυτο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius interpretes, *postli ierga dabant*; quamquam id non prorsus est *i erga dare*. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντες τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδύναι πῶδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruiat ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπότῃς γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγισαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στείλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uislaten*. Quod hic vocat Noster *συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι*, id eodem prorsus modo Belgae *met den Wind uisloopen*. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἶόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensius mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciphr. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciphr. autem l. c. Τί δὴ οὖν παθεῖσα, ᾧ γέλοι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἀστυδεὶς θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πύλλυγαι αὐτὰ. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγινόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra Asin. c. 37, ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ σπαραγγεῖο βαλανεῖον — δρόμον ἀρέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricarius paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκασίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φορὰν ἀνελών, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, anne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Aug. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκήναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, *est prius fame contabescendum esset*. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούντευθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, εἶσα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc *appulerat*. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἀξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. ἴφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσας) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro διαφυλάζονται. SOLAN. Διαφυλάζονται) Mallem & ego cum Solano διαφύζονται. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere*, *incolumem se servare*; sed quia ad fugam & custodiam magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφύζονται legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescipsimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φεικας coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 αὐτοὺς, probante D. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Ξεραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχεται μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi Ένυπν. c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verū immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origgen. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam*. Iam hoc esse κατάρχεσθαι, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατάρχετο. GESN.

ead. l. 12. Έκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκήνων ἥδη ἀπιδόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waffius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & εκρονis ἀπιδόντες. Nec variant Mss. Έκκρεμαννύμενοι τῶν πηδάλιων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδάλιων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, μικρὲς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἥδη — τὸ πηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et sic in Act. Apost. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδάλιων. Nec abs re erit addere, quae I. Elfen. ad eum locum notavit, dicens: *Βερε πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses ait; — vid. ad illum locum Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιστρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκυρίας δ' οἰάσας ἐπισταμένως ἐτίτανε, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιων ἑατέρον ἀποβαλόντες &c. quem cum aliis ab Elsnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent: Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica trirremium aliique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehenfis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἄγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forſan Κοράκους Sarmaticae. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ὥς αἰξένους) De Scytharum inhospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Iac. Elsner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, αἰξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ὅτι γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse αἰξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένος vel εὐξεινος boni ominis causa dictus est, αἰξένον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum αἰξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vid.

Iti iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖξενος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula fatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Πενθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθεδόνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθεδόνα. Ibiq. Hudf. ac Dukerus: Ἀχθεδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utiur tamen ea ipse Dionysius in *Antiquit. Rom.* p. 572. Etiam alios profae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in *Indice. Add. Lucian. Toxar.* h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπίεῖς) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φίλιαν, καὶ τὴν Θησείως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mss. sunt utique delenda. Latinus interpretes vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres νίκη subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) Ἀν ἥτης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥτης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Μισθ. c. 4 med. Ὅρχ. c. 4. Infra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Il-
lud παρεσκευασμένῳ Iens. iis praeteritis passivis annumerat,
quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap.
12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixe-
rim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit,
instruendo orationem, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo.
Τεθνηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & pene-
trantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός Noster supra
Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent,
ut de Salt. c. 72, Σηγουσα τὴν ψυχὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) Être condamné par default. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc
verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist.
c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emen-
dare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquentium,
qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. καὶ ὠρίσθωσαν ἱ-
πόσαι ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δε-
κεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ.
Ὅμοιμέθα, εἰ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν;
ἄρ' ἰκανός ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuan-
tur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non pos-
sunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμε-
τέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός;
ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἐγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint,
quamvis iusiurandum intercefferit, vix dixeris, cuius tamen
temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17,
18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae re-
laturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde re-
trogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem in-
stitui ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho con-
ciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apost. pag. 77,
quem Hemsterhusii admonitu consului, inserere haud adeo
necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσιονος
exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in *Amicit.* nec in *Offic.* Ait autem de *Amic.* c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περὶ πολυφιλ.* p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De *Dinia Lyfionis* aut *Lyfionis* nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15, *Λύσανος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. supra *Tim.* § 7, ubi repente dives vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομνήσκων ἀπὸ τῶν πρ.) Ὑπομνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lestio, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg.* 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμας) Et hoc subditivum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) *Claudia* nimirum quadrantaria *Ciceronis* in *Plut.* & ap. *Cic.* pro *M. Coelio.* COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) *Solanus γραμματεῖα* correxerat in *l.* *Obsecundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere *Lucianum.* *Alciph.* loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι) *Martialis: A te venetas malo tenere rosas.* MENAG. in addend. ed. *Graev.* Idem notarat *Guyet.* REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴλὰ τίνα ἀποδεσνημένα) Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in *Cyclope*, ubi de violento eius in *Galaetam* amore sic ait: *Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδους οὐ μάλοις οὔτε κερκίνοις, Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις.* Scilicet poma moribus amasia-
rum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Paft. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, *καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φαντά — καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδωγμένα*. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elsner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attemta mente legisse verba Luciani: quin sic potius restem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella*. REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄχρις) Negat Phrynich. p. 6, *ἄχρις & μέχρι* Attice recte dici, pro *ἄχρι, μέχρι*. Falso; si item in Luciano semper *ἄχρι*, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniuntur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π *ἄχρις* significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet *ἄχρις*. Et sic supra Tim. § 24, *ἄχρις ἂν λάδω*. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. *ἄχρις ἂν εὐρώμεν*. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, *ἄχρις οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο*. Herodian. II, 6, 22, *μέχρις αἵματος*. Epiφ. Man. c. 14, pag. 22, *μέχρις ἂν γένηται*. Lucian. Dial. Mort. XII post med. *μέχρις ἰνδῶν*. Amor. cap. 25, *μέχρις ἡλικίας*, & sic ubique, sequente vocali. At significatio *τοῦ omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilietur ex Il. P, 599, — *γράφεν δέ οἱ ὁστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἑλθών*. Ubi Scholiast. *γράφεν* interpretatur *ἐπέξεσεν*. Ἄχρις vero, *ἕως τέλους*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάντῃ ἐπ' ἐλίγω ἀβελήσσειέ τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκροτήτο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympos. c. 18, 19, ubi bis occurrit in *ἀνάπαιστα*

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρώπου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque e-dendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκρο-ταῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέ-κρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμόδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐτραχηλίσασα) Ἐτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Noravit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum; quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset βύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιπάρη, hamo traiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίεναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ι iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic unitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δὴ τῷ ἔρωτι) Ridicule interpres uterque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciph.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψαλτρίαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶς τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum veniebat*, dicens, *se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset*. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίας) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recentis populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιωνος) Sic *Salm. & Basf. 4*, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Λύσιωνος. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lyfione*, *Lyfionem* rescriptimus.

ead. l. 17. Ἐξεκενέωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένεωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἡ αὖτος ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλὰς γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖτος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis *strabus* fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὖτος ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere; aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηροῦ. Sed & αὖτον *mutum prae metu* ap. Suid. & Iosephi. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτη νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθῆρα) *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venia est*. Ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κλέκτας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπικαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιταλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιταλαμψόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim reddituri; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιταλαμψόμενοι.) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. *Menag.* Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mff. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδωδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset*. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpretata & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista *κτύπος ἡκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλὶος ἤράσσετο*, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, *ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς*, reddidit Benedictus in *atrio*, cum Obsopoeus accuratior in *aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis *ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν*, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, *στρατηγῶν* officio lictorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβελήια est interpretis Salmurienfis in pagina vicina *ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς* scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum *αὐλειον*, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *I. Fl. Fr. P.* consentire in *αὐλειον*. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrium scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. *τὴν αὐλειον εὖρον ἀποκεκλεισμένην*. Ibid. Dial. XV ipso med. *ἡ αὐλὶος ἤράσσετο*. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in *πύλη* p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce *ἀρμοστῆς*, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: *Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν.)* Illos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & *ἀρμοστὰς* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte *ῥωμαίζειν* facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redolet, nec ipsum nomen *Μησιππος* videtur esse Laconis, sed

Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἄρμωστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἄρμωστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἄρμωστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Γυαρος sub Imperatoribus exsilio locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμωστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, δὲ οἱ Λάκωνες ἄρμωστὴν ἐκάλουν, ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ Erasmus, ad Persarum regem.

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmus saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obsoepœus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, s. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, s. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio L. Elfnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένητο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquis*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam *aliquis*, commentatores movent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν.* ubi in recentt. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πάντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso *Damon Chalcidensis, eius amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis *Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum eius*. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum *περί ἀθλασχίας* p. 900: Νεὸς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείρας καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi imperum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur *μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες*. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ira celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπῆϊον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & , nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκεῦός τι, καὶ σύστρημμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰστία: haec σπῆϊον vocant Homericī interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπῆϊον, σπείρα, σπῆϊον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, *Quid cessatis focī cūcere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascēs & proiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis*

shemonibus : & dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo spirae navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reißs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπί. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat propter vel praeterea. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lektor.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστύλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βούς ἐπὶ σωφῶ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωφῶ aequè recte veritas, *bos APUD accernum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσι non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτταις φροντὶς ἦν ἀχυρον ἐσθιδόντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σπχοῖς φυλλάδας ὧν ἐν τοῖς συφεοῖς ἀχυλον καὶ βαλάνους. Tunc *boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινός & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ κάθησθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud Isocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Isocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra *Asin.* cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῃ ὄνῃ καταφαγεῖν. Ita *ibid.* c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse *ob, propter praesepere*, apertum ex *Epiet. Sent. XXVI*, p. 102, Οὐτέ ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φιλάρῃς, καὶ τάπησιν· οὐτέ ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro *Imag.* c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem *Alciph.* I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς αὐνοιδούντα ἐρήγνυτο. Ad quae verba *Bergl.* & hoc *Luciani* adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave *Charixeinum* intelligas. De *Eudamida* enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita supra habuimus in *Quom.* *Hist.* c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro *Imag.* c. 17 pr. ἐν μεγάλῃ τιθεμένη, & passim. REITZ.

eod. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi *Florentini* dedere διαιτοῦντες, *Aldus* διαιτῶντες, qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant *Aretaeus*, *Charixenus* & *Eudamidas*: horum *Eudamidas* moriens reliquit *Aretaeo* alendam matrem suam; *Charixeno* vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo *Eudamida*, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. *Aretaeus* scilicet aluit *Eudamidae* matrem, *Charixenus* eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plurumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest, quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Notter in Abdicato c. 11, "Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προσλό-
μενοι ἐπιτρέψωσι δισατᾶν. Perspicuum est, quid hic sit δισα-
τᾶν, nempe *disceptare, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium
Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δῆτον. Hinc
iudex passim δισαιτητής dicitur, & δίσαιτα non raro *arbitrium*,
iudicium notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppi-
ter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin re-
liciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποδοῦμαι τὴν δίσαιταν & iterum ea-
dem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν
δίσαιταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc
ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς
θεοὺς νόμιμα δῆτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀν-
επίφθονα. Hic δισατᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in
Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydi-
dem δεδῆτημαι pro δῆτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I
de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus.
IENS. (δεδῆτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Ra-
rior usus verbi δισατᾶν in tali re videtur induxisse virum sum-
mum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem
δισατᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, δισατῶν,
δικάζων. καὶ δισατῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cer-
nendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio,
hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum,
huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc
firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani
mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, &
vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Are-
taeus & Charixenus, ut aliquid petitori aut partem ablaturi
ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante
apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accur-
runt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumen-
tum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse
eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse,
disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi
more audito exortum commemorat. Adveniat igitur here-
des isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhian-
tes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opi-
nionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum
δισατᾶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

nere, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schik-king. Aristoph. Eccl. 669, Τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἰκησιν φημι ποιήσειν σύρρη-ξας εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιάς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέσεις, δειξόν &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δετήτημαι. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτηδεύω· πεπολήτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νεῖκη διαιτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensium idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpret posterior. Ira enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat; elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ δάρσους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripssisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διατέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiāre. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graevii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerim προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνόμενιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλία πρεσβεύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητος) Enumeratur inter verba in Stephan. Thes. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβητός notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c.* ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προστώτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομάτων ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προστώτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδεται· πάλιν δὲ τῶν ἰδ' προκαθύνται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτετο, ἤξιώσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πονήτων ῥαδῖως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὕψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forsita esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, dum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterii. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius ἀποδύρετο. Vertit Salmuriensis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterii*, id Gefner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsitan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦεν. In impressis vero ἦεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγόμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγματος eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαϊᾶς κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco prober, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exislimatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακὴς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοτρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὁρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciphr. III, Ep. 37 pr. ἤεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναβήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristae. I, Ep. 4, Ἰσπίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciphr. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημοσ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *impostorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μένονα βοᾶν) Existabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μένονος) Pyramides structurae sunt ex faxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutari feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philops. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus *sextum iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ροὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ροὴν προχωρεῖ τῷ Δάμει. GRON. Adverso Nilo & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removet. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκιοι) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσών, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἔπανθουν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθουν discretim scribendum, sed legitur ἔπανθουν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etsi simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciphr. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπόλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀμπημπωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusio rem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κἄνταῦθα λαμβάνουσ' ἀπεμπολόμηνοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodίαι praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ē

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obs. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui huius cubaret, idque etiam possit*: quare id comma sustuli, probe monente I. Ellinero ad Aët. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἀσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοῦς ἤρει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ σταφάν. *Catasta* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae; qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰσβάσιν) Sic P. optime. In reliq. εἰσβάσαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγόν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. II. 2, 351, — ἡμεσὶν τε καὶ αἰσχροῖς &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel trices occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισπᾶσθαι haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ — τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit *pilis nudati*: modo aliunde etiam constat, prohum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασθὲν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν Lucian. Vol. VI.

ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τῖθιστῶ αὐτῶ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῶ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμωστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμωστής; Ἀρμωστής autem quid sit, vidiſſi iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμωστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμωστῇ) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμωστὴν, δε ἤμωσεν τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praefidem certe & Restorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμωστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdicatio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diss. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμωστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμωστῇ, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, *duſſus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο: quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Pass. IV, 222 ed Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεῖβι. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Notat in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμωσεν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, περὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Δειρομένων) Narrat, cum quidam vinctorum

in carcere Aegyptiaco finam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδευντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένον, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένον, multo minus versio- nem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* Δειρομαι est *quaero, in- terrogo.* Sed legendum ex Ms. *δειρογόμενον*, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad to- tum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus sit, *trahet, τοῦτο γοῦν μόλις πω- λὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξείργασατο παρὰ αὐτοῦ πλη- σίων τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι.* Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Anti- philo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Sole- bant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Sene- cae ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vin- cula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lu- cianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Ms. profert Graevius, le- dio *δειρογόμενον.* Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δείρω est *traicio, innecto, implico, infero.* Infra c. 43, *διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δει- ρῶν τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes inferens.* In Pseudomanti c. 26 E. *Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διέλ- ρας, gruum arteriis contextis, & per caput insertis.* IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένον) Lectionem hanc satis sanam esse existi- mem, & vertend. *vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fe- cerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant in- serta. Iam cum maior illa catena dissecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem δειρῆν *traicere, transmittere; inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, δειρῆν ὁλόσχοισιν τῶν ῥινῶν, *holoschoenum per nares traicere*. L. BOS. Vide Xenoph. 520, 24: ὅτι μεταξύ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, δειρῶ signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν δὺραν δειρᾶς τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. διὰ additur τῷ δειρῆν; hic vero *eis*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi δειρῶσι. cum Graevio substituas, tamen *eis* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adactis an insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, δειρῶντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν καρδίων, ὥστε καὶ νῦν ἐτι δειρῶσι, ἔταν βασιλεὺς ὄρᾳ. Ubi prius a δειρῶσι an δειρῶ derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, δειρῶμενον passivum esse a δειρῶ, sed δειρῶμαι crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπιδῶσιν) De furibus cito aufugientibus ἀπὸ πιδᾶν Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε) Αὐτοὺς adscriptum in marg. A. 1. non addito signo, pertineatne ad οὐτε, an ad sequens αὐτῶ, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mf. καὶ αὐτοὺς ἂν σοὶ τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, *ipsas tibi orationes exponeret multas, & egregias*. Αὐτὸς, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος, *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος & paulo ante illae membranae pro διηγησάμην σοὶ ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους, *tam bonos & generosos amicos*. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἔστι, *verusne quis gubernator sit*. In editis est ἀγαθός. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διεξηλθόν) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectt. Ien. filii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299 seqq. Οἷος δὲ βροταλοῖγός Ἄρης πολέμῳ δὲ μέτῃαι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο, ὅσῃ ἐφόβησε τολάφρονά περ πολέμιστήν. Qui metus filius Maris TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἀλλὰ μὲν αὖ τῷ ἄρσους καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαλούς) Vulgatam potiore arbitror, et si utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἀκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχαρούμεν ἐπὶ πάντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούομεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμύοντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mu-

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὅραμα δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. FL. vero μετ' αὐτῶ. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. II. A, 193, ταῦθ' ὀρμαίνει &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis pro-
sae scriptoribus, ut Alciphr. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus rueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνεσις vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cíc. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἀγεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per *gladium* iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diffimulavit, Graecos ipsos per *lanceas* iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per *sceptrum* iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. II. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A, οἷον ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Acum & Gladium ceteraque arma* pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἀγεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, γὰρ τὸν Ἀκινάκην, καὶ γὰρ τὸν Ἀγεμον. Tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. l. XIII. Lu-

ian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὸς εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ Ξηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπέσοντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectio-nem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Καταλαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλικομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post καταλαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythiis & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probarer, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμψὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς, εἰ μὴ δεκ' ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἀθλιός, Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκσί. Hic vero, ut quantum debeatur clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeſo, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένον τοὺς ἀκόντας) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transtixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἔλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum *λύτρε*, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοᾶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 & τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπύτην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitans me, ut revertat*. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκουσα) Forſan ἤχουσα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμοὺς — ἐκπέπτειν) Oculos offerre eruendos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elsner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατό μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀνωμότους εἰ βούλεις) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

hior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνώμοτους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum : εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόση τις ἐπὶ πάντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει, si quis alius deest ad quinque appropinquare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est iniuratus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ἡμέμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώματος. Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ἦν ταῦτα ἔλγεας. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniuratus ; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκοις κατειλημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latoniae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατῇ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἢ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀπώματος ita : Ἀπώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ἠμύσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσδην) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post Iensum de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λαυκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλευσάντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *responderat illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut Ἰακ. ρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰακ. νῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὡς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbis est satis obvium, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. sive Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείσσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένων coniungatur, quam cum δείσσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοδ.) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodorus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγόν) Suidas l. c. παραγαγόν. P. vero παράγον. SOLAN.

ead. l. 19. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo considere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλῆς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόσους ἂν δύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροῖσθῃσαν αὐτῷ ἵππεις μὲν ἄμφι τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἵππεις ἄμφι τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶσις πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικὸν, ἵππεις δὲ, ἄμφι τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἵππεις reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quinque millibus equitum praesciam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat, SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχυνος) Id est, asperam regionem. Α τράχυν est Τραχονίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. 'Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχυνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praecunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡμῶν) Par. ῥ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡμῶν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὴν disiungi, & ὄντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμβσκειος καὶ ὀμβλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὀμβσκειος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροὶ τοῖς Σκύθαις ὀμβσκειοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκεύη Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. 2, 211, Ταύτης τοὶ γένεός τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. Item T, 105, — οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀπὸ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad A& Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi δὲ δύν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrium Tim. § 20, τελειῖ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀπ' ὅσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίωτος οὐ μετ') Delendum viderur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Basf. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genuinum censio. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumptibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διενέπη) Hanc phrasin probat contra Gattakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympos. c. 44, ubi διείλε τὸ κρασίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellips. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciphr. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπον τοῦτο εἰς μέρη κατεῖργας ἡμέτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτωθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars τρωθεῖς fuit. Sed quatenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum παρατρωθεῖς, forfan κατατρωθεῖς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρημένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρημένος exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρημένος est a διαίρω, *divido*; διημέρος vero a διαίρω, *sollo*. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισθήμεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισθήμεν ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri posset recepta scriptura. Quid ἐπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισθήμεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δόξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomaе persuasum, ut idem sentirent. Etsi enim ἐπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμψει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὲ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed invenis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐπεισθήμεν sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἱς ἐσπείστο, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν, *interca vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt*, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὁμοία) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ἄνεμος) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοὶ δεκούςιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθίναζε ἀπήνιν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθίναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciph. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πύρρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibiq. Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, & lustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμις καὶ καταγωγῇ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβευς) Promontorium est Asiae, de quo vnde Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectassent, in eumque e navi subduxissent, emimus. Immo καταγωγῇ, κατάλυμα, παιδοκείον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγορεύω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ὁρῶς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καὶ μιν βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσιν καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπάσαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειτρον) Omnes libri habebant hic κλειτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Προ πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam perituroꝝ corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδυμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέβηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ἔϊφει ὑποτυμθεὶς τὴν ἰγνύν) Adunco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύσει Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgaram sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostrum verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. Ἀμαστριατῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythiis tot inaudiisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrin iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniciebam tunc, legendum περίεσιον, pro πάρεσιον. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διακπαίσεις) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαλεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) *ἐπιστάσεις* legendum, pro vulgato *ἐπιστάσει*. Nam licet *ἐκπίπτειν* pro *fuga elabi* inveniat, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum *ἐκπεσῇ* Nostro potius est *extrudi*, *eici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere* volo, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέαυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in *καθὼς* ita explenda, κατ' ἐκείνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέαυτο. Ut *ἀποτειχίζειν* est muro discludere, qui murus com-
meatum intercipiat: sic *ἀποκαίειν* πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat *ἀπεκέκλειστο*, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen *πυρὶ*. Ceterum de verbo *διακπαίειν* diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: *ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιάτιον*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, *nos invicem amplectimur*. Eras-
mus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύγονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἤρκούμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπόμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστῳ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προοράσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γερύονην) Geryon, Erythrae insulae in Gad-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. Λ. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo viraeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmast. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδεύ-
τατος τῷ Ἡρόδῳ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθίς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀθήναι — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀθήναι ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἔχει πρὸς ἀνδρῶν ἐπιχώριον. Inscitissime interpretes, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, profisciscer. Verte: Fuit, cum profisciscer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nora est ac discussa. LENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβόλαιον) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Bas. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, *συμβόλαιον* etiam dictum pro *συμβάλλω*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμειν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσι opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅστι οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβόλαιον quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. Il paulo ante med. γάμους ναυκληρικῶς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶν ἐδιδάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπεζαῖς ἀνευ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικῶς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαι ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ Ὑπατά) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod *ἐς* pro *ἐν* positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel medioeriter versatis arbitror; tamen ne nihil legisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae iuppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi *οἱ εἰς Ῥόδον* sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ τοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud *ἐς* ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὅς χεῖμάζειν ἐν ταύτῃ, περιίζειν δὲ — εἰς τὸ προκάλπιον. Alciph. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ἂς ὡμοῦά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), quas *nymphas aliquando adiuravi in illo antro*. Idque manifestius pro *ἐν* positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, *ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται*. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλίην. Evang. Matth. II, 23, κατόκησεν εἰς πόλιν, *habitabat in urbe*. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitationem inibi*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic *εἰς τὸ παρὸν* & *ἐν τῷ παρόντι*, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ira *ἐν* vicissim pro *eis* permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus *eis* pro *ἐν* positum. Ita etiam *εἰς* pro *ἐν* δὲν Alciph. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅτι) Sic Ms. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅτι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει) Cur ἔχει, & non ἔχει, ut *τρέχει*, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editr. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφοι) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallet cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Ms. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) L. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλευμένος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, καμίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, afferro.* L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἴσῃ & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciphr. III, Epist. 54 pr. *Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πῶς κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ;* nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. *Περὶ Δεκρ.*) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienfis *παρὰ Δεκρ.* quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Ms. Reg. 2955. *Περὶ* cum Reitziano etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρείως) Nihil dubito, quin Πατρείως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpret. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Parareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμοῖ) Ita ex Mf. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοῖ, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὸ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαιστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensa^{que} domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrat aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν θερᾶποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἀκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδὸς) Aberat ab editionibus artic. η, quem addidimus ex Mf. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nōdum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἂν τούτῳ) In lunt. κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κἂν csi. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. ἱμάτια — ἀρθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelonii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum; si quam matris tuae amicam forsitan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάγλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθῆσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 p. τούτοις ἀπασι κηλούμενοι κατήχθμεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττον μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciphr. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundante, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουβίων) λαχὼν μοι τὸς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσίη. Ex his passerculus partem elebam nisi pinguioribus tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educari, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μαχλοῦ γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλος. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amatis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elsner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσει cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, εἴαν με οὐσαὶ ἀπολείψῃ habemus, quod alii frustra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athleris metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequities simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰοῦνται πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphro. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosaque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam *Gymnasium*. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβλάσματο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, *Tum illa, lumbi agilius moventur* — *Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὺ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, *lumbi quidem tui agilius mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξη, ubi Basileenses vertunt, *cuius curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cuius curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, *Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla*

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilitur moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαιστράας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὑμῶν. Lumbi quoque mollior, agilitur, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῶν ὑγρῶς) Forfan ἡμῶν, i. e. ὅντως vid. Hesychius. Aut ὑμῶν pro σοί, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαιτῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργόν, ἰταμὸν, ἀναδύς. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἰέσθαι derivat. Ex eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμὸς. σκληρός. τολμῆρος καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νουφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspēctum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philosopho Cynico dicit: Δέμα ἀποτρύλαιον καὶ φοβερὸν, κόμπην αὐχμηρὰν ἀνασειῶν, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τρέκονίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμοτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορτίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter veritas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαντον) Conf. supra Toξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύσεις) Απ. παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Gesner. reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in Long. Past. I, pag. 4, ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλαδρωπῖαν μιμήσεται. Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ἰπὸ πρῖναι, μὴδὲ κρείττενος εἶναι σοὶ τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Bergler. similia de partic. οὐδὲ notat; unde delibendum videretur, anne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) ὥς οὐδὲ παυσσάμενον μου, se tuet*

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέτω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliiue affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς, ἀναιδής. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴεσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὠμὸν) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπύτας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vett. & Codd. ου scribunt pro κ, facillime accideret potuit ut υ cum ν permutteretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνει ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exuiat*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe; sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ'

αὐτὰ) *aliae solutae* foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, *aliae in fecta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. λελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὁ μειράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθην ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotricem* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praefidis* more cum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχναμένου: ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐπράφης. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτιον forsan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forfan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μὲρῶν glossema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κώλῳ, id est, membro, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *image & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάσθαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἄλλε sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquireto prorsus, si sapias. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχύετω) Forfan ἰσχύη. Sic interpretes. GUYET.

ibid. Ἐξελεύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δηξόν) Quaesnam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) In κλινοπέδι nihil est τὸ ἄμμα in his verbis τὸτ' ἦδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετραράκοντα. Ubi Wesseling. No. 48: *Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tristissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βαλτίω, μείζω, & καλλίω, supra Abdic. c. 16.* REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἄλλα καίου) Κέου, mendose P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἀλλὰ καίου, vel reddiderint *sed urere*. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Gesneri, nec abir ab edd. nisi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. liquisset. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκρόντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαίων in παλαίε, h. f. *mais luttés en silence, sans raisonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρώσον) Lege *ἐπιπρώσον*. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρώσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλλόν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστήμιον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigat, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνας ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c, licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγε) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Diofcuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpres oculos dedit, quasi essent ὕμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forſan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφελε) Τὸ πέος forſan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege *κάθισον*. GUYET. Guyeti emendationi favet Mf. Reg. 2955. Sed *κάθισο* cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter *καθίζω* & *καθέζομαι* vid. Soloeſiſt. § 11, ibique not.

ibid. Εἴτα δοῦσα) Εἴτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττον, τὸ αἰδοῖον — καταμάττε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρς) Forſan, καὶ τῆς χεῖρς. GUYET.

ibid. Πάρα-φαι) Lege παρά-φα. GUYET. P. I. & Ven. παρά-γρα-φαι. Quidam παραχύ-φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnoscī a Mss. a se collaris testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescriptimus ἦθλου. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτὲ ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλου, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fascinati artem callet. Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ira ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conscius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gefner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὸς τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τού post haec tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰ πρὸς τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασιέτο; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait : Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἰποντο δὲ Λαίτῳ τε καὶ Ἐκλεκτῷ ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου προτευνόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐράμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit *ἐραστήν*. Utrique prudentius in Gallo pag. 181 puro ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ νῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὼν) Ἀδρὼν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὼν usitatus scribitur, sed ἀθρὼς laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὼς & ἀδρὼς. vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forsan ἐκεῖνοι quaevisit Solan. Nec respuerem, si invenirem: facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κέρατες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώξασα, οἷον οἱ κέρατες. Sed ἐκεῖνός magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικέρατες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρας ὄντος) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sum etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obisconi in porcos, asinos, sive iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte faterre Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inventiatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν ἐαυτὸν ἐνδείσαιμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμᾶντῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμᾶντῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψάμεν τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui tonidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥάστη) Ira *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *Ῥάων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *Ῥᾶον*. SOLAN. *Ῥάων*) Solan. iam correxerat *Ῥάστη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *Ῥάων*. Quod probo, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat. Unde de imitatio satis apparet*. REITZ. *Ῥάστη* tamen Mf. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Theff. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθὲς* & *ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura* & *revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ* &c. REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀλείρου ταύτης περιεργασίας) O intemperatam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*; GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο) Ὡς δὲ οὐδὲν ἕτερον ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, κρεν. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. Ἀνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excerpta S. & Amst. quae n in penultima dedere; hic vero s servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per s scribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ σ, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ s damnantes, ex Diod. Lysia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η fervavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπαλλύμην) Ἀπωλύμην adscriptum in marg. Basf. x. deletο ἀπαλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβίων) Ἄλλως, μεταίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid*. Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἐστὴν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἐστὴν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obmuto ore procedebam. GRAEV. Ὡστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύμεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκείνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare postterius illud ῥόδα ἐκείνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicanes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλιδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. Ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim *asinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν ὑπῆκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆλθε κάτω τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captavit, ut paret, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubiet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτὸν. Sic in vita Aristomenis ed. Oionienfi Corn. Nepotis annexa: Μεσσηνιοὶ — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Messenii demigrare constituerunt*. Item ἐγνώσαι καλεῖν, Long. Past. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνούς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνώσδέντα — κατορθώθη, *multa male consultata — felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασωθήσεται) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paulo iure quam ante; sed commate post κατὰ λύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videretur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae prerium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παίζεις ἔχων. Hesiod. Ἐργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

verſu. Sic ἀφρῆς ἔχων, & ſimilia multa, profert Maittair. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Noſtrum Icarom. c. 24 m. παλιζοῖς ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἐκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. ἄρτων) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet. Et vel ſic ederem invitis edd. quae ἄρτων miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἡσδίων ἄρτων (ſcil. τινὰ) τῶν ἐνδόν, *comedi unum ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. Vid. Th. Mag. & Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλαε) Et ſic legere Fl. bene notat Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam ſoleas*; ut μοχ, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicographi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paulo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλέειν Ariſtoph. Plut. 612, & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε, quam ἔκλαε, ſcribere, perſpicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alioqui in illo iota ſubſcripto, quod facile ab hypothetis omittitur, non ſatis eſt praefidii, veluti ap. Long. Paſt. IV, p. 110 ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτωδύμενοι τὸν δεσπότην ἔκλαον, quaſi aor. 2 eſſet, quod legentem tamen falleret, ni ſtatim & ibi ſequeretur ἔκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) An πάντη; adſcripſit Guyetus. Bene, ſi libri addicerent. Iam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homerium illud: Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χράνται. Greg. Naz. Martyres omnia aſacriter perpeſſos eſſe, ait, ὥς περ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Baſ. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iuſſit,
H h 2

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γάρ postulareret. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητής — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciph. II, p. 202 & seq. ubi vel quinques δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁποσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἔστωσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἅς εἶπομεν. Ἔστι δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἰπαμεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσαν πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elfn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Judith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστων ἀναπίπτουσιν, & victi quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδουμονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινος, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

οὐράς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis contróver-
siam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lu-
ciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus
non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II,
3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa manu*
Chlabrionis. Ne plura congeram, quae sine praepositione ali-
ter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος
ἔλαβετο αὐτοῦ τῆς χείτης, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ.
Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὄτων
iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ
λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut in-
terpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi,
dum forte Apuleium consero, invenirem ista, Met. VI, pag.
127, 29 *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita*
procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tan-
to sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia
virili, facinus audet pulcherrimum &c. Nota Dirces fabula a Ze-
tho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum.
Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe
quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba no-
stri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur
invenit in suo exemplari non *δίκην κέρκου*, ut nunc legitur,
sed *δίκην Δίρκης*; ignota vox, fabula, qua alias non utitur,
quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest de-
disse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Lucia-
ni versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca-locu-
tio. Scribe, *σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ*, ut initio eiusdem huius
pag. *φυγῇ σῶζε σεαυτὸν &c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο*. IENS. Τῇ
φυγῇ P. uti lensius emendandum esset monuerat. In reliquis
τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe*
nate fugam, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit len-
sius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam vi-
deretur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret,
si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne
ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului.
REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδάνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia.
Omnes autem hic impressi *Σαρδόνιον* habent. P. vero *Σαρδά-*
νιον & Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ra-
tio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in *Σαρδόνιον*. Et sic bene editum in Suidae *Σαρδόνιος γέλως*. De significatu eius proverbii vid. Erasmus in *Rifus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Luciani altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. *Σαρδ. γελ.*) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. *Δὲ φησὶν*) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. *Ἐτη*) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. *Τῷ μηρῷ εἶχον*) *Τῷ μηρῷ* in dual. maluissim, ita ut *εἶχον* tum esset plurale; sed propter adiunctum *καθετοῦμενος* non licet. Alii mallent *ἐν τῷ μηρῷ*, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Ominitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, *Ὅν ῥά τε τοιμὲν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόκοις οἴσσει Χραῖσθ* — ubi *ἀγρῷ* valet *ἐν ἀγρῷ*. At si quis Codex praeiret, non dubitarem *ἐν* in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omissum est *ἐν*, legiturque, *τοιαύτη ἐσθῆτι δεώμενος*. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐδράξατο*) Verba illa *εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο* vulgo vertuntur *si domum suam aufugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim *ἐδράξατο* hic ab *διδράσκω* fugio deducendum est, (quid namque *διδράσκαι τῶν οἴκοι* foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a *δράττω* pertingo, consequor, assequor, velut *δράξασθαι* per *ἐπιλαβέσθαι*, & *δράξαι* per *κρατῆσαι* exponitur ab Hesychio. Est ergo *δράξασθαι τῶν οἴκοι*, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperisse *δραξαμένη γαίης*, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio *δράξασθαι* positum aliquo modo etiam pro *affectare*, *studere*. Callimachus Epigrammate I: *Ταῦτ' αἰὼν ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθάμενος*. Vertit Vulcanius: *His simul auditis maiores quaerere census Desistit, & puerum consilium arripuit*. IENS. Vide Iensum. Conf. infra *Φιλοπ.* cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λώπους· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἶ που τι τῶν
 κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνθεῖν, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκαλῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένος. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, ὃ pro ἰ substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιῶντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀριστον παρέκειτο
 μέδιμος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀριστον παρέκειτο &c.? *Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c.* IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἔδε-

δείπνῃτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 ε καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτ' ὄνέσεται, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Iov. Trag. c. 7 pt. ἀρίστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciphr. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ.

ead. l. 12. Τοῦ πτανεῖον) Τοῖς πτανεῖον videtur fuisse in I. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦ πτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦ πτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλαις) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαιαῖς, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαιαῖς. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proximè sequens εἰς: sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulē nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forsan & hic Ταυτάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetsf. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρὴν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8, Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη καμολ γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὄλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὄλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & incite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus haud impura, non scelesta, non mala, i. e. bona. GUYET. Locutus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦτοis potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in Antigone. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὄσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνη; In auribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. Reinesius putat deesse ἐνκα, ante τοῦ. In l. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana paraphrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius ἀγασθ. &c. Video autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυναι) Video, Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: »Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ ἐπιδόυναι non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβάς — ὁ δὲ οὐ κατήλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδόυναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Etus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, &, si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticisimi iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλίσσας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὃ δὲ οὔτε κατῆλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάς. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὃδε loco ὃ δέ. n Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in notr. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeco ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνειν ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζειν ἐστίν ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτίγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκευάσας ἑσθ' & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἄνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elfner. sed aliud agens, ad 2 Theff. 1, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἄνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὃ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω inservit. Vid. supra Hermot. c. 18 f. "Ὅς, δέοι τὴν πηλειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ τὴν μῆρινθον ἐτμεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Videtur asinus, aegerrime fr-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, torusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praebuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (f. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET* egregius *agaso manum porrigere*, id revera faver Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed *fundus, praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. BOS.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostris satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλοὴν εἰς ὀφθαλμούς ἐκομίσαν, *Chloën in conspectum adduxere*. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice, quare talia non muranda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτάς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμειν ἐβούλετο) Sic γαμνηθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plur. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβήσων αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νύξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἑσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὀλόκληρος quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὀλακλήρου, ut, qui integer sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρίσσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρήκς. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties *ι* & *η* male permutentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitatum Mf. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio *η* instar *ι* proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθηκεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscript. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Heninius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae *η* balatui ovium comparasse, quae inde *μῆλα* dictae. At *εὐρίσει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in *η* pro *ι* substituendo faciliores esse, quam ut *κ* inferant. Vulgatum *εὐρηκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρίσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. *Τούτων — γάμων*) Modo plur. num. efferitur indifcretim, modo sing. Sic *ὡραῖον ἦδη γάμου* habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. *Ὁναί* autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. *Θεοφόρητος*) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφόρητος*, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur *ἀνθοφόρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. *Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος*) H. e. *libicinium coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud Comicum Pace 692, *τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. ib. Schol. L. Bos. *αὐλητὴς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: *Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον*. SOLAN. Adscripsérat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος* turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὸς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ταύτας οὐκ ἔθ' ὄρων ὁμίλον*, *paucitatem non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo *αὐλητής* pro *αὐλητικός*, quod *ταύτας* pro *ταυτίκων* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi *Ἑλλάδα φωνήν* pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. *Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρω* &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iensf. ex Nostro aliisque profaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πύχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πύχεις* aliter vertunt, quam *lacetos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες*, ubi Basileenses, *caput subitus guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes ac torquentes*, ut nempe cervice cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κᾶδον) Ridicule proterus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κᾶδον*. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Καλῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit Iensf. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plur. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro *ἐν* confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγὼ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτ' μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἀρίστα κεκήρυκται σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita Fl. l. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμνός. Ven. 2. vero ὁ ἕμνος ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμνός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἕμνος exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καρινίδος) P. & I. ed. κορινίδος. Sed aut genuina hic est vox καρινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Νισί κορινίδος ex κορινίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Aitque, suae coniecturae non obstare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέφαντες male olim redditum erat, curtus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciphrr. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεισας facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. veritque, aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum auditumve. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem operarum est p. 132) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπολωλεὶ Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: ac fortassis, quod maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial. c. 52, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. REITZ. in Schol. l. 2. Ἀπατεῶσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεῶν. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq. ἑτεραπεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typosethae tantum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὀθόνην) In Coll. & P. ὀθὼν τὰ ὄμματά μευ σκεπάσαντες. SOLAN.

ead. l. 16. ὥστε μὲ) Sic habere dixi edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum fit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. huius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφουσας) Si Erasmus ad Belgicisum solummodo attendisset, non vertisset, ut vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse, qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος hoc loco sic edidi, ut edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide, quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίγτων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, *δπου ἀπάγοι. Fl.* quoque *ῥποι.*

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos *ὅτερος* & *ὅτατος*, sive *ώτερος* & *ώτατος* facere, quando penultima positiui habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positiui quodam revera est longum, *ότατος* breve scribendum, & contra. Itaque *ἀκινδυνότατον* hic rectum, quia *υ* in *κινδυνος* longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripterat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum *ἐν ἀκοντίῳ φορευοῦντα*. Verum quia ibidem *ἐν* pro *ἐν* est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, *ἐν* saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod *ἐν* ne quidem commode hic abesset; cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti *ἐν τούτῳ* significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graeciss. pag. 469, & Long. Past. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. *πᾶς ἐν ἔργῳ*. Nostr. infra cap. 47 m. *ἐν γέλωτι*. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, *σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λῶγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι*, & hoc loco τὸ *ἐν* ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem *ἀπέδωκε*. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgari occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἰκημα ὑπερῶν) In Aët. Apost. I, 13, habemus, *ἀνεβήσαν εἰς τὸ ὑπερῶν*. Ibi L. Bos demonstrat, *ὑπερῶν* esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab *ὑπερὸς superus* tantum formatum, ut *πατρῶος*, *μητρῶος*, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege *πότε*. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκεν) *Παρέδωκεν* correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, et si omnes edd. *ἐπέδωκεν* habent. Si illud *παρέδ* — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in *Lucian. Vol. VI.*

contextum recepissim. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδόν-
 ναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati, vel volu-*
ptatibus, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe
 alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen
 & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic signi-
 ficaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας)
 τοῦ Λαὸ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus
 videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram
 similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος ἢ
 ἄρ' ἐν ὄρω γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψας) Vide Zenob.
 V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae
 omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνει etiam
 de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum de-
 glutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Al-
 ciph. I, Ep. 22 pr. ubi καταπνέεις πλακούντων inveniet, ibi-
 que Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ri-
 culus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπι-
 νειν. Sic κατέπιον τεμάχη Aristoph. in *Nub.* v. 337, & Lucian.
 in *Asino* h. l. Ibidem supra c. 28, μάζας ὅλας κατέπιεν. Quod-
 modum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκεταί-
 ουσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in
Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπιεν
 οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in *Saturnaliis* c. 5, —
 λήθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum
 tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utun-
 tur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII,
 3 pr. εἶτον δὲ, οὐδ' εἴαν τις φομίζῃ, δύναται καταπιεῖν.
 Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρῖσκω, facile ap-
 paret vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρῖ-
 σκειν τινα, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & κα-
 ταφαγὼν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo
 subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότης) Doct. I. Gavel in fin.
 Obs. ad Ocyp. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat
 ἐπὶ τοῦ δεσπότης. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) Ad convivium vertit Erasmus. Sed

hic significat in *iriclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat, consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII, c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe valere *κελεύειν*. Ac verbum λέγειν similiter *iubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses *θεῖναι* coniicere, nisi nimis prope *παραθεῖναι* praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακεχυμένους) Legendum forte *κατακεχυμένους*, nisi forsitan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ *κειμένους*. GUYET. Lege *κατακεχυμένους*. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. & Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas ἦτον τὸν οἶνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς *κινήσας*, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευή μοι ἦν πολυτελές) Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ *σκευή habitus, apparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρά) Lege *πορφυρά*. GUYET. Πορφυρά scil. habebat S. Sed vet. recte *πορφυρά*. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiolem arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, *γυναικάς ἐξηρτημένας λίθους* &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc *δεῦρο* sibi velit, nemo, credo, expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῶς) Salmurienfis τὴν ὄψιν *ἱκανῶς*, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur praetermissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 192. l. 7. Εἶτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἶτε καὶ μὴ) Benedictus, *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*, ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses, *qui parum curans mei iacturam* &c. quos verissime affecutos cenleo mentem auctoris. Nam ἀνύσω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere*

ret, necne. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in Observ. Crit. pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius Plut. v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῶ λαβεῖν ἑκατάδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sic ἀνύσῃ, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμῶ λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. p. 395, — καὶ μηδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtrineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. Lucian. Asin. (h. l.) κἀκαῖνος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec Benedicte. nec Basileenses recte ceperunt sensum. Benedicte. Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. Basil. Qui parum curans mei iacturam &c. Existimet ego, ἀνύσει hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύσει τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in Antholog. quem etiam in The-
sauro adduxit Steph. ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a Parcis. Verterim igitur verba Luciani: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere Latinis est obtinere. Terent. Eun. Act. I, Sc. 2, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — Gesnerus recte iam dedit, impetraret; ei-
que assentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρότῳ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρός μύρου; SOLAN. Ἐρωτῇ legendum omnino. Guyet. Bene, sed malletm χρίσματι, ex cuius compendiosa scriptura mon-
strum χρότῳ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Malletm προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξάμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ καταχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, καταχρή-
σατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρή-
σθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20, τοῦτ' ὁ συναγωνιστὴ καὶ χορηγὸς τῆς ἀνολίας καταχρῆνται &c
in Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὡς δὲ καταχρῆτό μου τῇ περὶ

παίδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus, καὶ ποτε ἔλθων ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλαι τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Mou P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod etuditiſſ. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτραπτικῶς μου κατήρξατο, ἀ κατάρχομαι, non ἀ καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Iun.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae Iensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνσαι emendat. Quare Iensio assentior, vulgaram omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχρῶμαι porius genitivo gaudere? Et cum simplex χρῶμαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) porius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Έν πάντων ὀφθ.) Inſervi hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inſerviſſem. Sed quia nuſquam comparet ἐν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελάνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, illa quidem habent tenuem ab illice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

edd. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἔνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δρασμὼν πρὸς τὸν ἀρχόντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχὲς δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατὰθεν ὅτι γυνή με θεοτάλη — χρίσματι μεμαγυμμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσῃς) Ridicule interpres, vertens, Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατὰθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibatum, fecisse asinum. IENS.

ead. l. 10. Κατὰθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονὸς) Frater monet emendandum γεγονός etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praesidis indicat: sed quī potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quatenam sunt τὰ λοιπὰ τοῦ ὀνόματος, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρῆως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτριαι) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρη ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἂπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyerus ἂπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non potest φθεῖρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέτων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἑραπυλλίδι τῷ Μεγάρου ἄβρα (alias ἄβρα scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphron. Epist. prior loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις κῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, σὶ δὲ ἔαν κλάσιν μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed pereas, nec verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koeckoeck*, quod tamen est apertius, quando eis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) *Caudam trahere*. GUYET.

cad. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορῇ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσπηγυγμέναις εὐαγγέλια εἶναι. Diserte hic Scholiastes, μέσον, αἶτ, ὄνομα ἢ συμφορᾶ. Etiam Lysistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω δὲ, ὃ Κροῖσος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῇ cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα: quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodori Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνθρώπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Weffeling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνεταί ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obf. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορῇ, *omnis, i. e. totus homo* (ipsa) calamitas est, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

cad. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρῶκτος & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem; cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus asini laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1, ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papiismi idololatriæ, prae-determinantismus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Gießæ Hassorum 1674, 4, pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopæi versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀφουκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφουκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. Hermet. cap. 79, ἐς ἀφουκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφουκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφουκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De luft. c. 2 f. De Dipl. c. 2 f. &c. Aristot-

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἀφικτον. Et passim. Sed ἀφεικτος afferens Stephanus, ἀφεικτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφεικτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in *Odyss.* sed in *Iliad.* γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in *Schol.* l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum invenni. Forfan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen apposti erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λάχεσσι, ὀϊμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & virtuosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & *Ven.* 2 est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. α, quod minime spernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμενος recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa.* At cum mox quoque sequatur futurum καθήσκειν, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demisurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφουσι τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μέγαλ' ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) magno lucent, (lucriunt.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obf. Crit. pag. 19, ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Κανδαύλαια. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutio. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκρημασμένους) Ersi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκρημαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκρημασμένοι; ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κεν) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. L. 4. Τοῦν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δίκαιότερον ἂν ἢ Κλωθὴν μεγαλαυχῆσθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλλοις ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati θεω-

ποιῶσα, quod quidem ferri potest; sed Mf. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mf. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ εἰδ' ὅπως εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo deveniret) dicit supervacanea esse sacrificia.* IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Secutus sum scripturam Mf. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur, GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγέσθαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθαι οὖν ἐπαγάγω ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀντιδόμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι ἢ τ. α. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda. Et video, Gesn. τὸ *sed* etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Neph. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε κλέειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον πισυντο ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota ferie apertum, removeri a causa sacrificiorum χρεῖαν & cognatam illi ἀντιδόσιν, ac τὸ ἀνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίους. Similis locus est Iov. Trag. c. 46, Οὐκοῦν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττατες. Et in ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap. 17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστέτητι) Ἰκαρὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστέτητι δὲ τινε τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis, nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colentium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστέτητι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τιμαῖς γράφοντες, scribit δυσίαις γράφοντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀναστᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Amphryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag. & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius rationem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Περὶ δὲ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, est ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρεῖ, ἀκαρεῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρεῖ θέλεις ὄραν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνος eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videretur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis — ὦν invenisset, alterum in — η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφησθα) Iam cert. edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσίαις) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φης) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἀρὰ τοῦτο φ. Maril. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) Anne varia lectio ἐγκαλισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεύξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παρα-
 δώσει τῇ αἰχμῇ) Perpicuum est & ex sequenti παραδίδωμι,
 & ex ipsa relatæ historiae ratione, legendum esse ἐξάξει.
 IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio
 ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me
 supra monuisse, non requiri semper similia tempora post con-
 iunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora po-
 stulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil
 mutavi. Parisinæ interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει
 quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστός) Archivorum rex, unus ex septem du-
 cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum
 Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαίου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum ex-
 hibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline
 redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπείρει) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
 vñsum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. non vi-
 deo, quo iure mercedem repetere possitis. Quæ vera vis optativi
 est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe
 monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam reti-
 net etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniæ fluvius ma-
 ximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappado-
 ciam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc.
 L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύ-
 σαι) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ.
 cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd.
 αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρρεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώ-
 νης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. *Flag.* vir doctus χελώνην emenda-
 rat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam
 χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed.
 Steph. præter historiam nihil est præsidii; nam hic utrum-
 que substantive extrulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακό-
 λας ὁμοῦ ἔψας αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκῷ. At cum in vulgata
 Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης
 denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov.
 Conf. c. 303, ἄρρεῖα κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse sibi rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL. ead. l. 12. ἴστων) Cur ἴστων *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quae nam corpora fulmen disiciere amet. Sensisse id videtur Gellnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset, REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέτε καί) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καί poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius iudicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus dotis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidiniosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagratum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tr. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημοκ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλιτος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλιτες legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀντὼ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτω scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lūbitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτρονον) Wessell. coniicit ἐπίτρονον. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἄμοισρον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P, isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὐμοισρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοισρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Ex sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fufius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) iam dictum non semel supra. Vid. saltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῶδες, κατακλείσας τὴν αὐτοῦ χεῖρα, ὡς φασί, τὴν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμάται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. Ὡ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμόνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) Ὡ Ζεῦ &c. 2) Ὡχρός. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφροήσης &c. hexametρι. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαύδα. 4) Τίς μῆτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλοῦ. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyero monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametρι quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in Par. iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὀχριῶντας, τοὺς ἀνυπεδῆτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie defumta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videntum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανέθμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim *προσανατίθεσθαι* τιτι Graecis notare, quod Latinis *adhibere alicuique in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόρων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico defumta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Ms. habetur, ὄχρος δὲ σου εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est *μιν*, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄρατ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοὶ ὑποδραματοποιεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Ms. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui libri σ. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, φθ' εἰπῆν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄρατ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀν-
δρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio
ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.*
ᾧδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν
alios auct. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euri-
pidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De
ποιμίσσων vide Rhef. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὁ παγκάκιστος) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.*
ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Et si οἰκείων quoque erat in *P.* quam se-
quimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id ne-
cessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur
velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e con-
trario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum
censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei
intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξις;) Versus hexameter est e veteri
poëta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a
Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι se-
clusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen ex-
pungi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργάν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil
mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἦτις ἐστὶ σοι) Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum fati absoluebant) compluribus Graecis
Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat
Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indican-
te in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia
hic notarum habemus fati. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5
nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλον του) In vet. quibusdam edd. haec ita con-
tinuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις
plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro
τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad Tyran. c. 11,
Gefner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7;
addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

516 ANNOTATIONES

ead. l. 10. Ὡ μακαρία) Verba Iovis ἔνστιχα videntur, si-
que corrigenda & ordinanda:

— — ὦ μάκαιρ'

Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδίαῖς

Οἷσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex se-
quentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἰσχύοις) Senarii Ἐν ἰσχύοις &c. καὶ τοῦτο
&c. Ἔσθκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' αὖ τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμεῶσδαι. GUYET.

Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus es-
se; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen
versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait,
ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse
Lucianum, quod & alibi eum fecitasse vidimus? Alia res est,
ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eius-
modi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait,
se hoc vel illud poëtae asferre, ibi ad restituenda metra pro-
ni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. Ξυροῦ νῦν, quod nihili est. Vide
Iliad. K, 173, — ἐπὶ Ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; &
iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Mf. Ox. inseruimus. SOLAN. Non
diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim
ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore
loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euri-
pid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πέλις.
SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mf. Regg. 2954. 2955. &
3011. Vulg. παραλυποῖ.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut in-
fra. COGN. τῶν τραγῳδίων ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De
his vide Men. c. 16; & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate
vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f.
diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam De-
mosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Ae-
schinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Λάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi
apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. in-
ducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc.
cond. librum scribit. Vide not. ad Mισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διαλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elfner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνισαθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, socium esse & adiutorem in belli certamine; tum, adesse periclitanti in iudicio, docente Bifeto ad Aristophan. Theſmoph. v. 1070. Deinde in genere, studiose & omni opera adiuvari laborantem, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphyry. de Abstin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus noris haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνοουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνοουσίας Herm. c. 18. Sed συνοουσίας ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξύν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveniri ξυλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciphry. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλούμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Past. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκροὴν καταλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναὺν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφεραν. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subreptas con-

sistit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μεταώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac arreptum expropositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προσιήτο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνῃκα ἂν στασιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμῶν ὥμῃ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermod. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciph. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιιδεῖς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Ms. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα valde arridet haec Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανενογκεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγκάζειν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίοι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοῖσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011. ἀγρονθῖσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorē, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in variant. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαρτικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quampvis obscuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφεῖς

των χρησμων. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occurrere ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obscopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in novæ ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια θεός) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula διχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, μῆτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νώνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγῃ post θήλεια θεός, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Edikor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensiononi, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) Homer. II. 7, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — νώνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae ῥαψοδοί, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διδεῖς ἔλθετε πάντες εἰς ἄγορην, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ νώνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendarius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verbum in voce νώνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utiq; secunda in νώνυμος producit. Hom. II. M, v. 70: νανύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς. Pro νώνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νανύμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. II. I, 228, & mox νανύμοι II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Αλλ' ἐς Διδε) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtulit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ξ, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fateetur tamen, alios νωνίμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνίμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aeque ac νωνυμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. prior modo scribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ὑπίσσω, in 3 edd. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ξ, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὕτω νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί· suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. βομοῖσι) Lege, ἐν βομοῖς παρὰ κλισίαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νώνυμοι, habeamus νώνυμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. 'Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχων structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarios; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδης — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῆς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν δ ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τοῦτο, ὃ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Paft. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτῳ τῆς Χλώης. REITZ.

ead. l. 4. Πού) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέλθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Vnde notam ad Ἐρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Etsi posterius καὶ, quod FL. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀβάλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀβάλλω pro Ἀβάλλονα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀβάλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀβάλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ἐργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum μοχ τοῦ Ἀντικῷ, tum πεντακοσιομεδίμων δὲ ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Soloeis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὕδροις (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἱππων τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππάδα τελούντας ἐκάλεον. ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρα ἢ συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδὲ μὲν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δεκάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδίμους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας s. *ingarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

καλλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ Θητικῷ) Θητικὸν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiaft. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In l. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ οὐκ μὲν ὑπερφύα) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum securus. GERN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis constata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπαποήντο αὖ) De meo non inferuissim illud αὖ, quia tam brevi intervallo iterum αὖ habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. αὖ) Ex Ms. Ox. ante ὅστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκούς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κατέχλειται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμους καὶ τὴν ἱππάδα αὖ εἶν. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factio opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσή, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque muli auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erat θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομέδιμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα εἶναι, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. Καὶ τὴν ἱππᾶδα scil. τελοῦντες, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogere alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transfudit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅπουσαν τάλαντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὴ πύρ' ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνω ἀπὸ τάλαντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακος. — εἶναι) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πενταλ — leguntur, καὶ τὴν ἱππᾶδα.

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἰκπᾶδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθίζεσθωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεῖσθωσαν. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίροντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομᾶς) Subaudi ποιεῖ, ὃ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Πού τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. πού τὸ νέκταρ, πού τὸ νέκταρ — πού αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως: nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποιεῖ, ὃ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνῆσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audit *multos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut 'Αλ. cap. 1, & 'Απαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respici volunt. Vide 'Al. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. ὅτε ἠπειλείς) Ita ed. Fl. In Ml. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὁπότεν ἠπείλεις. SOLAN.

ibid. ἠπείλεις) *ἠπείλεις*. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. l. instituta tantum signavit ὁ ἠπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπείλεις dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, ἠπείλεις κἀκείνους &c. Forſan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαῦτα — τὴν ταραχὴν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσεσθαι) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσεσθαι legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico exspectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέλνυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρόνθαι) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρόνθαι, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροῖσιν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo fit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρρησία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, quod reliquum est, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *ἐν-προσωποτάτη* & *διαμέλλεις* in Voss. Ms. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, sit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἀνδρες excidat, quod voce *θεοῖ* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἄρξαι* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἄρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes ἡμᾶς, ac tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαμεν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: *καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν.* Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πάντῃ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν.* Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἐωθινόν.* Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ἑσπρινόν.* Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἐωθινόν quoque pro τὸν ἐσπρινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. λιβανωτοῦ χόδρας τέτταρας εὐ μάλα εὐρ.) Si τέτταρας excipias, plane iidem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 & ὁ δὲ ἐτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόδρους εὐ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in sua correxerat εὐρωτιῶντος, & μισδί veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgarum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidiū. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σύν, ut *tus statim una cum carbone exstingueretur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auct. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inapte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de fordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς ἀντίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρὲς τῇ ῥινὶ ὀσφραῖνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstingerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Ms. ὀσφῆσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐχθεύμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεύς, inquit, ἡκαλείτο, ὅτι τοὺς πλείοντας ἐκεῖ ἡκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεύς est Graece, quod Καφαρεύς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboëae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. 1, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθυμένους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θάκος est poeticum, quo Homerus alique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic sedilia significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt HomERICA. SOLAN.

ead. l. 9. Πόρνα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπας. vide Pnt. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παράγωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeterea Alciph. I, p. 126, παράγωνισσάσαι τοὺς ἀντραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 & c. REITZ.

ibid. Το Σαρδώνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγισι. Sic in Asin. Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicе ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obso-
Lucian. Vol. VI. L1

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut *ὡδενείαν* Deorum, aut non-providentiam, *non secus ac si prorsus nos non effemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. *οὐδέν. ἀλλά*. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. *Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σχῆμα*) Pro his verbis in P. & O. *ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον*. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. *Παρ' αὐτῶν*) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. *Σφῶν αὐτῶν*) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. *Ἀτίμα*) P. *ἀτίμητα*, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. *Ἐκ τοῦ νόμου*) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio *Ἐκκλ.* SOLAN.

ibid. *Ἀνιστάμενοι*) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & *Ἐκκλ. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 8. *Τελείων θεῶν*) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. *τέλειον ἡμᾶτιον* pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium *Ἐκκλ. c. 1 & 15*. Faceffavit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petrus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro *τελείων* fiat *τελείων*. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. *Τέλειοι θεοὶ* Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censeretur poterant. Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶ ἐν εὐγενεῖς ὄσιν, ὅσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Αλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL, 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἀπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne FL quidem excepta, male ἀπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π—τό—B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τὰς ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechtr. quae verba a Plur. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἀν' εὐνους ἔμοι φόβον παρελθόν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. 'Απὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo: Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπότε) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζόμενους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζόμενους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic optime Codex O. In reliquis εὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne versum: *Croesus Halyn penetrans magnam perveriet opum*
vim. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς εἶη Σαλαμῆς) Vid. Herod. VII, p. 271, in de-
capitato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles
aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. Ἐν
οὐδενὶ λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina-
rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositio-
nem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ-
λατι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il-
lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πτυνοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi-
tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in
versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri,
carneve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam
περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa-
crificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ἄλγος οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτουσι, εὐ-
ρίσκουσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ἐν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς
πέμπουσι) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius
rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no-
bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum hu-
manarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda-
tur. Pro σπονδὰς πέμπουσι Graevius in Ms. legi ait πομπὰς
πέμπουσι. Equidem non dubito, quin lectio illa MSi, εἰ δύοιεν
ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμπουσι, sit omnino γνήσιος. Voce
δύοιεν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per
πομπὰς πέμπουσι autem intelligit ludos votivos, solemnes
pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita-
te dictionis πομπὰς πέμπουσι dubitandum reor, praesertim
cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo-
sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ
ἔρδιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ
ἡμῖς γε, εἵποιτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολέμουμένῳ. Οὐκ ἐχειρο-
τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς,
καὶ φυλιάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐνδὲ ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψῃτε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, disfluri sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistrōs equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διαχρυσὸν ποιεῖται, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἑρᾶν ἑρᾶτω. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλὴν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πενθεῖν πένθος. Νίκαν νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεδαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπονδόμεθα. Et neque misum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera ferimus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λείον. *λυκ.* quae ἀναλήφον δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capirum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Ienf. SOLAN. Σπονδὰς πέμπουσιν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπουσιν) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum ποιπας praefereutium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἰτ' ἐν βραχεὶ ὅψι καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἰτ' ἐν βραχεὶ ὅψι καταγελῶ-
ντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμειδας, κρα-
τούμενους δὲ, καὶ ἀποσφατταμένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos at ipsis pa-
ironos hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad inciras redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transfulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Mf. καὶ ἀποσφατταμένους ὑπ' αὐτῶν. Παίρωνος hosce nostros vi-
στος, & os eis obstructum esse. Nam ἀποσφάττειν est os obcurare
adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέψει
τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momus intempestiva interpellatione obrunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶ-
με· quod non est, *tu maculis nos, Mome*, ut interpretes; sed Lati-
ni dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἥδη γὰρ σε τούτῳ ὁστράκῳ ἀποσφάξω, ego te hac testa inter-
ficiam. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥῶν φέρεται, ὥς ἂν τύχῃ ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quaevis forte trahitur, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecesserunt, non probo eiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδάς πέμπειεν, prae se fert τὰς ποι-
πας πέμπειεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen ποιπας πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιομένων, vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφατταμένους) Ita optime Q. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *ingulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praefertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem. Solani-que diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένης) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἵσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾶδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἑμᾶντὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἑμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἑμᾶντὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἑμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἑμᾶντὸν, sed respiceret ad farum Parcasque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδὸν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδὸν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλευμένοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, & *conspectu*, veritas. REITZ.

ead. l. 11. ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τιμῇ μηχανῇ, non ut edd. praeferant, ἦτοι κεραυνῶ τιμῇ, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τιμῇ ἄλλῃ. Impressi, τιμῇ, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλέλυσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιλέλυσαι ὅτι οὐδέν &c. GUYET. Bene comiecerat Guyetus, coniunctionem deesse. ὧς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. ὧς οὐδέν) Ex Ms. Ox. est illud ὧς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραίστῳ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3. (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant. Lectt. illic notet, etiam Γεραίστῳ sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. restem adducit; licet error typographico Γεραίστῳ pro Γεραίστῳ in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δὲ αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμέναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατρίους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλον. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ἰδόν. GUYET. Vid. Bosde Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigesium aetatis annum pro conclone dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκείσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu; sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὦ Περίαςδρε, τὸν λόγον ἀξιώ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μὴδ' Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἰσοῦ πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατία νόμισσαι καὶ κοινοῦ εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ἀνξιαρχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπύωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de barbato, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενῆς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id notare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢ οὗτος καλεῖται. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post. ἀλλ' excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιστῶς) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πιστανῶς, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte excuko uruntur, ἰδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elfner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectr. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσφ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermor. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνεῖναι) Συνεῖναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etsi aliud agens, quoque scribit συνεῖναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, συνείναι scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polliceloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat συνείναι — ὁξίς ἐστίν, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Έκκλ. cap. 3, *ἤν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίριπται σοι ὁ λόγος &c.* KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Άλ. c. 18. *Fl.* non ἀπορίσκει ἀσφαλῶς. Vide Άλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ές τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugaantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Άσφαλῶς ἀπερίριπτον) Άσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Et si supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobetur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπερίριπτον aequè rectè coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, *prudenter respondeas, ne capiare* notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, *Άσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασύς στρατηλάτης.* Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohæret cum seqq. *ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου,* quo certe *obscuritas*, non *cautio* significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμην αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obfopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male praesentem. Nam aequae praefens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem additaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δὲ αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notar, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρῶτον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὅσπερ ποτὲ ἠφ' ἡγὰρ ἐστὶ Δαδῶνι αὐτόφωνος ἐμαρτυρετο. GRON. ead. l. 16. Ἐπινοήσωμεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN. Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota varicinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Hesiod. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγομαι) Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine. Eἰ καὶ ἑμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἑμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo recipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἄρην τοῦ Θεοῦ. alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἑμμετρα, ἄμμετρα posuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obf. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

capereis, nisi carmina responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculus inclusum oraculum protulero. Sensus est, *recipietis autem in vos, si non metro constanti iusto, quae dicam.* q. d. Si iam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε. pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Paral. p. 24, ἀναδέχμεναι εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὐρ potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, *recipietis, aequi bonique consuleis.* Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare auiam. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepi, & ex marg. Hag. Etsi Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic securi sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrum Z. Ἐλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ: nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Nostrum de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρρεὰ κρέα, καὶ χελώνης & supra l. c. etiam ἀρρεὰ κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a συνέλεται recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὰ ἐλέται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κῆρυ ἀνασθουμένην) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, *comarum*

semet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in varibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατὰ χεῖρας μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἀποκλίω κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Moſis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γένεως χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etsi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 498 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσομένοι πυκινότησι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μίθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μίθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἀτρα κορύμβα) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, *ταρφέος* est densus; ut silva, ut fruges, *κορύμβα* dici possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut apultria navium; ἔχεται stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcibus moveri: vel, quoniam nihil aliis occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἀκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad τερτιγοροίαν Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorum pertineant ὀχυράς, πλαγυῖδες, κορώναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἀλλ' ἔταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπτιδς) Mf. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. λέγει) Ex Mf. Reg. 2999. pro vulg. λέγου.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyæn. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. Guyæ. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθίλιος) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est κανθίλιος. Εἰ μὴ τεθείασαι τὰς Ἀθήνας, στέλαχος εἶ. Εἰ δὲ τεθείασαι, μὴ τεθείησαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστοῦν ὑποτρέχεις, κανθίλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyrt. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιωτίον) Sic Horatius; *Bocotiorum in crasso iuratos aëre natum*. SOLAN.

ibid. Ξυναπολέσαι ἐπὶ ποτηρῷ τοσοῦτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit ἐνὶ pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse ἐνὶ ποτηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocola exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. ὅτι legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porricu publice depicta fuerat, & Milriadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuum ei aeneam nullam fuisse constat ex Διμων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Milriadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πρωτ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν μεγίστον — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imposeret. Nempe deridet iusjurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus s. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Nisq. 982. GESN.

ead. l. 6. ἴσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ οὐν καὶ ὅποτε) Ducibus Mff. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκ οὐν & ὅποτε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κομικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθίδιοις μακρὰ χαίρειν λόγον. In Gallo: ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ χρηματίζῃ. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrium invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. GRONOV. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare auctum; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ νύσση) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγὺς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἶκον δὲ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homericæ & Euripidei. BOURD. Οἶκον) Id est: Tu, o Hercules fili, restis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσπας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀβείοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδραιοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuarius exprimat, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercutius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocracionem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meurfii Athenas Anticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτίγχανον μὲν ἀρτί χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· δώρα δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσσεις παρηόρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαι ὀπτετυπούμενος vertunt, cum ad porticum iam fabricaret aeneas, ac perque dorsum, perque pectus ungeret, fastusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus. Illepidè sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri derarii picem illevissent pectori & iergo, ridiculastique thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παῖου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῶδῶν legatur in Mf. ἱαμβίζον. Μιμητὴ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: ἰοῦσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ἱσχυμάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

hæc rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Al-
eiphr. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
ἔξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit ma-*
gistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod
quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττόμενος vi-
detur, quæ in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro mi-
nus vulgari sæpe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος
στέρνον τε καὶ μετὰφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in
commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt in-
terpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda.
Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricaret æneus*, pas-
sivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse per-
hibent, sed non appropinquant Graecis, quæ sunt activa,
notantque, *eram fabricans* vel *figens æra*, & ideo *obductus*
pice pectori & tergo. Quod cum de se iactat hic in statua Her-
magoras, ultro satis intelligendum præbet, id fieri per fa-
bros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Grae-
cis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax*
autem ridiculus (utpote ex fragili materia & nullius munimen-
ti) *corpori circum allius appenderet arte imitatrice omnem aeris cae-*
laturam impressam habens. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλ-
κουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· Δώραξ δέ
μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσσεις, παρῳήρητο μιμηλῇ τῇ τέ-
χνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ' ὄχλον καί
τινας δύο ὠχρούς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, Δά-
μιν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδού-
μενος. Sunt verba Hermagoræ, fratris Mercurii, ad Iovem,
cuius Hermagoræ statua erat ad Poecilen, ut præceffit. Sed
verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid
est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad*
porticum iam fabricaret æneus. Λῆροι. Ἀν χαλκουργῶν est æ-
neus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricaret*? Deinde in Sal-
muriensi ed. unde nos hæc descripsimus, desideratur vox
στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο-
πιττούμενος per anastrophēn præpositionis usitatissimam,
præcipue poëtis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν
τιράνων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. *Meorum dominorum, a quibus mis-*
sa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν
Αἰτναίας ὑπο. *Ubi torretur sub Aetnae radicibus.* Idem fit in
aliis præpositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Sæ-
pe quoque Lucianus prosæ orationis scriptor περὶ per ana-

strophen (πέρη) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγοδούμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχνη, eiecho articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Ienius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

cad. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequè ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχος ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἰ τινα που μετ' ὅσσοι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχῳ inveniri in praef. pro στείχῳ, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

cad. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγοδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

cad. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus; Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπόν, ὦ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide Il. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰσι θεοί, οὐ πρόνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, ευτονότερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπῆχει. GUYET.
Ἐπῆχει L. opime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπῆχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζον) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὐς δὲ ἐπιστομίζειν, non significare *os obtu-
rare*, sed *freno coercere*, recte ab I. Elfn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* ta-
men Pollux p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*,
vide coniecturam supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Κανθάριμον) Adſcripſerat Hemſterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κἀνθαρος λιμὴν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum
viderur. GUYET. Dicit, Deos ſæpius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam *invocatos*. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui ſe ipſos invi-
ant, qui conducunt*. Hoc enim Latinis eſt *conducere alicui*, ut
apud Cic. 1 ad ſam. 9 alicui ſignificare, ſe apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non recepiſſe ſtultitia fuiſ-
ſet. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Ariſtot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta ſint, Benediſtus: iam enim alias incepta ſunt, Ob-
ſopoeus, quae ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte:
Poteſt enim eſſe, ut aliter (quam ſcilicet munere providentiae)
vel temere & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interpreter aut cum
Benediſto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obſopoeo
tu quidem quaestionem diſcerpis, ſed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipſum, quod quaeritur, & ſic fraudem
facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit, eumque ſic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratio-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινούντι at recte Obfopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σε
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταρθιζομέ-
νω καὶ ἐπαινούντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae sunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὐν θεῷ τάττε-
ται ἢ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. & L. In-
fra iterum διέταττε ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praetur-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iuebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attigi, quae
non multum abijt ab restituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν κομικόν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas hasce voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Vcn. utraque. O. μέλλει. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Ms. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. II. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμνομιάρχουν ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀντοῖ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, II. γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. II. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in *Fuc.* *ἀσπίδα πόβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse.

COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τὸς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad *Men.* cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *P.* Sed *ἐμβάτας l. B. 1. H. S.* Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβάς, ἄδος, & οἱ ἐμβάτας.* Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστριδία) Cum *προγαστάρ* sit, cui venter prominet, possis *προγαστριδία* putare pulvillos affimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωμάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arcius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειθαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσον αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσον pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienfi ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex *Mf.* reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, quid tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειθαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur.

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaferint Tragicæ, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augment. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, 'Ὅρᾳς τὸν ὑψὺν, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ' ἔχοντ' ὕγραις ἐν ἀγκάλαϊς, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγού θεόν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσμαι, cum sit ab ἀκούσσαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἀπείρον) Cum in marg. Ald. ἀμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἀπείρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀμουσον re vera magis responderebat τῷ ἀπείρον, i. e. quando ab recto ἀπείρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scribe de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἀπείρον esse a nominativo ἀπείρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅρᾳς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὕγραις legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam Σερμαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὕγραις ipse nimis ad verbum dedit *vidis*; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum; immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectus amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudar, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënf. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego. requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας Mf. *Θερμαῖς ἐν ἀγκάλας*. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam Ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, *Θερμαῖς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — καύων) Ultimam vocem non agnoscit Ft. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη δύοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thefaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμύλξις) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non pater. In Ox. deest Θραῖες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. II. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phaneta. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscripsit Wessel.
V. Hesych. φάλητις, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστερά) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per meto-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἴπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Πατρι-
μίτῃ ἱπτοὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις οὐχ ἱπτοί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiacam p. 31.
Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Λυδῷ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. ἐλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς: sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὁλεθρὸς) Croesum pern-
iciem Sardaniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ὁλεθροὶ sine auctoritate mutandum in ὁλέθριοι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὁλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγό-
νες: nam etsi pluralis ibi sit, & ὁλέθριοι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθρω τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὁλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιβάρῳ δ'δς) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Μακκας* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ἴσθ' ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτ' ἴσθ' ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπ' ἤλθεν; GRAEV. Ἐπ' ἤλθεν Mff. Ox. & P. & utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ ἀν' ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basf.* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδυσάμενος τῶν ὄντων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. Τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστίαι, Hefych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἡ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. "Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, & quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς quod Gesnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisso facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. "Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplexes funes, a carthesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πῶδες δὲ ἐς τὴν πρόραν) Nempe πῶδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declaret. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) Dupliciarium aut tripliciarium. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοίριαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

cad. l. 8. Δεινὸν) Ἀσχυρὸν, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινὸν, & sic irrepisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινὸς usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplum vero phraeos δεινὸς ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί· i. e. Ἀστρονομί. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur dicax, in malam fere partem. Nam δεινός proprie malum quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γὰρ λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πείνης· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. immensa voracitas, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad urinandi artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νύχειν potuisset dicere, si de nandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλεισι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro eruditis ac *πολίαις* habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, *ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυσχερέμην ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεποιηκώς*. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nost. supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ. ead. l. 9. *Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες*) *Ἐπ' αὐτοὺς* legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum *ὑπ' αὐτοῖς*. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. *Ἐπ' αὐτοῖς* Mf. Ox. recte. In P. *ὑπ' αὐτοῖς*. Iensius *ὑπ' αὐτοῖς* volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες*, aliquid mendi latere puto. Forfan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατουμένους*. Certe aliter solet construi *καταπτύν* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi *ὑπὸ* pro *ὑπὲρ* ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi *ὑπ' αὐτοῖς*, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum *ὑπὲρ αὐτοῖς*, ab Gesnero conversum, *Et multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significato occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemferit praefectum Arbastum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si *ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον* diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiore existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidi

in verbis praemissis, *χαριέντας πολλούς* — ὑπὸ χειρὸν πα-
τουμένους, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτος ἐπιμαλητής) Πρωτεύς hic vulgo au-
diebat. Έτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. Famulum gubernatoris vocat Xenophon Οἰκορομ. Post
hunc τοῖχον ἀρχων, de cuius officio disceptatur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνον ἐνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρωτεύς τοῖς ἐν πρώτῳ, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοῖχον ἀρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide
Suidam voce τοῖχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. ῥοῦν) Ven. utraque ροῦν. Reliquae edd. & Ox.
ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim κ. ροῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Bas. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haecenus de Luciani men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in voculis emendandis, elegantius restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die facitant, homines γέλως ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christia-
nae veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
impieratis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similium, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quæ dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quæ enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunæque quam amplissimæ non obtigerint: cum ut plurimum invidiæ, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutores itaque, quæ felicitatis non infima fors est; nec a fortunæ telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus sæpe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, præcipites ruunt Sed quid ego hæc nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsân videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiæ, bonis hæc aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quæ cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, si *non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimæ copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriæ, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quæ narras: sed an mala sint, vide, quæ fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum exspectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicunque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patefcit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resipiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur:umat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui Ἐπαντλῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ Ox. ἥδῃ. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχῃ) Deferui scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, οὕτω γ' ἀρεῖν πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὥς) Ox. & Fl. ed. In reliquis ὥς καὶ, prave; nisi quod B. 2. δὲ καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Sömn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθρεύσω) Etſi supra c. 43 f. ἐπισφάττει non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monct, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales faceras sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *committam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπείσιν) Et si abis, discedit, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπείσιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiolem esse FL. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρσίου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρῳ) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει) Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακὸς ἀπλόιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιᾶν ἄνθρωπος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον δαίμονον, ἀναβοῶσας, ἐξήγειρεν. ἐδώκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαδύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: *Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,*

adeo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauerint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λευκιάριζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) *Perçant.* GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, Διάτορον τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἐχυρῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγῶνασιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuper editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς est natus; γεγωνὸς, quod aures ferit. Et sic Alciphr. III, Ep. 48, τοῦ τίτι καὶ γεγωνοτέρῃ φωνήματι χρησάμενος (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. II. Θ, 227, Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὸς, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθύς σε) Recte hic edd. εὐθύς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθὺν vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθὺν & εὐθύς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθὺν περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθὺν γὰρ μου — προσέρρυσαν, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθὺν τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθύς cl. Bel. de Ball. ex Mf. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθύς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ.) *Celeb. D'Ablancourt haec Lucian. Vol. VI.*

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γάρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae dē hic habet; idque quia iam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non mutō. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi dē fere pro γάρ, & Amor. c. 38, ubi contra γάρ pro δέ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, dē pro γάρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, dē ἀντὶ τοῦ γάρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Lucret. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inseruimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Mss. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mss. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅποτε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἢν' ἐσθλῆς τὰ ἄλφιστα. BOURD. Malim πρὶ ἔδου. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδου malint; neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quæstum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, οὐτελὴς δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσδου satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὐρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτε.

Nam cum sit construendum, ἔση πεποιηκὸς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaesitum, lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. (Ὁς Κρίδς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφοῖτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ὧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήση. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex Il. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφανότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἁλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυίαν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὅσος ἐν ὀνείρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαῖρας. Possideo, quaecumque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. Il. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) Iunone suggerente: αὐδῆντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῦς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iafon cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

cad. L. 7. Φηγὺς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγὺς. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγὺς, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *sagum* appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

cad. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεῶν τέρατα προῦφαινον, εἰρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, Ὀπταλέα τε καὶ ὀμά. βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

cad. l. 13. Ἐχρημυθήσειν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχρημυθίαν ὑποσημαίνων, *silentium* Pythagoricum *subindicans*. Noſter Le-xiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iens. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μομηχάνητο) Correxerat Solan. ἐμεμυχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcarum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Wessel. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti asserens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iuninae* sic adscripta: ἐμεμ — L. ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inferit. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμυχάνα-

τα legi, certum est, quod praeterea é ipsi etiam textui apposuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eiusdem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφθεντά δὲ, ὡς ἀφείδη, τὸν Ἄρην ἀγακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείδη sit glossema τοῦ ἀφθεντά. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείδη) Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφθεντά, ut vix mihi temperarim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclufi. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη, ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθέν, ad Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non recessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὡς ἐρομότης) De disciplina Pythagorica Gell. L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρεῶν γεύεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Aristoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἑμψυχὰ, μόνον δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοδὸς, καὶ κριῶν a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? LEED.

ead. l. 12. Γούν — ἀποφαίνω) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνω habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, *ἄπωνον* reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. *Ἄπωνον ἀποφαίνων*) Diu aestuavi, quid sibi veller hic τὸ ἄπωνον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in *ἀποφαίνων* facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiā, lector, opinatus eram ego, pro *ἄπωνον* legendum esse *ἀπόρρητον*. *Ἀπόρρητα* scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos *κύαμους*, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur *ἄβατος καὶ ἀπόρρητος τῶ θνητῶν γένει*. Nimirum vox *ἀπόρρητος* propria fuit de iis sacris, quae erant *μυστικά*, & vulgo enuntiari vetita. Sic *τελεταὶ ἀπόρρητοι* apud Nostrum in *Amoribus* c. 42, & *ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα* dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in *Reviv.* c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum *ἄπωνον*, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut *ἄπωνον* transponamus, & adiciamus copulam, hoc modo, ἡδίστον ἐμοὶ γούρον καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpretatione posui. *Ἄπωνον* certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo futor ita putaverit. Certe alvum facile transire *κύαμους*, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit *ἄπωνον*, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum *ἐκτράπεζον*. Nempe *ἄπωνον* significare puto contrarium nominis *εὐωνος*: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita *ἄπωνον* fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. *Εὐφορβος*) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. *L. XV Metam.* COGN. Non solus hoc Luciano tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Wetstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμί· λωιδραὶ δὲ μοί. BOURD.

cad. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.). In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἑ. τερατωδέστερα. BOURD.

cad. l. 7. Μνηστάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capitis. SOLAN.

cad. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

cad. l. 3. Ἄλλω) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequer; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι. παρανενομικένας καὶ τὸ ἴσον ἡσέβηκεναι κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν. εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequè impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinabant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὲς μόνον, ἄλλω παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκίων ἐνθάδε. Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstinerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσι. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπεικάζεται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυν, ἴσον τοῖς κύαμοις τρώγων, κεφαλὰς τε το-

αίων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti sit simile, ut velis ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere.* GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit, SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, *qui fabas edit, fabas edenti similis est*; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσέβηκεν respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσέβηκεν. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempli quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 16, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐνταμύντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίβτουςα βίσις) Blos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciphro. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἦναι κέχρηται τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris.* Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βλος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrium Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμεννήν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμεννήα κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde Odyss. T, 560, — ἀμεννήων εἰσιν ὄνειρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπης, γάργαλος δὲ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυόν τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. REITZ.

*Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρῳτα τοῦ ἐν-
πνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.)* Pater voci octavae adscriptus ὄνει-
ρου, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scrip-
sisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρῳτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caellius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspicari, τὸ ὅτι ordinem venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexta volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam. Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχον τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat somnium.* Ita apud interpretes infomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. *Ἐνυπνίου*) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλειον, *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὄν) Ὑποσβολισκον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἀναργὴς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παρόραμα. MARCIL. Πτερόν ὄνειρον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo O-puntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλος, ed. Baf. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀνεφύγει τοῖς ὀφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEOTEN. REITZ.

ead. L. 6. Τριπτόητος) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.

ibid. Τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeuntibus Mf. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνήσθαι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem Fl. (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum ablicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positae sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, ὅλιπ, τὸ ἐωθινόν, mane, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τινικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde A&T. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύρις ἐτίδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciph. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσδεν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: Sunt geminae somni portae &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φάυλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in Addend.

ibid. L. 6. ὁ πῶδας) Forſan κ' scribendum. Certe non ὁ'. SOLAN.

Pag. 299. L. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοῖα γάρ τε πυλὰς ἀμενηνῶν εἰσὶν ὄνειρον. Virg. VI Aen. Sunt geminae somni portae &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κοκομίσθαι μοι δοκεῖ) Id.

terpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse*. Μέταλλα ὅ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut *auraria metalla*. Metalla
Larinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat*. Sic *damnari ad metalla*. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est *κεκοιμῆσθαι*. Vide 'Ικαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis *κεκοιμῆσθαι*. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.
ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τούμην) Ὡς περ οὖν τούμην. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo *του* iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. *cum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Paft. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λουεῖ τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἀρεί. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kutteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui *πυγμα* secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε δειπνεῖν;
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμνη-
στικῶμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil*

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est *reducere*? immo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαττάζειν, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἔστιν γενέθλια) Sic ἔστιν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciphr. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum familia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνους δὲ παρταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Aetum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciphr. III, pag. ult. καὶ Ἠπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν ἡμέραν ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingeretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρῶς) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἐφεδρὸν τινὰ τὸν Ἀρτί-

πατρὸν εἰσάγαγεν. Ad quae verba ille: *Approfite hic ἑφελος Antipater, quasi tertiarium in duorum fratrum vicem subsidarius, iuxta Scholiast. ad Aiac. Soph. v. 618: ἑφελος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαιῖν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo 82c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μόνος ἦν ἑφελος Δίστος μέλλει θεὸς Ὀρέστis. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφελὸν τινα τὴν Ἀντίπατρων εἰσάγαγεν. Infra ἄλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτέλχισμα τοῖς νιοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — ἑφελος καθεδεῖσθαι κἄν μὲν Αἰσχυλος κρατῇ, Ἐξείν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιστῆς ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 1. 5. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra. Recte sic Salmurienſis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἢ καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι. Umbra vero tempus ad coenam eundem indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, prope-randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἐκκλησιᾷ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χορεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβάλῳ) Verum Scholion fuit ἐν — τριβάλῳ) Σὺν τριβάλῳ. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλον, ῥίγαν, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος Ἠπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσέρχόμενος) Vid. Lucian. Ἐμμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὅπως ἄπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονε. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. δεκάπουν. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχεῖον) *Litera* redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita : *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerus* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρίπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α, cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyae. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρίψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito desiluit, *se deiecit*, habuimus Asin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένοι, ἀντιστρέψας τὸ τρίβωνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γίνοντο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολή legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλὲς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciph. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄρχον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fidus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postularet οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auctt. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciphr. III, p. 348, οὕτως τὴν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpretres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόντες, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλης) Ira correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμίπολι) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Mισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμίπολιν ἐπεριδύμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιανῆναι) Angl. ἐστιανῆσαι. De hoc loco Heins. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔσται, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανών) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γράυς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nā affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristot. l. 1, Ep. 10. Apud eund. l. 1, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὔσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τεργομαχεῖν. Ubi alius posuisset νῦν pro μὰ &c. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ καὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλὰ πλεῖονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. νῦν addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ νῦν Δία, τιτθους γ', ὅσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera fit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσσαντες) Adscripsit Solanjs, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεβέβυστα. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλεῖον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὅς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Ms. ὑποκατακλίνουσι quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὅμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμοκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῇ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετήν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέραια) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

c. 2, habemus, καὶ κῆρατα φύουσιν ἀλλήλοις deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Συνείρει) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἥδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δῆ) Conf. supra lov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. ἄεναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἄεναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἄεναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἄεναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προῖθρον πολλοί) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετῶν ἐξέπεσθαι μοι στίφος (ἐδόκειν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίου βαρεῖς ὅσον ἑκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciph. l. c. Ἐφῆκεν δὲ καὶ τὸ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi aliam Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βριθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeam esse, quod reposui; cum χρυσὸν... ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicit, c. 13. Confule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, efferri ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non —μένον. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afīn. c. 48, ἐπὶ βάλλομαι στρώματα πορφύρᾳ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hesychni descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicuta poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald. 2. & Hag.* utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὲν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὲν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὲν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciano locis, aliisque auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτὲς ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτὲς, & ποτὲν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde proberetur, non habeo; nec probabile rursus: nam ποτὲν revera neutrum est adiectivi ποτὲς potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότην dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem air convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere 1H. poculo, pro ex, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπώματι πιεῖν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῃ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendit in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιδάκμας cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κερα-

μείων ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam ex. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζόμενον) Veterem scripturam ἐκκομ—
mutavit editor Salmuriensis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Afm.
cap. 40. Et conf. rursum, si lubet, Alciphronem, satis iam
indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mf. Reg. 2955. In edd. deest artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀγαδεδεμένους L. Utinamque
probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσι ὁμοίαι) Parvae sunt duae labe, quae
videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes
inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίαι,
pro χαρίτεσσι ὁμοίαι & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφόνκοντο,
pro ἐσφόνκοντο. Sic enim apud Homerum Il P, v. 51, cuius
sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσιν antea legebatur,
quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi.
Vid. Il P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφόνκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus,
legebatur, ἐσφόνκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr.
& ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὅ-
πότε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN.
Scripturam ed. P. ὅπότε exhibentis non sperno, neque
ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectura
sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἡφουν) Ὅτε τὸ ἔτνος Ἡφουν τοῖς Κρονίοις, δύο τῶ-
μους τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλόν. Cum duobus extorui frustis ini-
eis legumen coquerem Saturnalibus. Εἴω quidem mutuatur sua
tempora ab εἴω, sed quod dudum repudiarant Atticorum
aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro Ἡ-
φουν malebam olim Ἡφον, sed postea Mf. mihi ostendit leger-
dum esse Ἡφουσα, & pro τῶμους, τριμάχην. Sed ἀλλάντες sunt
bovuli, fuscipinna, non intestina. GRAEV. Εἴω rarum esse
Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde
formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἡφου-
σα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf.
εἴψην ab εἴω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97
A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse
aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐπεὶν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. ἔπειν quoque praefens est, φαλὴν ἔπειν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. ἔλονται legitur, quasi foret ab ἔλῳ, ideoque Wessel. N°. 29 ἔλονται malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat ἔλῳ esse, coqui curo, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam ἔλῳ per se esse coquo, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκῆτρῳ καθήμενος ἔλῳι (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμωνα, prave. SOLAN.

ibid. Καραμποῦν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Ληϊζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ληϊζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόην, ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienfis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyssinoque vincta veste indutus. Πού κείνται* in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἴλε, quod vitio liberiorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid perit: ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶν, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶν, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lungebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi*, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυσε ἐς ἡδῶα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est *uitriden*. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mss. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνος ἐστὶ καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicuit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum viderur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφιεσμένος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. aliique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύμγχα. REITZ. *ibid.* Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλήξον ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) Curru vectus in publicum prodit &c. Male interpretres. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabat in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. *Ibid.* cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαίνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγινη esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ ὕσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλὺγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaf. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα) An non προῖοντα; Ut infra in hoc libello, ὅστε ὁπότε προῖοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, καὶ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς; sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνερ-
τῆσαι αὐτάς, minantur se ipsas suspensas. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Lucia-
no non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσὸν) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem
legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ —. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ —. SO-
LAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Hesychium
κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad
Incerta rerulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*
GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum
res iucundissima mortalibus.* REITZ.

Pag. 312. l. 12. λαιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed
λαιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λαιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ sive ἵνα σοι
λαιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
fatis assequor. An quia λαιδοροῦμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λαιδορεῖσθαι τινὶ activa pote-
state dici solet, hic vero λαιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit?
Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, satis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
f. ubi activum λαιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolli-
ne ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδὲ εἰς ἀν-
ἀμφισβητήσεις, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Prio-
rem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p.
478, l. 40. *Alatam esse*, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyry. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρόνται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θιολόγοι τε καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἀψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τέθνηπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda cavis aurum mittit formica metallis.* Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum absumile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ev. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ὠκνοῦν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἔξ ἡκείνου ἐπιστιγιάμενος) Salmurientis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius.* Sed ἥκειν ψήγματα ἐς βίον significarne frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* Εὐ ἥκω φρονῶν apud eundem, *sum prudens.* Sed tum semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρον est *fero.* Isaeus, εὐ γενομένας διαθήκας ἥκει φέρον, *non affert factas testamenti tabulas.* Apud poetas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγον τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeanu mecum sumtis?* IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius *φέρωτα* ingerit, concederem, si plane opus esset, & si *φέρων* dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. *ἐπισιτισάμενος*. Conf. supr. Alex. c. 6, *ἐπισιτισάτω τε τὰ ἀρκοῦντα*. Arrian. L. III, cap. 20 f. *ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι*, ὅτι ἔρημον τὴν πρὸς αὐτὸν χώραν ἤκουεν. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. *ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσαστο*. Unde videbis, non esse *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, f. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκειν — *ἐπισιτισάμενος*) Supple partic. ἔγων, aut φέρον. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De *ἐπισιτ* — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίῳ) Omnes edd. praeter Venetas, *ἐν* Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ) Non ausus sum *ἐπ'* recipere, quia mox post verbum hinc sextum eodem respiciens *ἐν* Ἰλίῳ rursus ait; & quamvis pugna revera non *infra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & *ἐν* sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam *ἐν* Εὐρώπῳ, & c. 38, *ἐν* Ὀλύμπῳ pro *ἐπὶ*. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρὸν φ' ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphyry. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοι τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσούτων) Scribe: *ἐγὼ δὲ τοσούτων σοι φημί ὑπερφυῆς μὴδὲν γενέσθαι τότε*. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae *μὴδὲ*. GRAEV. *Μηδὲν* P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. *μὴδὲ*, aut disiunctim *μὴ δὲ*. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίδαις) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναγ IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέβητο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀρίδ-
ναν, τῶν Ἀττικῶν πάλεων. LEED.

ead. l. 9. Τους τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphor-
bum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tan-
tum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὦρου) Orum aiunt regem Aegypti
fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam.
Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi
Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro
isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Grae-
cam autem a nescio quo Philippo versi. Isis autem libro-
rum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque
τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σισωσμένα χρέ-
τον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας
οὗτος διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἰδόν με. In-
terpolator: *Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu*
Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius
cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legen-
dum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula
vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἰγόν με, *ut me pro*
Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea de-
claravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τους κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία: ut Aristoph. Nub.
II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec
loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellipsi. p. 93 super
hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse,
Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους.
Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque
& hic reddendum, *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus
demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδόν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με.
PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex
Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου,
atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas
poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N^o.
92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτῷ ποτε γυμνα-

δέντος τὴν μὲν ὀφθῆναι χρυσῶν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic Fl. ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπὲρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum Fl. si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delebat: nam etsi norim. qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogians, super Hectora multa*. Ita Diogen. Laërt. videtur τὸ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Diis & iustitia*. Aelian. XII, 52 pr. Ἰσχυράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγίης) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 & c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοῖρας, quo magis mors appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Paph. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto *serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωματίων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψῃς ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distingo haec aphorismi verba, non comma cum Foessio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στομυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἐπαίων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἴνα τοιοῦτον ἔχῃν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχῃν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpretes Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, συντίθενται φθάσαι τι δρά-
σαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo magis vel potius omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniunda quam exagitan- da videbatur*, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Leſt. Luc. p. 278—9, & Wop- kens Leſt. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi ἐν ᾧ ξενίζονται hoc Luciani alio- rumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Ἐν τῷ μέρει) Similis locutio est apud Ari- stoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. Ἀποδυσάμενος) Τ & η toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καίενος) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. ὦπυεν) Forſan ὦπυιεν. GUYET. ὦπυιεν) Vox non inhonestae ſignificationis. Heſychius exponit ἐγά- μει. LEED. Sic Ff. ſola. In reliquis ὦπυεν. SOLAN. ὦπυιεν & ſcribi curavi ſupra, Eun. cap. 12, ubi iidem edd. vulgo i me- dium omiſerant. In l. hic eſt ὦπυεν, iota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpi- cor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ἐπὶ τῷ ſine i eſt ap. Ariſtoph. Ach. v. 254, — ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod neſcio an- ne poëticum ſit, ad corripiendam ſyl- labam. REITZ.

ead. l. 5. Ὀρᾶς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus eſt Medae v. 250: Ὡς τῆς ἀν- παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλω μ' ἀν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἄπαξ. Lau- dat Barneſius verſionem Ennii, *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, *στῆναι τοι*, ἢ ἀπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Eurip. legatur, *Στῆναι θέλοιμ' ἐν μάλλον ἢ ἀπαξ τεκεῖν*, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praemoneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. 'Οδίνουσαν) 'Οδινούσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen muravi. Amat futurum *εἰς μακρὰν*, vid. Aristoph. Thefm. 389, & Vesp. 452. Alciphr. I, Epist. 35 f. *οὐκ εἰς μακρὰν ἀνισομένοις*. Sed praesens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adolefcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elfner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiā nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo *ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ*. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstixisti Aspasia tyranno*? unde minime consequitur, verbum *γενέσθαι* *τινὶ* hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum *γενέσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem *τοῦ γενέσθαι* hic esse significationem. Interim alia Elfnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τίς δέ*, aliae *τίς δὲ* habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. *Διοσκούρω*, uri & 'Er. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τῷ *Διοσκόρω*. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, *Διοσκούρου*, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam *Δίοσκορος* scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed *Δίοσκυροι* tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Mss. *Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμῆσαι ἕκαστα*. GRAEV.

ead. l. 12. ἥσδην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *deleſtobar haec viua*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, *ἥσδην γὰρ τοῦτῳ τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. *ἥσδην γὰρ τοιοῦτῳ τῷ βίῳ*, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. αὐτῶν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc *αὐτῶν*, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae *αὐτῶν*, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, *πίθον εἶναι τετραμμένον, εἰς δὲ — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν*, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut *αὐτῶν* hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, *ἂς ἔχουσιν* abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: *Ὅρᾳς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχύον, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σὺ που φίλων, ὧς αὐτίς ἡμῖν ἔστιν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τῆς Περσίδαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἔστι σοι &c. quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrum de Merc. Cond. cap. 19 p. *τοῦτο μὲν ἥδιστα**

ἔκεινο δειπνον. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸν νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρὸν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac fegetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλήν, καὶ σίτον ἀνεκέμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. Δίκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, προσπείσιν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλῶταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοὺς. Idem V, 16 ε. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, in se mutuo igitur, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τεῖχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσηματα, *morbi, quibus infestor*. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα λόγισ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absumili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορά fit idem ac τέλεσμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσίνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *stettuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγου μετὰ δίδους) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονομοῖς διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus consiliariis,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογιζέσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Ms. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζέσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δέιλῃν ἑψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libererit, lavaris. Praestat sera vesp̄era. Duplex enim erat vesp̄era, prior, & senior. Vesp̄era prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δέιλῃ, πρῶτα, καὶ ἑψία. Suidas: Δέιλῃ ἑψία ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δέιλῃ πρῶτα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vesp̄era circa solis occasum. Vesp̄era prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δέιλῃ πρῶτα, ἢ μετ' ἀρίστον ὥρα. δέιλῃ ἑψία, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vesp̄era prior est tempus a prandio. Vesp̄era senior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindictet, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἐππομαγία — ἐπείληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corrigi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. l. 1, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero ἀτίνε καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὴν στρατὸν — ἔφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσης, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) *Μακρὰν* vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulat. Vid. supra Iov. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi *μακρὰ χαίρειν* etiam, non *μακρὰν*. REITZ.

ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. *ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων*, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienſis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet.* Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur, *abrogata tyrannide*, aut *exiuit tyrannide*. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τῆς τῆς ἀρχῆς παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poetas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων. quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemſterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξαγωγμένη. Vertunt: reliquaue omnis *tragoedia principatus*, supra quam credi queat, ingens. Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus liber ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regis omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus chorgium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγη) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. τοὺς προπέμποντας) Alios consensu testis ædium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, anteambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τοὺς προπομπέοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est προεπιπέμπειν. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi :

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσὸν τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένους. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένους, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, aut & eorum compositus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσὸν καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένους) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἁλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philopof. cap. 17, σιδῆρου πεποιημένος & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μαλίδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ στέφανος, ὁ δὲ στέφανος (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασιγέτερου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποισάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδῆρρον τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Afino c. 53 pr. κλίτη ἢν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης ἰσθμικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκ πλεον, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

issimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pender χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλάφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ σpondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spestantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πίτταν ὑπόπνηλον) Sequitur pervenuita comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπνηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Mf. καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπνηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πάλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ ποτε ἐφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἶναι τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῶν πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελάυνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege ὄντως. GUYET.

ibid. Κολοσσισαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δείγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde coniicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in *l.* esset δείγματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A. i. W.* sed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Geinerus vulgaram servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiore faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδ' ἔγάρ — Ἀγαμέ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδῶν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrium *Ἦ. εἰκ.* c. 20. SOLAN.

ibid. Τίς κωφὸς ὦν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσην) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίον) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Confule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit *θάρος* τῷ φόβῳ, non *ἐλπίδα*. LEED. De mali expectatione *ἐλπίδα* vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδ' ἐν εἰδέν, ὡν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδούσαν πάντῳ ἀνθρωπίνως τὴν δὴλην εἰς ἀφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τοῦ παύσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baf.) θανάτῳ περιέπεσον ἄν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intellegi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari; quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολισθῶς forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

cad. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμνόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, defleatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμνόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scapellum aberret, defleatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμνόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμνόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quicquam spero ἐντεμνόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμνόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὥς vel ὅτι ἐντεμνὼν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐξεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσθκέναι φαγόντα, quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infia. sequitur: nam πολλῶν αἰτ, γὰρ ὥστε μικρότερον, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόμενος — ὀπτάσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 210, & 531. REITZ.

cad. l. 8. Σίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus Σίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, eburneis capulis gladios, & comam ventilantem, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma vaga & volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροίαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεινται αἱ τρίχες. Milii vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὄρθην, καὶ ἀμφιλαφὴ πύτους δίκην, iactantem rectos crines & multos instar quercus. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

cad. l. 10. Προσκρούσας — παρείχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρείχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατήσιν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatiis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ μεγάλη

φέρται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερίδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὁλοσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενομβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistent, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπίσιν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλῶς. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciph. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὁκτὼ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κρίσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρέπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάντα δύστυχα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἑσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελεῶν συγκεκομμέναι. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Confutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοθόρων. Ἐμβάδων supra
habuimus lov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἔμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τὸ γε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

καίω *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμετρημένος) Dicit Aleθryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μέναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεταῖς ἑμμετρημένος, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἑμμετρεῖν, aut ubi legitur ἑμμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit *ἑμμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονησαὶ τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ζυνημετρήθη*, *quomodo vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μεμετρημένος quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλεκτός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς αὐν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτούς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γὰρ σύ με ἀναγκάσεις; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναρ— quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπέεσσι) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλοι. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσαι &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Paq. 334. L. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpreteretur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπούται. Πίνος γὰρ ὁ ῥυτίς. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πίνες enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum perveffigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπίνων scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπίνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, iotacistae ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GERN. Iensii emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπινῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribulve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωῶσαι) Th. Mag. v. φωῶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπότιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsitan suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque το. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδες Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidio, opinor, Sosylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *αἰώπη-
σον, ὦ Μικυλλε, μὴ καταφύραση παρόντας ἡμᾶς*. Verrunt: *Ta-
ce, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur?
Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quid-
quam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in
furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intellige-
re. GRAEV.

ead. l. 7. ὅλος γούν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non sper-
nerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolera-
bile est ὅλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἵππωνα ἔστιν &c.) Typographi vitium
esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum
enim *περὶ τὸν ἵππωνα ἔστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' &
sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absur-
dum, quem secutus prior interpretes est. SOLAN. Quia nimis
brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens,
nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec
fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quam-
quam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic lege-
bantur: ὅλος γούν περὶ τὸν ἵππωνα ἔστιν οὐ πᾶν ἐπιμελὴς,
ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν. Gesnerus sic: *Etenim circa equile
non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τὸ εἰε-
κτο, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim
ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc
thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo verse-
tur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capret subinde
aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut
poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum
sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sol-
licitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae
quo pristina lectio iponte iam corruet: nec quisquam, credo,
argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti
suspicionem cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus
est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis frige-
t, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*:
quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administra-
tam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίσιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e.
huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοδαίμονος) *Sic nostros vidisti facis ocellos.* LEED.

Pag. 337. l. 3. Σὺ γὰρ ὁμοίως ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) *Elegantius & ἁττικότερος* Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. *De quo loquendi genere paulo ante monui.* GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, δὲ τὸ τρύβλιον καραμοῦν ὑπελθὺς ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐτῷς) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφον. Alciph. III, Ep. 34 f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μιχροπραπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Aufst. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut patere: nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρας — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοῖς τόκοις, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: *Vides hunc etiam curis in vigilantiem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατεσκληκεν ὅλῳς ἐκτετηκῶς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti.* Posses etiam vertere, *digitos eius occalluisse, callo fuisse obductas, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo.* Mox nescio, cur σίλφῃ Latine verratur *silpha*, ut paulo ante σμίλιος, *similium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fu, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἔν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλούτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passively, τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες. Long. Past. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινώμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρῃ conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἔμοι δέ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius insipienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλούτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequè exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἐτερεκλεῖ, leg. Ἐτεραικλεῖ